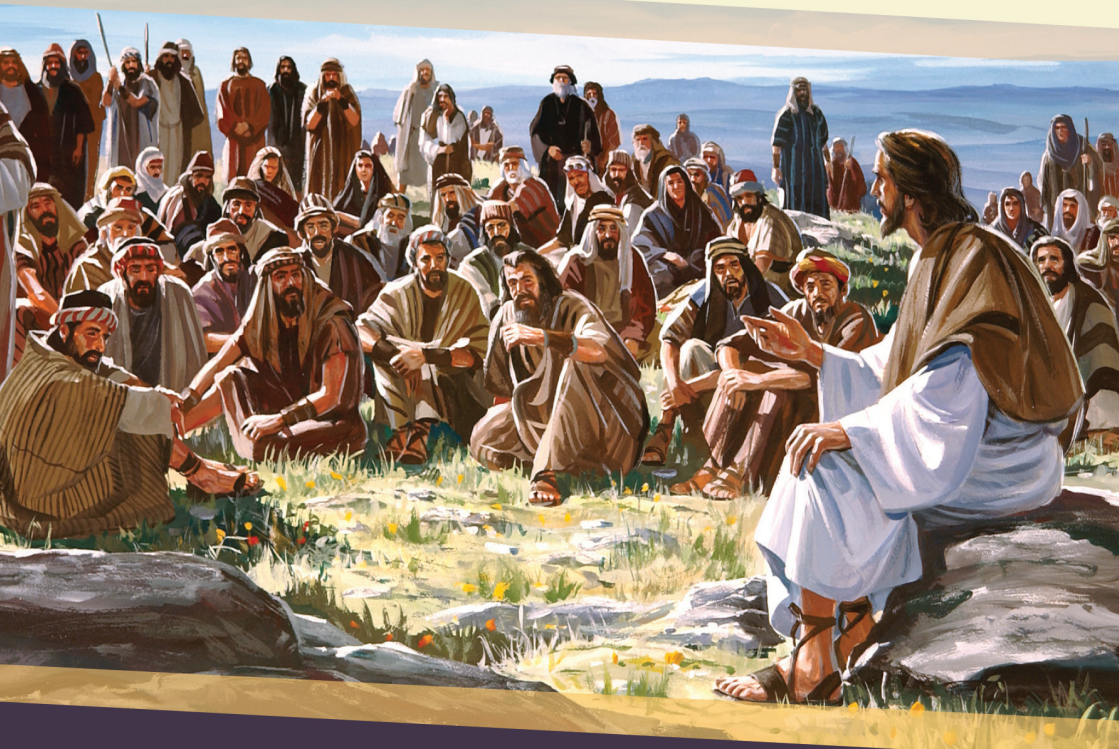

2025
LEDEN–BŘEZEN

Sv. 101, č. 1

Sobotní biblické úkoly

Pro dospělé

1. ČÁST

Evangelium podle Jana

Milovaný učedník představuje Ježíše Krista, věčného Syna Božího a Božský protijed na hřích celého světa.

Sv. 101, č. 1

Sobotní biblické úkoly

Evangelium podle Jana

1. ČÁST

2025
LEDEN-BŘEZEN

1. Evangelium podle Jana	7
2. Beránek Boží	13
3. Svatba v Káni	19
4. Ježíš v chrámu	24
5. Ježíš a Nikodém	31
6. Působení Ducha Svatého	36
7. Ježíš a Jan Křtitel	41
8. Ježíš a Samaritánka	46
9. Zrození misionáře	52
10. Ježíš a šlechticův syn	57
11. Ježíš a ochrnutý z Bethesdy	62
12. Autorita Synova	67
13. Ježíš sytí zástupy	72

Sobotní biblické úkoly jsou denním studijním programem, založeným pouze na Bibli a Duchu proroctví bez dalších komentářů. Citáty mají co nejstručněji poskytnout výstižné, přímé myšlenky. [Text v hranatých závorkách] je v některých případech dodatečně přidán k zajištění jasnosti, správného kontextu a plynulého čtení. Velice se doporučuje další studium ve zdrojových materiálech.

Sobotní biblické úkoly (USPS 005–118), sv. 101, č. 1, leden–březen 2025. Čtvrtletně vydává Oddělení Sobotní školy Generální konference Reformního hnutí adventistů sedmého dne. Copyright © 2025, tiskne a rozšiřuje Reformation Herald Publishing Association, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019–5048, U.S.A. Periodické poštovné hrazeno v Roanoke, Virginia 24022–9993.

Předmluva

V tomto roce budeme studovat čtyři čtvrtletníky na téma Evangelium podle Jana. Autor čtvrtého evangelia sám sebe ze skromnosti neuvádí, ani na sebe neodkazuje jako na jednoho ze dvou učedníků, kteří jako první následovali Ježíše (Jan 1:37). Raději se zmiňuje o „jiném učedníkovi“, o „tom učedníkovi“, o „učedníkovi . . . kterého On miloval“, o „učedníkovi, kterého miloval Ježíš“ a o „učedníkovi, který svědectví vydává o těchto věcech“ (Jan 18:15; 19:26; 21:20, 23, 24). Skutečnost, že jiní významní učedníci jsou zmiňováni jménem, zatímco jméno Janovo je vynecháno, naznačuje, že autorem tohoto evangelia musel být on.

Podle Ducha Prorocství byl autorem čtvrtého evangelia Jan, „učedník, kterého Ježíš miloval.“ Byl jedním ze tří učedníků, kteří byli svědky Kristovy slávy na hoře proměnění a Jeho trýzně v zahradě těsně před Jeho zatčením. Jeho život je vynikajícím příkladem toho, jak moc Boží může zcela proměnit „syna hromu“ v muže majícího milující povahu a hluboký duchovní vhled.

„Jan přilnul ke Kristu, jako se vinná réva drží majestátnímu sloupu. Kvůli svému Mistru čelil nebezpečím soudní síně a zdržoval se u kříže, a když se dozvěděl, že Kristus vstal z mrtvých, spěchal k hrobu a ve své horlivosti předběhl i impulzivního Petra.

„Důvěřivá láska a nesobecká oddanost projevená v životě a povaze Janově předkládají Křesťanské církvi lekce nevýslovné hodnoty. Jan neměl od přírody krásu povahy, kterou zjevovala jeho pozdější zkušenost. Měl od přírody vážné vady. Byl nejen pyšný, sebevědomý a ctižádostivý, ale také impulzivní a podrážděný. On a jeho bratr byli nazváni ‚synové hromové.‘ Zlá povaha, pomstychtivost, duch kritiky, to vše bylo v milovaném učedníkovi. Ale pod tím vším rozeznával Božský Učitel vroucí, upřímné, milující srdce. Ježíš káral toto sobectví, mařil jeho ctižádost, zkoušel jeho víru. Zjevil mu však to, po čem jeho duše toužila – krásu svatosti, proměňující moc lásky.“ — *The Acts of the Apostles*, pp. 539, 540.

Všechny starověké autority říkají, že evangelium Janovo bylo napsáno v Efezu kolem roku 90 n. l. nebo dříve. Učedník byl uvržen do kotle s vroucím olejem a zázračným způsobem unikl smrti, a poté byl vyhnán na ostrov Patmos (Zjevení 1:9). Tam napsal Zjevení. Nástup císaře Nervy na trůn (96 n. l.) mu umožnil návrat do Efezu, kde se věří, že zde pobýval až do své smrti za vlády Trajána (98–117 n. l.).

Kéž Duch Kristův vede naše studium v tomto čtvrtletí a dotkne se našich srdcí v odezvě na Jeho lásku!

Oddělení Sobotní Školy Generální Konference

Víceúčelové centrum pro zdraví a vzdělávání v Paraguaii

Paraguayská republika je vnitrozemský stát v Jižní Americe, kde sousedí s Argentinou, Bolívií a Brazílií. Počet obyvatel se pohybuje kolem 6,1 milionu, z nichž 96,1 % se hlásí ke Křesťanství (88,3 % ke Katolicismu a 7,8 % k jinému Křesťanskému vyznání); 2,6 % nevyznává žádné náboženství a zbytek jsou z jiných náboženství nebo je nespecifikovali. Národní ekonomika je založena především na zemědělství – zejména na sójových bobech – a za posledních 50 let Paraguay také rozvíjela rozsáhlý vodní energetický průmysl.

První členové Reformního Hnutí ASD sem přišli z Maďarska ve 40. letech 20. století a dílo se dále rozšířilo v 50. letech prostřednictvím kolportérské služby a později v 70. letech prostřednictvím lékařské misijní práce. V současné době máme úžasnou skupinu věrných členů v hlavních městech.

Po mnoho let jsme měli v hlavním městě Asunciónu přírodní zdravotní středisko, které nám umožňovalo sdílet evangelium s mnoha dušemi a vyučovat životnímu stylu Božího lidu ostatku. Doufáme, že s Boží pomocí a naším interdisciplinárním týmem profesionálů oživíme kliniku – ale nyní má fungovat jako evangelizace ve městě s rozšířením na venkov, aby se naplnil Božský příkaz: „Odstěhujte se z měst. Zřídte svá sanatoria, své školy a kanceláře daleko od center obyvatelstva.“ — *Selected Messages*, bk. 2, p. 357.

S touto vizí jsme získali pozemek v impozantní venkovské oblasti v departementu Paraguari, asi 66 km (41 mil) od hlavního města. Na pozemku již máme svatyni a faru, ale to je jen začátek. Cílem je zřídit multifunkční centrum se základním zdravotním střediskem, církevní školou, modlitebnou a zařízením pro rozvoj soběstačných podniků zdravé výživy.

Apelujeme na štědrost našich bratří po celém světě, aby nám pomohli tento cíl uskutečnit. Vaše spolupráce dá nový impuls do poslední fáze nutně k dokončení projektu. Spočíváme v moci a úžasné milosti Boží a jsme si jisti, že Pán požehná úsilí naší komunity po celém světě k posílení a rozšíření evangelizace v této části Jeho vinice.

Vaši bratři a sestry z Paraguayského Pole

Evangelium podle Jana

„A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce), plné milosti a pravdy“ (Jan 1:14).

Doporučená četba: *Patriarchs and Prophets*, pp. 44–51, 111–116.6.

„Od celé věčnosti byl Kristus spojen s Otcem, a když vzal na Sebe lidskou přirozenost, byl stále jedno s Bohem.“ — *Selected Messages*, bk. 1, p. 228.

1. JEŽÍŠ, JEDNO S OTCEM

Ne 29. 12.

a. Co říká Boží Slovo o Ježíšovi před Jeho vtělením? Jan 1:1, 2.

Jan 1:1, 2. Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. 2. To bylo na počátku u Boha.

„Ode dnů věčnosti byl Pán Ježíš Kristus jedno s Otcem; byl ‚obrazem Božím,‘ obrazem Jeho velikosti a majestátu, ‚bleskem Jeho slávy.‘ Aby zjevil tuto slávu, přišel na náš svět. Na tuto hříchem zatemněnou zemi přišel, aby zjevil světlo Boží lásky – aby byl ‚Bohem s námi.‘“ — *The Desire of Ages*, p. 19.

„Kristus, Slovo, jednorozený od Boha, byl jedno s věčným Otcem – jedno v přirozenosti, v povaze, v úmyslu – jedinou bytostí, která mohla vstoupit do všech rad a záměrů Božích.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 34.

b. Jak se na Ježíše dívali Otec a andělé? Žalm 45:7; Izaiáš 9:6; Židům 1:3, 6–8.

Žalm 45:7. Trůn tvůj, ó Bože, jest věčný a stálý, berla království tvého jestiť berla nejpřímější.

Izaiáš 9:6. Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kniže pokoje.

Židům 1:3, 6–8. Kterýžto jsa blesk slávy, a obraz osoby jeho, a zdržuje všecko slovem mocnosti své, očistění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech, . . . 6. A opět, když uvodí prvorozeného na okršlek země, dí: A klanějte se jemu všickni andělé Boží. 7. A o andělich zajisté dí: Kterýž činí anděly své duchy, a služebníky své plamen ohně; 8. Ale k Synu dí: Stolice tvá, ó Bože, na věky věků, berla pravosti jest berla království tvého.

„Andělé jsou Boží služebníci, zářící světlem, které stále proudí z Jeho přítomnosti, a chvátající na rychlých křídlech, aby vykonali Jeho vůli. Avšak Syn, pomazaný Boží, ‚obraz osoby Jeho,‘ ‚blesk slávy Jeho,‘ ‚zdržuje všecko slovem mocnosti Své,‘ má nadvládu nad nimi všemi.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 34.

a. Kdo stvořil všechny věci?**Jan 1:3, 10; Kolossenským 1:15–17; Židům 1:2.**

Jan 1:3, 10. Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest. . . . 10. Na světě byl, a svět skrze něho učiněn jest, ale svět ho nepoznal.

Kolossenským 1:15–17. Kterýž jest obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření. 16. Nebo skrze něho stvořeny jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové neb panstva, buďto knížatstva neb mocnosti; všecko skrze něho a pro něho stvořeno jest. 17. A on jest přede vším, a všecko jím stojí.

Židům 1:2. Kteréhož ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky učinil.

„Byl to Kristus, kdo roztáhl nebesa a položil základy země. Byla to Jeho ruka, která zavěsila světy ve vesmíru a vytvarovala polní květiny. „Kterýž upevňuje hory mocí Svou.“ „Jehož jest i moře, nebo On je učinil.“ (Žalm 65:7; 95:5.) Byl to On, kdo naplnil zemi krásou a vzduch písní. A na všechny věci na zemi a ve vzduchu a na nebi napsal poselství o Otcově lásce.“ — *The Desire of Ages*, p. 20.

b. Popište způsob, jakým byly stvořeny světy a vesmír.**Žalmy 33:6, 9; 104:1–6.**

Žalm 33:6, 9. Slovem Hospodinovým nebesa učiněna jsou, a duchem úst jeho všecko vojsko jejich. . . . 9. Nebo on řekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se.

Žalm 104:1–6. Dobrořeč duše má Hospodinu. Hospodine Bože můj, velmi jsi veliký, velebnost a krásu jsi oblékl. 2. Přioděls se světlem jako rouchem, roztáhlš nebesa jako kortýnu. 3. Kterýž sklenul na vodách paláce své, kterýž užívá hustých oblaků místo vozů, a vznáší se na peři větrovém. 4. Kterýž činí posly své duchy, služebníky své oheň plápolající. 5. Založil zemi na sloupích jejich, tak že se nepohne na věky věků. 6. Propastí jako rouchem byl jsi ji přioděl, i nad horami stály vody.

„Bůh mluvil a Jeho slova stvořila Jeho díla v přírodě. Boží stvoření je jen zásobárnou prostředků, které jsou pro Něj připraveny k okamžitému použití k vykonání Jeho vůle.“ — *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments]*, vol. 1, p. 1081.

„Když země vzešla z ruky svého Učinitele, byla mimořádně nádherná. Její povrch byl členěn horami, kopci a rovinami, proložen vznešenými řekami a rozkošnými jezery; ale kopce a hory nebyly strmé a rozečkané, oplývající hrozivými srázy a děsivými roklinami, jako je tomu nyní; ostré a drsné hrany zemského skalnatého podkladu byly pohřbeny pod úrodnou půdou, která všude produkovala bujný růst zeleně. Nebyly tam žádné odporné močály ani neúrodné pouště. Půvabné keře a lahodné květiny vítaly oko na každém kroku. Výšiny byly

korunovány stromy majestátnějšími než jakékoli z těch, které existují nyní. Vzduch, nezamořený odpornými škodlivinami, byl čistý a zdravý. Celá krajina překonala v kráse okrasné zahrady nejpyšnějšího paláce. Andělské vojsko s potěšením sledovalo výjev a radovalo se z úžasných skutků Božích.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 44.

„Bible nezná žádné dlouhé věky, ve kterých by se země pomalu vyvíjela z chaosu. Posvátný záznam prohlašuje, že každý následující den stvoření se skládal z večera a jitra, jako všechny ostatní dny, které následovaly. Na konci každého dne je dán výsledek Stvořitelova díla.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 112.

3. SVĚTLO VESMÍRU

Út 31. 12.

a. Kdo je Autorem veškerého života a světla – a jak nám to přináší prospěch? Jan 1:4–9; Skutky 17:28.

Jan 1:4–9. V něm život byl, a život byl světlo lidí. 5. A to světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly. 6. Byl člověk poslaný od Boha, jemuž jméno bylo Jan. 7. Ten přišel na svědectví, aby svědčil o tom světle, aby všickni uvěřili skrze něho. 8. Nebyl on to světlo, ale přišel, aby svědectví vydával o tom světle. 9. Tentoť byl to pravé světlo, kteréž osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět.

Skutky 17:28. Nebo jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme, jakož i někteří z vašich poetů pověděli: Že i rodina jeho jsme.

„Byl to [Kristus], kdo mluvil skrze všechny, kteří po celé věky hlásali lidem Boží slovo. Všechny znamenitosti, které se projeví v největších a nejušlechtlejších duších země, byly Jeho odrazem.“ — *Education*, p. 73.

„Kristus je ‚Světlo, kteréž osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět.‘ (Jan 1:9.) Jako má každá lidská bytost život skrze Krista, tak také skrze Něho každá duše přijímá nějaký paprsek Božského světla.“ — *Education*, p. 29.

„Boží moc se stále používá k podpoře objektů Jeho stvoření. Že puls tepe, a dech následuje dech, to není proto, že mechanismus, který je jednou uveden do chodu, pokračuje v činnosti svou vlastní vrozenou energií. Každé dýchání, každý tep srdce je důkazem péče Toho, v němž žijeme, hýbeme se a trváme. Každý živý tvor, od nejmenšího hmyzu až po člověka, je denně závislý na Jeho prozřetelnosti. . . .

„Mocná síla, která působí skrze celou přírodu a udržuje všechny věci, není, jak někteří vědci tvrdí, pouze všeprostopupujícím principem, hnací energií. Bůh je duch; přesto je osobní bytost, neboť člověk byl stvořen k Jeho obrazu. Jako osobní bytost se Bůh zjevil ve Svém Synu.“ — *Education*, p. 131.

b. Co říká Ježíš o Sobě? Jan 9:5; 8:12; 3:19; 12:46.

Jan 9:5. Dokudž jsem na světě, světlo jsem světa.

Jan 8:12. Tedy Ježíš opět jím mluvil, řka: Já jsem světlo světa. Kdož mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude míti světlo života.

Jan 3:19. Totoť pak jest ten soud, že světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli světlo; nebo skutkové jejich byli zlí.

Jan 12:46. Já světlo na svět jsem přišel, aby žádný, kdož věří ve mne, ve tmě nezůstal.

„Slovy: ‚Já jsem světlo světa,‘ se Ježíš prohlásil za Mesiáše. Staříček Simeon . . . mluvil o NĚm, že je ‚světlo k zjevení národům, a sláva lidu Tvého Izraelského.‘ (Lukáš 2:32.) TĚmito slovy na NĚj vztahoval proctví, které je dobře známé celému Izraeli. Duch Svatý prohlásil skrze proroka Izaiáše: ‚Máloť by to bylo, abys mi byl služebníkem ku pozdvižení pokolení Jákobových, a k navrácení ostatků Izraelských; protož dal jsem tě za světlo pohanům, abys byl spasení mé až do končin země.‘ (Izaiáš 49:6.) Toto proctví bylo všeobecně chápáno tak, že mluví o Mesiáši, a když Ježíš řekl: ‚Já jsem světlo světa,‘ nemohli lidé neuznat Jeho tvrzení, že On je Ten Zaslíbený.“ — *The Desire of Ages*, p. 465.

4. BŮH S NÁMI

St 1. 1.

a. Co prorokoval Izaiáš o Kristově jménu? Izaiáš 7:14. Kdy se toto proctví naplnilo? Matouš 1:22, 23.

Izaiáš 7:14. Protož sám Pán dá vám znamení: Aj, panna počne, a porodí syna, a nazúve jméno jeho Immanuel.

Matouš 1:22, 23. Toto pak všecko stalo se, aby se naplnilo, což povědíno bylo ode Pána skrze proroka, řkoucího: 23. Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazúveš jméno jeho Emmanuel, kteréž se vykládá: S námi Bůh.

„Jelikož Ježíš přišel, aby přebýval s námi, víme, že Bůh zná naše zkoušky a soucítí s našimi smutky. Každý syn a dcera Adamova může pochopit, že náš Stvořitel je přítelem hříšníků. Neboť v každém učení milosti, v každém zaslíbení radosti, v každém skutku lásky, v každé Božské přitažlivosti, představené ve Spasitelově životě na zemi, vidíme ‚Boha s námi.‘“ — *The Desire of Ages*, p. 24.

b. Co Ježíš udělal, aby nás oslovil v našem padlém stavu? Jan 1:14; Filipenským 2:5–8; Židům 2:14–18.

Jan 1:14. A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce), plné milosti a pravdy.

Filipenským 2:5–8. To tedy číte při sobě, co i při Kristu Ježíši. 6. Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, 7. Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. 8. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.

Židům 2:14–18. Poněvadž tedy dítky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vladařství smrti, to jest ďábla, 15. A vysvobodil ty, kteréž bázní smrti po všecken čas života podrobeni byli v službu. 16. Neboť nikoli nepřijal andělů, ale simě Abrahamovo přijal. 17. Pročež ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl, a věrný nejvyšší kněz v tom, což se u Boha k očistění hříchů lidu díti mělo. 18. Nebo že sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.

„Abychom se mohli obeznamovat s Jeho Božskou povahou a životem, přijal Kristus naši přirozenost a přebýval mezi námi. Božství se zjevilo v lidství; neviditelná sláva ve viditelné lidské tvárnosti. Lidé se mohli učit o neznámém skrze známé; nebeské věci se zjevovaly skrze pozemské; Bůh se učinil zjevným v lidské podobě.“ — *Christ's Object Lessons*, p. 17.

„Syn Boží byl na každém kroku napadán mocnostmi temna. Po svém křtu byl puzen Duchem na poušť a čtyřicet dní trpěl pokoušením. . . . Kdyby nebyl účastníkem naší přirozenosti, nemohl by být pokoušen tak, jak byl pokoušen člověk. Kdyby nebylo možné, aby podlehl pokušení, nemohl by být naším pomocníkem. Byla to závažná skutečnost, že Kristus přišel, aby bojoval bitvy jako člověk, ve prospěch člověka. Jeho pokušení a vítězství nám říkají, že lidstvo musí napodobovat Vzor; člověk se musí stát účastníkem Božské přirozenosti.“ — *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments]*, vol. 5, p. 1082.

„Udržet Svou slávu zahalenou jako dítě padlého rodu, to byla nejpřísnější kázeň, které se mohl Kníže života podrobit. Takto měřil Svou sílu se Satanem. Ten, který byl vyhnán z nebe, bojoval zoufale o vládu nad Tím, na něhož byl žáril v nebeských síních. Jaká to byla bitva! Žádný jazyk není dostačující k tomu, aby ji popsal. Avšak v blízké budoucnosti to pochopí ti, kdož zvítězili skrze krev Beránka a skrze slovo svého svědectví.“ — *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments]*, vol. 5, p. 1081, 1082.

5. ÚČEL VTĚLENÍ

Čt 2. 1.

a. Co Ježíš přišel udělat pro lidstvo? Jan 3:16, 17; 1:12; Lukáš 19:10.

Jan 3:16, 17. *Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. 17. Neboť neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.*

Jan 1:12. *Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho.*

Lukáš 19:10. *Nebo přišel Syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.*

„S Kristem bylo naloženo tak, jak zasloužíme my, aby s námi mohlo být naloženo tak, jak zaslouží On. Byl odsouzen za naše hříchy, na nichž se nepodílel, abychom mohli být ospravedlněni Jeho spravedlností, na níž jsme se nepodíleli. Vytrpěl smrt, která patřila nám, abychom mohli obdržet život, který patřil Jemu. „Zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.““ — *The Desire of Ages*, p. 25.

b. Jak jsme obnoveni Kristovou obětí? Galatským 4:5–7; Židům 2:10.

Galatským 4:5–7. *Aby ty, kteříž pod zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali. 6. A že jste synové, poslal Bůh Ducha Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, Otče. 7. A tak již nejsi slouha, ale syn, a poněvadž syn, tedy i dědic Boží skrze Krista.*

Židům 2:10. *Slušeloť zajisté na toho, pro kteréhož jest všecko, a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny k slávě přiveda, vůdce spasení jejich skrze utrpení posvětil.*

„Kristus přinesl plnou a kompletní oběť, oběť dostatečnou ke spasení všech synů a dcer Adamových, kteří projeví pokání před Bohem za to, že přestoupili Jeho zákon, a kteří projeví víru v našeho Pána Ježíše Krista. . . . Kristus je Vůdce našeho spasení, a Svým vlastním utrpením a obětí dal všem Svým následovníkům příklad, že bdělost a modlitba a vytrvalé úsilí, jsou z jejich strany nezbytné, pokud chtějí správně představovat lásku, která přebývá v Jeho lůně pro padlé lidstvo.“ — *Testimonies for the Church, vol. 2, p. 664.*

„Bůh miluje Své poslušné děti. Má království připravené, nikoli pro nevěrné poddané, ale pro Své děti, které zkoušel a vyzkoušel ve světě zkaženém a porušeném hříchem. Jako poslušné děti máme výsadu mít vztah s Bohem. ‚Jestliže synové,‘ říká On, ‚tedy i dědicové‘ nesmrtelného dědictví. . . . Kristus a Jeho lid jsou jedno.“ — *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments], vol. 6, p. 1077.*

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 3. 1.

- 1. Jakou přirozenost měl Ježíš od věčnosti?**
- 2. Kdo roztáhl nebesa a položil základy země?**
- 3. Od koho pochází veškeré pravé světlo?**
- 4. Čím je Ježíš nazýván v Izaiáš 7:14?**
- 5. Čím se Ježíš stal, když přijal naši lidskou přirozenost?**

Beránek Boží

„Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabítí veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stříhou, oněměl, aniž otevřel úst svých“ (Izaiáš 53:7).

Doporučená četba: *The Desire of Ages*, pp. 132–143.

„Nechť kající hříšník upírá svůj zrak na ‚Beránka Božího, který snímá hříchy světa.‘“ — *The Faith I Live By*, p. 107. \

1. SVĚDECTVÍ JANA KŘTITELE

Ne 5. 1.

a. Co Jan Křtitel prohlásil o Ježíšovi? Jan 1:15–18.

Jan 1:15–18. Jan svědectví vydával o něm, a volal, řka: *Tentoť jest, o němž jsem pravil, že po mně přišed, předšel mne; nebo přednější jest než já.* 16. *A z plnosti jeho my všickni vzali jsme, a to milost za milost.* 17. *Nebo zákon skrze Mojžíše dán jest, milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se.* 18. *Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený ten Syn, kterýž jest v lůnu Otce, onť vypravil.*

b. Jak Jan prokázal svou totožnost před náboženskými vůdci? Jan 1:19–23.

Jaké proroctví naplnil – a jaký k němu máme mít vztah? Izaiáš 40:3–5.

Jan 1:19–23. *A totoť jest svědectví Janovo, když poslali Židé z Jeruzaléma kněží a Levíty, aby se ho otázali: Ty kdo jsi?* 20. *I vyznal a nezapřel, a vyznal: Že já nejsem Kristus.* 21. *I otázali se ho: Což pak? Eliáš jsi ty? I řekl: Nejsem. Jsi ten prorok? Odpověděl: Nejsem.* 22. *I řekli jemu: Kdožs pak? Ať odpověď dáme těm, kteříž nás poslali. Co pravíš sám o sobě?* 23. *Řekl: Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok.*

Izaiáš 40:3–5. *Hlas volajícího: Připravtež na poušti cestu Hospodinovu, přímou učíňte na pustině stezku Boha našeho.* 4. *Každé údolí ať jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek ať jest snižen; což jest křivého, ať jest přímé, a místa nerovná ať jsou rovinou.* 5. *Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uzří všeliké tělo spolu, že ústa Hospodinova mluvila.*

„V každé etapě dějin této země měl Bůh Svě činitele, aby pokračovali v Jeho díle, které se musí vykonat Jeho určeným způsobem. Jan Křtitel měl zvláštní dílo, pro které se narodil a ke kterému byl určen – dílo připravování cesty Páně. . . .

„[Jeho služba na poušti] byla nejpozoruhodnějším doslovným naplněním proroctví.“ — *The Southern Watchman, March 21, 1905.*

„Pán dal [Janu Křtiteli] jeho poselství. Šel on ke kněžím a předním mužům

a ptal se, zda smí hlásat toto poselství? – Ne, Bůh ho od nich odloučil, aby nemohl být ovlivněn jejich duchem a učením. Byl hlasem volajícího na poušti: [Citováno Izaiáš 40:3–5.] Toto je právě to poselství, které musí být předáno našemu lidu; jsme blízko konce času a poselství zní: Vyčistěte cestu Královu; vyberte kamení; vyzdvihněte korouhev k národům. Lidé musejí být probuzeni. Teď není čas volat po pokoji a bezpečí.“ — *Selected Messages, bk. 1, p. 410.*

2. POSLÁNÍ OBĚTI

Po 6. 1.

a. Když Ježíš přišel k Janovi, aby se dal pokřtít, jak Jan prokázal Jeho totožnost a svědčil o Jeho veřejném poslání? Jan 1:29, 34. Jaké proroctví se tím naplnilo? Izaiáš 53:4–7.

Jan 1:29, 34. Druhého dne užíval Jan Ježíše, an jde k němu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa. . . . 34. A já jsem viděl, a svědectví jsem vydal, že on jest ten Syn Boží.

Izaiáš 53:4–7. Ještote on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl, my však domnívali jsme se, že jest raněn, a ubit od Boha, i strápen. 5. On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kážeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno. 6. Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás. 7. Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabítí veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stříhou, oněměl, aniž otevřel úst svých.

„Kristus byl takovým Vykupitelem člověka na počátku světa, jakým je dnes. Dříve než oděl Své Božství lidstvím a přišel do našeho světa, bylo poselství evangelia předáváno Adamem, Setem, Enochem, Matuzalémem a Noémem. Abraham v Kanaánu a Lot v Sodomě nesli toto poselství, a z generace na generaci věrní poslové zvěstovali Toho Přicházejícího. Obřady Židovské organizace byly ustanoveny samotným Kristem. On byl základem jejich systému obětních darů, byl velkým naplněním veškeré jejich předobrazné náboženské služby. Krev prolitá při přinášení obětí ukazovala na oběť Beránka Božího. Všechny předobrazné oběti se naplnily v Něm.“ — *Christ's Object Lessons, p. 126.*

b. Jak Jan představil Ježíše svým učedníkům? Jan 1:35, 36. Jaký vliv na ně měla jeho slova – a co se stalo dál v jeho vlastním životě? Jan 1:37.

Jan 1:35, 36. Druhého pak dne opět stál Jan, a z učedníků jeho dva, 36. A užív Ježíše, an se prochází, řekl: Aj, Beránek Boží.

Jan 1:37. I slyšeli ho ti dva učedníci mluvícího, a šli za Ježíšem.

„Následujícího dne [po Kristově křtu], když opodál stáli dva učedníci, Jan opět uviděl Ježíše uprostřed lidu. Tvář proroka byla opět ozářena slávou

od Neviditelného, když zvolal: ‚Aj, Beránek Boží!‘ Tato slova rozehvěla srdce učedníků. Plně jim neporozuměli. Co znamenalo jméno, které Jemu Jan dal – ‚Beránek Boží?‘ Jan sám to byl nevysvětlil. Opustivše Jana, šli vyhledat Ježíše.“ — *The Desire of Ages*, p. 138.

„Jan informoval své učedníky, že Ježíš je zaslíbený Mesiáš, Spasitel světa. Když se jeho práce chýlila ke konci, učil své učedníky, aby vzhlíželi k Ježíši a následovali Jej jako Velkého Učitele. Janův život byl smutný a sebezapíravý. Ohlašoval první příchod Krista, ale nebylo mu dovoleno být svědkem Jeho zázraků a těšit se z moci, kterou On projevoval. Když měl Ježíš ustanovit Sebe jako učitele, Jan věděl, že on sám musí zemřít. Jeho hlas byl slyšet zřídka, s výjimkou na poušti. Jeho život byl osamělý. Nelpěl na rodině svého otce, aby se těšil z jejich společnosti, ale opustil je, aby mohl naplnit své poslání.“ — *Early Writings*, p. 154.

3. JEŽÍŠOVI PRVNÍ UČEDNÍCI

Út 7. 1.

a. Kdo byli někteří z Ježíšových prvních učedníků? Matouš 4:18, 21. Jaký zájem o Krista projevíli a jak dlouho trvalo jejich první setkání s Ním? Jan 1:38, 39.

Matouš 4:18, 21. A chodě Ježíš podlé moře Galilejského, uzřel dva bratry, Šimona, kterýž slove Petr; a Ondřeje bratra jeho, ani pouštějí síť do moře, (nebo byli rybáři). . . . 21. A poodšed odtud, uzřel jiné dva bratry, Jakuba syna Zebedeova, a Jana bratra jeho, na loď s Zebedeem otcem jejich, ani tvrdí síti své. I povolal jich.

Jan 1:38, 39. I obrátiv se Ježíš, a uzřev je, ani jdou, dí jim: 39. Co hledáte? A oni řekli jemu: Rabbi, (což se vykládá: Mistře), kde bydlíš?

„Jeden z těch dvou [kteří následovali Ježíše] byl Ondřej, bratr Šimona; druhý byl Jan evangelista. Tito byli Kristovi první učedníci. Puzeni neodolatelným podnětem, následovali Ježíše – dychtiví s Ním mluvit, přesto s bázní a mlčením, ztraceni v ohromujícím významu myšlenky: ‚Je tento Mesiáš?‘

„Ježíš věděl, že Jej učedníci následují. Byly to první plody Jeho služby, a v srdci Božského Učitele byla radost, když tyto duše reagovaly na Jeho milost. Přesto se obrátil a zeptal se jen: ‚Co hledáte?‘ Chtěl jim nechat volnost, aby se vrátili, anebo aby mluvili o svém přání.

„Měli na mysli pouze jeden záměr. Jejich myšlení naplnila jediná představa. Zvolali: ‚Rabbi, . . . kde bydlíš?‘ V krátkém rozhovoru při okraji cesty by nemohli dostat to, po čem toužili. Toužili být sami s Ježíšem, sedět u Jeho nohou a naslouchat Jeho slovům. . . .

„Kdyby byli Jan a Ondřej měli nevěřícího ducha kněží a předních mužů, nebyli by nalezeni jako žáci u nohou Ježíšových. Přišli by k němu jako kritici, aby soudili jeho slova. Mnozí si takto zavírají dveře k nejcennějším

příležitostí. Ale ne tak tito první učedníci. Odpověděli na volání Ducha Svátého při kázání Jana Křtitele. Nyní rozpoznali hlas nebeského Učitele. Pro ně byla Ježíšova slova plná svěžesti a pravdy a krásy. Božské osvícení bylo vrženo na učení Písma Starého Zákona. Mnohostranná témata pravdy vynikla v novém světle.“ — *The Desire of Ages*, pp. 138, 139.

b. Co dělali první učedníci krátce po setkání s Ježíšem? Jan 1:41, 42.

Jan 1:41, 42. Byl Ondřej, bratr Šimona Petra, jeden z těch dvou, kteříž byli to slyšeli od Jana, a šli za ním. 42. I nalezl ten první bratra svého vlastního Šimona, a řekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, což se vykládá Kristus.

„Ondřej se snažil předat radost, která naplňovala jeho srdce. Šel vyhledat svého bratra Šimona a zvolal: ‚Nalezli jsme Mesiáše.‘ Šimon nečekal na žádnou druhou nabídku. Slyšel byl také kázání Jana Křtitele a spěchal ke Spasiteli.“ — *The Desire of Ages*, p. 139.

4. ODBOURÁVÁNÍ PŘEDSUDKŮ

St 8. 1.

a. Popište, co se stalo, když Ježíš vyzval dalšího učedníka, aby Jej následoval. Jan 1:43–45.

Jan 1:43–45. I přivedl jej k Ježíšovi. A pohledy naň Ježíš, dí: Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ty slouží budeš Céfás, což se vykládá Petr. 44. Na druhý den chtěl Ježíš vyjít do Galilee, i nalezl Filipa, a řekl jemu: Pod' za mnou. 45. A byl Filip z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova.

„Filip uposlechl rozkazu a hned se také stal spolupracovníkem Kristovým. Filip zavolal Natanaele.“ — *The Desire of Ages*, p. 139.

b. Co se můžeme naučit ze způsobu, jakým Kristus dokázal překonat Natanaelovu váhavost? Jan 1:46–49.

Jan 1:46–49. Nalezl Filip Natanaele. I dí jemu: O kterémž psal Mojžíš v zákoně a proroci, nalezli jsme, Ježíše, syna Jozefova z Nazaréta. 47. I řekl jemu Natanael: A může z Nazaréta co dobrého býti? Řekl jemu Filip: Pod' a viz. 48. Vída Ježíš Natanaele, an jde k němu, i dí o něm: Aj, právě Izraelitský, v němžto lsti není. 49. Řekl mu Natanael: Jakž ty mne znáš? Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Prvé než tě Filip zavolal, kdyžs byl pod fíkem, viděl jsem tebe.

„Když Natanael pohlédl na Ježíše, byl zklamán. Mohl by tento muž, který nesl známky dřiny a chudoby, být Mesiášem? Přesto se Natanael nemohl rozhodnout Ježíše odmítnout, neboť Janovo poselství mu bylo vneslo do srdce přesvědčení.

„V době, kdy ho Filip zavolal, se Natanael byl uchýlil do tichého háje, aby uvažoval o Janově zvěstování a o prorocích ohledně Mesiáše. Modlil se, že jestliže ten Janem ohlášený je vysvoboditel, aby mu to bylo oznámeno, a Duch Svátý spočinul na něm s ujištěním, že Bůh byl navštívil Svůj lid a

vyzdvihl mu roh spasení. . . .

„Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Právě než tě Filip zavolal, kdyžs byl pod fíkem, viděl jsem tebe.“

„To stačilo. Božský Duch, který byl nesl svědectví Natanaelovi v jeho osamělé modlitbě pod fíkovníkem, k němu nyní mluvil slovy Ježíšovými. Natanael, i když byl na pochybách a poněkud podléhal předsudkům, přišel byl ke Kristu s upřímnou touhou po pravdě, a nyní byla jeho touha splněna. Jeho víra převyšovala víru toho, který ho byl přivedl k Ježíši. Odpověděl a řekl: ‚Mistře, Ty jsi Syn Boží, Ty jsi ten Král Izraelský.‘

„Kdyby byl Natanael důvěřoval rabínům, že ho povedou, nikdy by Ježíše nenalezl. Právě tím, že sám viděl a posoudil, se stal učedníkem. Stejně tak v případě mnohých dnes, které předsudky zdržují od dobra. Jak jiný by byl výsledek, kdyby ‚přišli a viděli‘!

„Zatímco důvěřují ve vedení lidské autority, nikdo z nich nedospěje ke spásnému poznání pravdy. Stejně jako Natanael musíme studovat Boží slovo sami pro sebe a modlit se za osvícení Duchem Svatým. Ten, který viděl Natanaele pod fíkovníkem, uvidí nás ve skrytém modlitebním místě. Andělé ze světa světla jsou nablízku těm, kdož v pokoře hledají Božské vedení.“ — *The Desire of Ages*, pp. 139–141.

5. OTEVŘENÉ NEBE

Čt 9. 1.

a. Co Kristus zaslíbil Natanaelovi – a proč? Jan 1:50, 51.

Jan 1:50, 51. Odpověděl Natanael a řekl jemu: Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten král Izraelský. 51. Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Žeť jsem řekl: Viděl jsem tebe pod fíkem, věříš. Větší věci nad tyto uzeríš.

„[Citováno Jan 1:50, 51.] Zde Kristus prakticky říká: Na břehu Jordánu byla nebesa otevřená a Duch sestoupil na mne jako holubice. Tato scéna byla jen znamením, že jsem Syn Boží. Věříte-li ve Mne jako takového, vaše víra bude oživena. Uvidíte, že nebesa jsou otevřena a nemají být nikdy zavřena. Otevřel jsem je vám. Andělé Boží vystupují, nesouce modlitby potřebných a trpících k Otci nahoře, a sestupují, přinášejíce požehnání a naději, odvahu, pomoc a život dítkám lidským.“ — *The Desire of Ages*, pp. 142, 143.

b. Co se stane, když přijmeme Krista? Jan 4:14; Zjevení 22:17.

Jan 4:14. Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýštící se k životu věčnému.

Zjevení 22:17. A Duch i nevěsta řkou: Pod'. A kdož slyší, rciž: Přid'. A kdož žízni, přijdiž, a kdo chce, nabeř vody života darmo.

„Když někdo přijal pravdu v lásce k ní, bude to projevovat přesvědčivostí svého chování a tóny svého hlasu. Oznamuje to, co sám slyšel, viděl, a zacházel se slovem života, aby jiní měli obecenství spolu s ním skrze poznání Krista. Jeho svědectví ze rtů, jichž se dotkl žhavý uhlík z oltáře, je pravdou pro vnímavé srdce a posvěcuje povahu. . . .

„Bůh by mohl dosáhnout Svého cíle ve spasení hříšníků bez naší pomoci; ale abychom mohli vyvinout povahu podobnou povaze Kristově, musíme se podílet na Jeho díle. Abychom mohli vejít do Jeho radosti – radosti z pohledu na duše vykoupené Jeho obětí – musíme se podílet na Jeho práci pro jejich vykoupení.“ — *The Desire of Ages*, p. 142.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 10. 1.

- 1. Proč byl Jan Křtitel povolán do pouště?**
- 2. Jak bychom měli aplikovat životní styl Jana Křtitele na svůj vlastní?**
- 3. Co se můžeme naučit od Jana a Ondřeje, když se setkali s Ježíšem?**
- 4. Jak se můžeme inspirovat Natanaelovým brzkým prohlášením?**
- 5. Co zjevuje, zda je či není moje víra v Krista pravá?**

Svatba v Káni

„Což by koli vám řekl, učiňte“ (Jan 2:5, poslední část).

Doporučená četba: *The Desire of Ages*, pp. 144–153;
Messages to Young People, pp. 403–418.

„Ježíš začal dílo reformace tím, že vstoupil do úzkého účastenství s lidstvem.“ — *The Desire of Ages*, p. 150.

1. ZAČÁTEK KRISTOVY SLUŽBY

Ne 12. 1.

a. Kde Ježíš začal Svou službu na zemi? Jan 2:1, 2.

Jan 2:1, 2. Třetího pak dne stala se svadba v Káni Galilejské, a byla matka Ježíšova tam. 2. A pozván jest také Ježíš i učedníci jeho na tu svadbu.

„Ježíš nezačal Svou službu nějakým velkým dílem před veleradou v Jeruzalémě. Na domácím shromáždění v malé Galilejské vesnici se projevila Jeho moc, aby přispěla k radosti svatební hostiny. Takto ukázal Svou sympatii k lidem a Svou touhu sloužit k jejich štěstí. Na poušti pokušení sám pil kalich bída. Vyšel, aby dal lidem kalich požehnání, aby Svým dobrořečením posvětil vztahy lidského života.“ — *The Desire of Ages*, p. 144.

b. Co se stalo dlouho před koncem svatební hostiny? Jan 2:3.

Jan 2:3. Když se pak nedostalo vína, řekla matka Ježíšova jemu: Vína nemají.

„[Marie] toužila po tom, aby [Ježíš] prokázal společnosti, že je skutečně Poctěný Boží. Doufala, že by tu pro Něj mohla být příležitost, aby před nimi vykonal zázrak.

„V té době bylo běžné, že svatební slavnosti trvaly několik dní. Při této události, ještě než hostina skončila, se zjistilo, že došla zásoba vína. Tento objev způsobil mnoho zmatku a lítosti. Bylo neobvyklé obejít se bez vína při slavnostních událostech, a jeho chybění by zřejmě svědčilo o nedostatku pohostinnosti.“ — *The Desire of Ages*, pp. 145, 146.

2. KRISTUS A JEHO MATKA

Po 13. 1.

a. Co řekla Kristova matka a jaká byla Jeho odpověď? Jan 2:3, 4.

Jan 2:3, 4. Když se pak nedostalo vína, řekla matka Ježíšova jemu: Vína nemají. 4. Dí jí Ježíš: Co mně a tobě ženo? Ještě nepřišla hodina má.

„[Citováno Jan 2:4.] Tato odpověď, jakkoli se nám zdá úsečná, nevyjadřovala žádný chlad ani nezdořilost. Spasitelova forma oslovení Svě matky byla v souladu s Orientálním zvykem. Používala se vůči lidem, kterým bylo žádoucí prokázat úctu. Každý skutek Kristova pozemského života byl v souladu s příkazem, který On sám byl vydat: ‚Cti otce svého i matku svou.‘ (Exodus 20:12.) Na kříži, ve svém posledním skutku něžnosti vůči Svě matce, se k ní Ježíš znovu obrátil stejným způsobem, když ji svěřil do péče svého nejmilejšího učedníka. Jak na svatební hostině, tak na kříži, láska vyjádřená v tónu hlasu a v pohledu a v chování formulovala Jeho slova.“ — *The Desire of Ages*, p. 146.

b. Co řekla Kristova matka služebníkům – a jak se tato slova rovněž vztahují na nás dnes? Jan 2:5.

Jan 2:5. Dí matka jeho služebníkům: Což by koli vám řekl, učíte.

„[Kristovi] následovníci se mají stávat více a více mocí v hlásání pravdy, jak se přibližují k dokonalosti víry a lásky ke svým bratřím. Bůh poskytuje Božskou pomoc pro všechny krizové situace, na které naše lidské zdroje nestačí. On dává Ducha Svatého ku pomoci v každé tísní, aby posílil naši naději a jistotu, aby osvětlil naše mysli a očistil naše srdce. Má v úmyslu, aby byly poskytnuty dostatečné prostředky pro vypracování jeho plánů. Vybízím vás, abyste hledali radu od Boha. Hleďte Jej celým srdcem a ‚což by koli vám řekl, učíte.‘ (Jan 2:5.)“ — *Testimonies for the Church*, vol. 6, pp. 414, 415.

c. Co řekl Ježíš služebníkovi na svatbě, aby udělal? Jan 2:6–8.

Jan 2:6–8. I bylo tu kamenných stoudiv šest postaveno, podlé očišťování Židovského, beroucí v sebe jedna každá dvě neb tři míry. 7. Řekl jim Ježíš: Naplňte ty stoudve vodou. I naplnili je až do vrchu. 8. I dí jim: Nalévejtež již, a neste vrchnímu správci svadby. I nesli.

„U dveří stálo šest velkých kamenných nádob na vodu a Ježíš přikázal služebníkům, aby je naplnili vodou. Učinili tak. A když bylo zapotřebí vína k okamžitému použití, řekl: ‚Nalévejtež již, a neste vrchnímu správci svadby.‘ Místo vody, kterou byly nádoby naplněny, teklo víno.“ — *The Desire of Ages*, p. 148.

3. VÍNO KRISTOVO

Út 14. 1.

a. Když se víno podávalo, jak reagoval správce hostiny? Jan 2:9, 10.

Jan 2:9, 10. A jakž okusil vrchní správce svadby té vody, vínem učiněné, (nevěděl pak, odkud by bylo, ale služebníci věděli, kteříž vážili vodu), povolal ženicha ten vrchní správce, 10. A řekl mu: Každý člověk nejprve dobré víno dává, a když by se hojně napili, tedy to, kteréž horší. Ty zachoval jsi víno dobré až dosavad.

„Ani vrchní správce hostiny ani hosté vůbec nevěděli, že zásoba vína byla došla. Když vrchní správce ochutnal to, co služebníci přinesli, shledal, že je to lepší než všechno, co kdy předtím byl pil, a velmi odlišné od toho, co se podávalo na začátku hostiny.“ — *The Desire of Ages*, p. 148.

b. Jaký druh vína Kristus poskytl? Izaiáš 65:8.

Izaiáš 65:8. Takto praví Hospodin: Jako někdo nalezna víno v hroznu, i řekl by: Nekaz ho, proto že požehnání jest v něm, tak i já učiním pro služebníky své, že nevyhladím všech těchto.

„Vino, které Kristus poskytl pro hostinu, i to, které dal učedníkům jako symbol své vlastní krve, byla čistá šťáva z hroznů. Na toto poukazuje prorok Izaiáš, když mluví o novém vínu ‚v hroznu‘ a říká: ‚Nekaz ho, proto že požehnání jest v něm.‘ (Izaiáš 65:8.) . . .

„Nekvašené víno, které On připravil pro svatební hosty, bylo zdravým a osvěžujícím nápojem. Jeho účinkem bylo uvést chuť do souladu se zdravou chutí k jídlu.“ — *The Desire of Ages*, p. 149.

c. Co říká Písmo o kvašeném víně? Přísloví 20:1; 23:29–35.

Přísloví 20:1. Víno činí posměvače, a nápoj opojný nepokojného; pročez každý, kdož se kochá v něm, nebývá moudrý.

Přísloví 23:29–35. Komu běda? komu ouvech? komu svady? komu křik? komu rány darmo? komu červenost očí? 30. Těm, kteříž se zdržují na víně; těm, kteříž chodí, aby vyhledali strojené víno. 31. Nehleď na víno rdící se, že vydává v koflíku záři svou, a přímo vyskakuje. 32. Naposledy jako had uštípne, a jako štír uštíkne. 33. Oči tvé hleděti budou na cizí, a srdce tvé mluvití bude převrácené věci, 34. A budeš jako ten, kterýž spí u prostřed moře, a jako ten, kterýž spí na vrchu sloupu bárky. 35. Díš: Zbili mne, a nestonal jsem, tloukli mne, a nečil jsem; když procítím, dám se zase v to.

„Byl to Kristus, kdo ve Starém zákoně varoval Izraele: ‚Vino činí posměvače, a nápoj opojný nepokojného; pročez každý, kdož se kochá v něm, nebývá moudrý.‘ (Přísloví 20:1.) A On sám žádný takový nápoj neposkytl. Satan pokouší lidi k požitkářství, které bude zatemňovat rozum a otupovat duchovní vnímání, ale Kristus nás učí, abychom si podrobili nižší přirozenost. Celý Jeho život byl příkladem sebezapření. Aby zlomil moc chuti, vytrpěl kvůli nám nejkřutější zkoušku, jakou může lidství snést. Byl to Kristus, kdo nařídil, aby Jan Křtitel nepil ani víno ani opojný nápoj. Byl to On, kdo nařídil podobnou zdrženlivost Manueho ženě. A vyřkl zlořečení nad člověkem, který by přiložil láhev k ústům svého bližního. Kristus nepopíral Svě vlastní učení.“ — *The Desire of Ages*, p. 149.

a. Jakých cílů bylo dosaženo, jak skrze Kristovu přítomnost a Jeho zázrak na svatební hostině, tak pro nás dnes? Jan 2:11.

Jan 2:11. To učinil Ježíš počátek divů v Káni Galilejské, a zjevil slávu svou. I uvěřili v něho učedníci jeho.

„Kristus věděl všechno; shlížel dolů přes věky až do naší doby a viděl, jaký bude stav společnosti na konci světových dějin. Viděl, jak tisíce a tisíce hynou při požívání vína a opojných nápojů. Svět by se pozvolna dostal do stejného stavu, v jakém byl ve dnech před potopou. Nebesa však pozvedla výstražný signál, aby lidé přijali varování a spolupracovali s Bohem pro svou vlastní sebezáchovu. Dal nám příklady naprosté zdrženlivosti a poskytl poučení, které, bude-li následováno, povede k vytvoření a zachování síly, dovednosti a znamenitosti našich dětí.“ — *The Signs of the Times, April 16, 1896.*

b. Popište osvěžující typ postoje, který Kristus ztělesňoval během Svě služby. Matouš 11:29.

Matouš 11:29. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.

„Ježíš započal dílo reformace tím, že vešel do úzkého účastenství s lidstvem. Zatímco projevoval největší úctu k zákonu Božímu, káral okázalou zbožnost Farizeů a snažil se osvobodit lid od nesmyslných pravidel, která ho svazovala. Snažil se prolomit bariéry, které oddělovaly různé třídy společnosti, aby mohl spojit lidi dohromady jako děti jedné rodiny. Svou účast na svatební hostině zamýšlel jako krok k dosažení tohoto cíle.“ — *The Desire of Ages, p. 150.*

„Ježíš káral požitkářství ve všech jeho formách, přesto byl ve Svě přirozenosti společenský. Přijímal pohostinnost všech tříd lidí, navštěvoval domovy bohatých i chudých, učených i nevědomých, a snažil se povznést jejich myšlenky od otázek všedního života k těm věcem, které jsou duchovní a věčné. Nedával žádné svolení k rozmařilosti, a žádný stín světské lehkomyšlnosti nekazil jeho chování; přesto nacházel potěšení ve scénách nevinného štěstí, a svou přítomností schvaloval společenské akce. Židovská svatba byla působivou událostí, a její radost nebyla Synu člověka nepřijemná.“ — *The Desire of Ages, pp. 150, 151.*

a. Co bychom se měli naučit z Kristova příkladu, který Jej kontrastně odlišoval od náboženských vůdců Jeho doby? Přísloví 18:24.

Přísloví 18:24. Ten, kdož má přátele, má se míti přátelsky, poněvadž přítel bývá vlastnější než bratr.

„Kristova služba byla v příkrém protikladu ke službě Židovských starších. Jejich úcta k tradici a formalismu zničila veškerou skutečnou svobodu myšlení nebo jednání. Žili v neustálé hrůze z poskvrnění. Aby se vyhnuli styku s ‚nečistými,‘ drželi se stranou nejen od pohanů, ale i od většiny svého vlastního lidu, nesnažice se ani jim prospět ani získat jejich přátelství. Tím, že se neustále zabývali těmito věcmi, jejich mysli zakrňovaly a dráha jejich životů se zužovala. Jejich příklad povzbuzoval sobectví a nesnášenlivost mezi všemi třídami lidu.“ — *The Desire of Ages*, p. 150.

b. Co by mělo být naším cílem ve všech společenských stycích? Přísloví 11:30.

Přísloví 11:30. Ovoce spravedlivého jest strom života, a kdož vyučuje duše, jest moudrý.

„Můžeme projevovat tisíce malých pozorností v přátelských slovech a příjemných pohledech, které se na nás budou zpětně odrážet. Nerozvážní Křesťané dávají svým zanedbáváním druhých najevo, že nejsou ve spojení s Kristem. Je nemožné být ve spojení s Kristem, a přitom být nelaskaví k druhým a zapomínat na jejich práva.

„Všichni bychom se měli stát Ježíšovými svědky. Společenská moc, posvěcená milostí Kristovou, se musí zlepšovat v získávání duší pro Spasitele. Nechť svět vidí, že nejsme sobectí, pohroužení do svých vlastních zájmů, ale že si přejeme, aby druzí sdíleli naše požehnání a výsady. Nechť vidí, že naše náboženství nás nečiní nesympatickými ani přísnými. Nechť všichni, kdož vyznávají, že našli Krista, slouží ku prospěchu lidí tak, jak sloužil On. Nikdy bychom neměli poskytnout světu falešný dojem, že Křesťané jsou sklíčení, nešťastní lidé.“ — *The Adventist Home*, p. 428.

1. Popište duchovní ovoce, které přinesl Kristův zázrak v Káni.
2. Popište vztah mezi Kristem a Jeho matkou.
3. Proč byl správce hostiny překvapený?
4. Jaký druh vína vhodně symbolizuje krev Kristovu?
5. Co bychom si měli na společenských akcích připomínat z příkladu Ježíšova?

Ježíš v chrámu

„Hospodin pak v chrámě svatosti své jest, umlkníž před obličejem jeho všecka země“ (Abakuk 2:20).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church, vol. 5, pp. 491–500.*

„Církevní prostory by měly být vybaveny posvátnou úctou.“ — *Testimonies for the Church, vol. 5, p. 494.*

1. CHRÁM POSKVRNĚN

Ne 19. 1.

a. Popište situaci, která převládala v Jeruzalémském chrámu na počátku Kristovy veřejné služby. Jan 2:13, 14.

Jan 2:13, 14. Nebo blízko byla velikanoc Židovská. I vstoupil Ježíš do Jeruzaléma. 14. A našel v chrámě prodavače volů a ovec i holubic, a penězoměnce sedící.

„Každý Žid byl povinen platit ročně půl šekelu jako ‚výplatu duše své.‘ . . . Kromě toho byly přinášeny velké sumy jako dobrovolné oběti, které měly být uloženy v chrámové pokladnici. A vyžadovalo se, aby všechny cizí mince byly vyměněny za minci zvanou chrámový šekel, která se přijímala za službu ve svatyni. Výměna peněz poskytovala příležitost k podvodu a vydírání, a přerostla v hanebné kupčení, které bylo pro kněze zdrojem příjmů.

„Obchodníci požadovali přemrštěné ceny za prodávaná zvířata, a o své zisky se dělili s kněžími a knížaty, kteří se takto obohacovali na úkor lidu.“ — *The Desire of Ages, p. 155.*

b. Jak to ovlivňovalo chrámové služby? Ezechiel 22:26 (poslední část).

Ezechiel 22:26 (poslední část). . . zlehčován bývám mezi nimi.

„V době Velikonoční bylo přinášeno velké množství obětí, a prodeje v chrámu byly velmi rozsáhlé. Následný zmatek ukazoval spíše na hlučný dobytčí trh než na posvátný chrám Boží. Bylo možné slyšet ostré smlouvání, bučení dobytka, bečení ovcí, vrkání holubů, které se mísilo s cinkáním mincí a hněvivými debatami. Zmatek byl tak velký, že věřící byli vyrušováni a slova adresovaná Nejvyššímu se utápěla ve vřavě, která zachvátila chrám.“ — *The Desire of Ages, p. 155.*

a. Jak Bůh uvažuje o místě, kde projevuje Svou přítomnost – a jaké bylo Jeho první nařízení na Hoře Sinai? Exodus 3:1–5; 19:12, 13.

Exodus 3:1–5. Mojžíš pak pásal dobytek Jetry tchána svého, kněze Madianského, a hnav stádo po poušti, přišel až k hoře Boží Oréb. 2. Tedy ukázal se mu anděl Hospodinův v plameni ohně z prostředku kře. I viděl, a aj, keř hořel ohněm, a však neshořel. 3. Protož řekl Mojžíš: Půjdu nyní, a spatřím vidění toto veliké, proč neshoří keř. 4. Vida pak Hospodin, že jde, aby pohleděl, zavolal naň Bůh z prostředku kře, a řekl: Mojžíši, Mojžíši! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. 5. I řekl: Nepřistupuj sem, szuj obuv svou s noh svých; nebo místo, na kterémž ty stojíš, země svatá jest.

Exodus 19:12, 13. Uložíš pak lidu meze všudy vůkol a povíš: Varujte se, abyste nevstupovali na horu, ani nedotýkali se krajů jejích. Kdož by se koli dotkl hory, smrtí umře. 13. Nedotkneť se ho ruka, ale ukamenován neb zastřelen bude; buď že by hovado bylo, buď člověk, nebudeť živ. Když se zdlouha troubiti bude, teprv oni vstoupí na horu.

„Když Hospodin sestoupil na Horu Sinai, bylo to místo posvěceno Jeho přítomností. . . . Tímto se vyučuje lekcí, že všude kde Bůh projevuje Svou přítomnost, je to místo svaté.“ — *The Desire of Ages*, pp. 155, 156.

b. Jak Kristus reagoval na znesvěcení chrámu? Jan 2:15, 16.

Jan 2:15, 16. A udělav bič z provázků, všechny vyhnal z chrámu, i ovce i voly, a penězoměncům rozsypal peníze, a stoly z převracel. 16. A těm, kteříž holuby prodávali, řekl: Odneste tyto věci odsud, a nečiňte domu Otce mého domem kupeckým.

„Když Ježíš vešel do chrámu, prohlédl si celou scénu. Viděl nespravedlivá obchodní jednání. Viděl úzkost chudých, kteří si mysleli, že bez prolití krve nebude odpuštění jejich hříchů. Viděl, jak se vnější nádvoří Jeho chrámu proměnilo v místo bezbožného kupčení. Posvátná síň se stala jednou obrovskou směnárnou.“ — *The Desire of Ages*, p. 157.

„Pomalu sestupuje po schodech a zvedaje bič z provázků sesbíraných při vstupu do síně, poroučí handrkující se společnosti, aby opustila prostory chrámu. S horlivostí a přísností, kterou nikdy předtím neprojevil, převrací stoly penězoměnců. Mince padají, ostře zvoníce na mramorové dlažbě. Nikdo si nedovoluje zpochybňovat Jeho autoritu. Nikdo se neodvažuje zastavit se, aby sebral svůj nepoctivý zisk. Ježíš je bičem z provázků nebije, ale v Jeho ruce se onen prostý bič zdá tak strašný jako plamenný meč. Chrámoví úředníci, spekulující kněží, překupníci a obchodníci s dobyt看em, se svými ovce a voly, spěchají z místa s jedinou myšlenkou, jak uniknout odsouzení Jeho přítomnosti.“ — *The Desire of Ages*, p. 158.

c. Co znamenal Kristův čin v očištění chrámu? Malachiáš 3:1–3.

Malachiáš 3:1–3. Aj, já posílám anděla svého, kterýž připraví cestu před tváří mou. V tom hned přijde do chrámu svého Panovník, kteréhož vy hledáte, a anděl smlouvy, v němž vy líbost máte. Aj, přijdeť, pravi Hospodin zástupů. 2. Ale kdo bude moci snést den příchodu jeho? A kdo ostojí, když se on ukáže? Nebo on jest jako oheň rozpouštějící a jako mýdlo běličů. 3. I sedna, přeháněti bude a přečišťovati stříbro, a přečistí syny Lévi, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro. I budou Hospodinovi, obětující oběti v spravedlnosti.

„Síně chrámu v Jeruzalémě, naplněné vřavou bezbožného kupčení, představovaly až příliš věrně chrám srdce, poskvněný přítomností smyslných vášní a bezbožných myšlenek. Očištěním chrámu od světských kupců a prodavačů oznámil Ježíš Svě poslání očistit srdce od poskvny hříchu – od pozemských tužeb, sobeckých žádostí, zlých návyků, které kazí duši.“ — *The Desire of Ages*, p. 161.

3. PŘÍTOMNOST BOŽÍ

Út 21. 1.

a. Jaký byl Boží původní záměr ve zřízení Svě svatyně uprostřed Svého lidu? Exodus 25:8.

Exodus 25:8. I udělajít' mi svatyni, abych bydlil u prostřed nich.

„Onen chrám, postavený pro pobyt Božské Přítomnosti, byl určen k tomu, aby byl názornou lekcí pro Izrael a pro svět. Od věčných věků bylo Božím záměrem, aby každá stvořená bytost, od jasného a svatého serafína až po člověka, byla chrámem pro přebývání Stvořitele.“ — *The Desire of Ages*, p. 161.

b. Proč jsou věřící označováni jako chrám Boží – a jak máme z celého srdce udržovat svatost tohoto chrámu? 1 Korintským 3:16, 17; Izaiáš 57:15.

1 Korintským 3:16, 17. Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá? 17. Jestližeť kdo chrámu Božího poškvřňuje, tohoť zatratí Bůh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy.

Izaiáš 57:15. Nebo takto dí ten důstojný a vyvýšený, kterýž u věčnosti přebývá, jehož jméno jest Svatý: Na výsosti a v místě svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest skroušeného a poníženého ducha přebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce skroušených.

„Kvůli hříchu přestalo být lidstvo chrámem pro Boha. Srdce člověka, zatemněné a poskvněné zlem, již nezjevovalo slávu Toho Božského. Avšak vtělením Syna Božího je záměr Nebe naplněn. Bůh přebývá v lidství, a skrze spásnou milost se srdce člověka stává opět Jeho chrámem.“ — *The Desire of Ages*, p. 161.

„Věříme-li, že konec všech věcí je blízko, ‚jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v pobožnostech?‘

„Každá duše, která skutečně věří pravdě, bude mít odpovídající skutky. Všichni budou opravdoví a vážní a neúnavní ve svých úsilích získat duše pro Krista. Bude-li pravda nejprve zasazena hluboko do jejich vlastních duší, pak se ji budou snažit zasadit do srdcí druhých. Pravda je celkem příliš hodně zdržována na vnějším nádvoří. Uved'te ji do vnitřního chrámu duše, dosad'te ji na trůn v srdci a nechte ji ovládat život. Slovo Boží by se mělo studovat a poslouchat, pak srdce nalezne odpočinek a pokoj a radost, a touhy budou směřovat k nebesům; ale když je pravda držena odděleně od života, na vnějším nádvoří, srdce není zahřáté žhnoucím ohněm Boží dobroty.

„Ježíšovo náboženství je mnohými vyhrazeno pro určité dny nebo určité události, a jindy je odkládáno a zanedbáváno. Trvalá zásada pravdy není jen pro několik hodin v Sobotu nebo pro několik skutků dobročinnosti, ale má být uvedena do srdce, zušlechťující a posvěcující povahu.“ — *Testimonies for the Church, vol. 5, p. 547.*

4. OČIŠTĚNÍ ŽIVÉHO CHRÁMU

St 22. 1.

a. Co si musíme uvědomit o naší bezmocné situaci, když se snažíme očistit chrám? Jeremiáš 2:22; Job 14:4.

Jeremiáš 2:22. *Nebo bys ty se pak umyla sanitrem, a mnoho na sebe mýdla vypotřebovala, předceť patrná jest nepravost tvá před obličejem mým, praví Panovník Hospodin.*

Job 14:4. *Kdo toho dokáže, aby čistý z nečistého posel? Ani jeden.*

„Žádný člověk nemůže sám od sebe vypudit nával zla, který se zmocnil srdce.“ — *The Desire of Ages, p. 161.*

b. Jaké je tajemství toho, že můžeme stát před svatým Bohem s očistěným srdcem? Ezechiel 36:25–27; Zachariáš 3:3–5.

Ezechiel 36:25–27. *A pokropím vás vodou čistou, a čisti budete; ode všech poškvrn vašich, i ode všech ukydaných bohů vašich očistím vás. 26. A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité. 27. Ducha svého, pravím, dám do vnitřností vašich, a učiním, abyste v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostržili a činili je.*

Zachariáš 3:3–5. *Jozue pak oblečen byl v roucha zmazaná, a stál před andělem. 4. I odpověděl a řekl těm, kteříž stáli před ním, řka: Vezměte roucho to zmazané s něho. A řekl jemu: Pohled', přenesl jsem s tebe nepravost tvou, a oblékl jsem tě v roucha proměnná. 5. Opět řekl: Necht' vstaví čepici pěknou na hlavu jeho. I vstavili čepici pěknou na hlavu jeho, a oblékli ho v roucha. Anděl pak Hospodinův tu stál.*

„Jáko se provinil velkým hříchem ve svém chování vůči Ezauovi; ale činil pokání. Jeho přestoupení bylo odpuštěno a jeho hřích byl očistěn; proto mohl snášet zjevení Boží přítomnosti. Avšak všude, kde lidé předstoupili před

Boha, a přitom svévolně pěstovali zlo, byli zničeni. Při druhém příchodu Krista budou bezbožní stráveni ‚Duchem Jeho úst‘ a zničeni ‚jasem Jeho příchodu.‘ (2 Tesselonickým 2:8 – angl. Bible.) Světlo slávy Boží, které dává život spravedlivým, zabije bezbožné.

„V době Jana Křtitele se Kristus chystal objevit se jako zjevovatel povahy Boží. Jeho pouhá přítomnost by lidem učinila zjevným jejich hřích. Pouze pokud byli ochotni být očištěni od hříchu, mohli vejít do společenství s Ním. Pouze čistí v srdci mohli přebývat v Jeho přítomnosti.“ — *The Desire of Ages*, p. 108.

„Pouze Kristus může očistit chrám duše. On však nechce vnucovat vstup. Nepřichází do srdce jako do starodávného chrámu; ale říká: ‚Aj, stojímť u dveří, a tluku. Jestližeť by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvěře, vejduť k němu.‘ (Zjevení 3:20.) On přijde, nejen na jeden den; neboť říká: ‚Přebývati budu v nich, a procházeti se, . . . a oni budou mým lidem.‘ On ‚podmaní nepravosti naše; nýbrž uvržeš do hlubin mořských všecky hříchy naše.‘ (2 Korintským 6:16; Micheáš 7:19.) Jeho přítomnost očistí a posvětit duši, aby byla svatým chrámem Hospodinu a ‚příbytkem Božím, v Duchu Svatém.‘ (Efezským 2:21, 22.)“ — *The Desire of Ages*, pp. 161, 162.

„Zatímco Ježíš slouží v nebeské svatyni, je stále Svým Duchem služebníkem církve na zemi.“ — *The Desire of Ages*, p. 166.

5. OČIŠTĚNÍ CHRÁMU DNES

Čt 23. 1.

a. Jak Bůh činí vůdce svého lidu odpovědnými za pilné udržování posvátnosti Jeho domu? Abakuk 2:20; Ezechiel 44:23.

Abakuk 2:20. Hospodin pak v chrámě svatosti své jest, umlkníš před obličejem jeho všechna země.

Ezechiel 44:23. A lid můj budou rozdílu učiti mezi svatým a nesvatým, též mezi nečistým a čistým ať je učí rozeznávati.

„Prostory Božího chrámu měly být považovány za posvátné. Avšak v honbě za ziskem se to všechno ztratilo ze zřetele.

„Kněží a přední mužové byli povoláni, aby byli představiteli Boha národu; měli napravovat zneužívání chrámového nádvoří. Měli dávat lidem příklad neporušenosti a soucitu.“ — *The Desire of Ages*, p. 156.

„Je příliš pravda to, že úcta k domu Božímu téměř vymizela. Posvátné věci a místa nejsou rozeznávány; svatí a vznešení nejsou ceněni. . . . Bůh dal Svému starověkému lidu pravidla pořádku, dokonalá a přesná. Změnila se Jeho povaha? Není On veliký a mocný Bůh, který panuje na nebesích nebes? Nebylo by pro nás dobré často číst pokyny, které dal sám Bůh Hebrejským, abychom my, kteří máme světlo slavné pravdy svítící na nás, napodobovali jejich úctu k domu Božímu?“ — *Testimonies for the Church*, vol. 5, pp. 495, 496.

b. Vysvětlete podstatné vítězství, které lze získat v Kristově síle. Matouš 5:8; 1 Jan 3:1–3.

Matouš 5:8. Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.

1 Jan 3:1–3. Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Protoť svět nezná nás, že jeho nezná. 2. Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještěť se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest. 3. A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest.

„Vyzývám každého, kdo tvrdí, že je synem Božím, aby nikdy nezapomněl na tuto velkou pravdu, že potřebujeme Ducha Božího uvnitř nás, abychom dosáhli nebe, a dílo Kristovo vně nás, za účelem poskytnutí nám práva na nesmrtelné dědictví.“ — *Testimonies to Ministers*, p. 442.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 24. 1.

- 1. Kdo byli vůdci zločinného kupčení v chrámu?**
- 2. Jaký by měl být postoj každého, kdo přichází před Boha?**
- 3. Vysvětlete duchovní význam, který měl mít chrám v Jeruzalémě.**
- 4. Co Kristus oznámil očištěním chrámu?**
- 5. Jak jediné může být naše vadné lidské srdce očištěno?**

Pomoc při světových katastrofách

Není pochyb o tom, že války, zvěsti o válkách, hrozná nehody, sucha, záplavy, hurikány, zemětřesení, požáry a epidemie se po celém světě množí závratnou rychlostí – vše v naplnění Biblických prorocství, která studujeme. Ve všech těchto tragédiích můžeme jasně rozeznat kroky blížícího se Boha. Mnoho tisíců lidí nesmírně trpí těmito extrémními obtížemi a volá po různých druhích pomoci od velvyslanců Ježíše Krista při aplikaci hojivé masti Galátské.

V těchto bolestných nesnázích Oddělení Sociální Péče GK sdílí požehnaní poskytnutá z našeho fondu prostřednictvím darů, které jste poslali vy, naši bratři po celém světě. Tyto jsou zasílány osobním a specifickým způsobem, aby byly uspokojeny potřeby, a také prostřednictvím Sbírky první Soboty. Milí bratři, vaše oběti slouží jako útočiště pro ty, kteří ztratili své domovy při přírodních tragédiích; poskytují jídlo stovkám rodin a péči o sirotky a vdovy, poskytující jim obživu a pomoc. Tyto dary také pomohly rodičům získat semena k zasazení a nasycení svých rodin nebo k založení malého podnikání, aby nespočet lidí naší víry mohlo mít zdroj příjmů a práci, která by pro ně jinak byla nemožná.

Díky Bohu, že v těchto časech zkoušek byli mnozí dotčeni, aby položili své dary na oltář Páně. Jménem těch, kterým slouží vám hluboce děkujeme!

Potřeby však neustávají – naopak, každým dnem se zvyšují, takže vaše štědrost nesmírně pomáhá.

„Kristův kříž apeluje na shovívavost každého následovníka požehnaného Spasitele. Zásada, která je zde znázorněna, je dávat, dávat. To, co se uskutečňuje ve skutečné shovívavosti a dobrých skutečích, je pravým ovocem Křesťanského života.“ — *Counsels on Stewardship*, p. 14.

Dnes, když přinášíte svou zvláštní oběť pro první Sobotu, udělejte prosím vše, co je ve vašich silách, abyste ctili Boha. Ať už s málem nebo hodně, všichni mohou udělat to nejlepší, co je v jejich silách. Ze sumy této sdílené lásky budeme nadále distribuovat požehnaní našim bratřím po celém světě. „Ten, kdo dává potřebným, žehná druhým, a sám je požehnaný ještě větší měrou“ (*Counsels on Stewardship*, p. 13). Kéž vám Bůh velmi žehná!

Oddělení Sociální Péče Generální Konference

Ježíš a Nikodém

„Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího“ (Jan 3:3).

Doporučená četba: *Steps to Christ*, pp. 67–75

„Studánka srdce se musí vyčistit dříve, než může vytékat čistý proud. Ten, kdo se pokouší dostat se do nebe svými vlastními skutky v ostříhání zákona, pokouší se o nemožné.“ — *The Desire of Ages*, p. 172.

1. VÝZNAMNÝ MUŽ VYHLEDÁVÁ JEŽÍŠE

Ne 26. 1.

a. Kdo byl Nikodém a jak byl posuzován v očích lidu? Jan 3:1, 10.

Jan 3:1, 10. Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém, kníže Židovské. . . 10. Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Ty jsi mistr v Izraeli, a toho neznáš?

„Nikodém zaujímal v Židovském národě vysoké důvěryhodné postavení. Byl vysoce vzdělaný a měl nadání neobyčejného charakteru a byl váženým členem národní rady. . . . Ačkoliv byl bohatý, učený a vážený, byl podivuhodně přitahován pokorným Nazaretským.“ — *The Desire of Ages*, p. 167.

„Byl to přísný Farizeus a byl pyšný na své dobré skutky. Byl všeobecně vážen pro svou dobrotivost a svou štedrost při podpoře chrámové služby a cítil se jist Boží přízní.“ — *The Desire of Ages*, p. 171.

b. V kterou hodinu šel Nikodém setkat se s Ježíšem? Jan 3:2 (první část).

Jan 3:2 (první část). Ten přišel k Ježíšovi v noci, . . .

„Když se zvláštním dotazem dozvěděl o Spasitelově místě odpočinku na Hoře Olivetské, počkal, dokud město neutichlo ve spánku, a pak Jej vyhledal.“ — *The Desire of Ages*, p. 168.

a. Co ukazuje laskavé porozumění Ježíšovo, když přijal Svého návštěvníka v takovou pozdní noční hodinu? Žalm 31:21, 22.

Žalm 31:21, 22. Ty je skrýváš v skrýši obličej svého před vysokomyslností člověka, skrýváš je jako v stanu před jazyky svárlivými. 22. Požehnaný buď Hospodin, nebo prokázal ke mně divné milosrdenství své jako v městě ohraženém.

„[Nikodém] velmi toužil po rozhovoru s Ježíšem, ale zdráhal se Je vyhledat otevřeně. Pro Židovského knížete by bylo příliš ponižující, kdyby se přiznal k sympatiím k tak málo známému učiteli. A kdyby se o jeho návštěvě dozvěděla velerada, vyvolalo by to na něj její opovržení a odsouzení. Rozhodl se pro tajný rozhovor, omlouvaje to tím, že kdyby měl jít otevřeně, jiní by mohli následovat jeho příkladu.“ — *The Desire of Ages*, p. 168.

b. Popište, jak Nikodém začal svůj rozhovor s Ježíšem. Jan 3:2.

Jan 3:2. Ten přišel k Ježíšovi v noci, a řekl jemu: Mistře, víme, že jsi od Boha přišel mistr; nebo žádný nemůže těch divů činiti, kteréž ty činíš, leč by Bůh byl s ním.

„V přítomnosti Kristově pocítil Nikodém podivnou ostýchavost, kterou se snažil skrýt v ovzduší vyrovnanosti a důstojnosti. ‚Mistře,‘ řekl, ‚víme, že jsi od Boha přišel učitel; nebo žádný nemůže těch divů činiti, kteréž Ty činíš, leč by Bůh byl s ním.‘ Doufal, že mluvením o Kristových vzácných darech jako učitel, a také o Jeho úžasné moci konat zázraky, vydláždí cestu pro svůj rozhovor. Jeho slova byla určena k vyjádření a vzbuzení důvěry; ale ve skutečnosti vyjadřovala nevíru. Neuznal, že Ježíš je Mesiáš, ale pouze učitel poslaný od Boha.“ — *The Desire of Ages*, p. 168.

c. Jakou myšlenkou Kristus náhle překvapil Nikodéma? Jan 3:3.

Jan 3:3. Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího.

„Místo aby Ježíš uznal tento pozdrav, upřel Svůj zrak na mluvícího, jako by četl přímo jeho duši. Ve Svě nekonečné moudrosti viděl před Sebou hledače pravdy. Znal účel této návštěvy a s touhou prohloubit přesvědčení, které již spočívalo v mysli Jeho posluchače, šel přímo k věci, když vážně, ale laskavě řekl: ‚Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího.‘ (Jan 3:3.)

„Nikodém byl přišel k Pánu s myšlenkou vejít s Ním do diskuze, ale Ježíš odhalil základní zásady pravdy.“ — *The Desire of Ages*, pp. 168–171.

a. Jak Nikodém reagoval na to, co Kristus řekl, že on potřebuje – a proč stejně jako on potřebujeme všichni zkušenost znovuzrození? Jan 3:4–8.

Jan 3:4–8. Řekl jemu Nikodém: Kterak můž člověk narodit se, starý jsa? Zdali může po druhé v život matky své vjíti a narodit se? 5. Odpověděl Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůž vjíti do království Božího. 6. Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest. 7. Nediviž se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi. 8. Vítr, kam chce věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde. Takť jest každý, kdo se z Ducha narodil.

„Symbol znovuzrození, který Ježíš byl použil, nebyl Nikodémovi zcela neznámý. Ti, kdož byli obráćeni z pohanství na víru Izraelskou, byli často přirovnáváni k právě narozeným dětem. Musel tedy pochopit, že slova Kristova se nemají brát v doslovném smyslu. Avšak na základě svého narození jako Izraelský považoval za jisté své místo v království Božím. Cítil, že nepotřebuje žádnou změnu. Proto to jeho překvapení nad Spasitelovými slovy. Byl podrážděn tím, že se úzce týkaly jeho samého. Pýcha Farizeova bojovala proti upřímné touze hledače pravdy. Divil se, že Kristus mluví k němu tak, jak mluví, a nebere ohled na jeho postavení jako knížete v Izraeli.

„Přepaden ztrátou sebeovládání odpověděl Kristu slovy plnými ironie: ‚Kterak můž člověk narodit se, starý jsa?‘ Jako mnozí jiní, když je do svědomí přinesena pronikavá pravda, zjevil skutečnost, že tělesný člověk nechápe těch věcí, které jsou Ducha Božího. Není v něm nic, co by reagovalo na duchovní věci; neboť duchovní věci jsou rozsuzovány duchovně.

„Spasitel se však nepřel. Pozvedl Svou ruku s vážnou, tichou důstojností a vyzdvihl pravdu s ještě větším ujištěním: ‚Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůž vjíti do království Božího.‘“ — *The Desire of Ages*, p. 171.

b. Kdy a jak se může člověk znovu narodit? Jan 1:12, 13.

Jan 1:12, 13. Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho, 13. Kteríž ne ze krví, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplozeni jsou.

„„Tak Bůh miloval svět, že Syna Svého jednorozeného dal,‘ aby se člověk mohl smířil s Bohem. Skrze zásluhy Kristovy může být obnoven do souladu se svým Stvořitelem. Jeho srdce musí být obnoveno Božskou milostí; musí mít nový život shůry. Tato změna je novým narozením, bez něhož – jak říká Ježíš – nemůže viděti království Božího.‘“ — *The Great Controversy*, p. 467.

„„Skrze prostý skutek víry v Boha zplodil Duch Svatý nový život ve tvém srdci. Jsi jako dítě narozené do rodiny Boží, a On tě miluje tak, jak miluje Svého Syna.‘“ — *Steps to Christ*, p. 52.

**a. Co symbolizuje očistění a obnovení, které přichází s novým narozením?
Marek 16:16 (první část).**

Marek 16:16 (první část). Kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude; . . .

„Obracející moc Boží může proměnit zděděné a vypěstované sklony; neboť náboženství Ježíšovo je povznášející. ‚Znovuzrození‘ znamená proměnu, nové narození v Kristu Ježíši.“ — *The Adventist Home, p. 206.*

„Kristus učinil křest znamením vstupu do Jeho duchovního království. Učinil ho jasnou podmínkou, kterou musejí splnit všichni, kdož si přejí být potvrzeni, že jsou pod mocí Otce, Syna a Ducha Svatého. Dříve než člověk může nalézt domov v církvi, dříve než překročí práh Božího duchovního království, musí přijmout pečeť Božského jména: ‚Hospodin spravedlnost naše.‘ (Jeremiáš 23:6.)

„Křest je nejvážnějším zřeknutím se světa. Ti, kdož se křtí v trojitě jméno Otce, Syna a Ducha Svatého, na samém počátku svého Křesťanského života veřejně vyjadřují, že opouštějí službu Satanovu a stávají se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. Uposlechli příkazu: ‚Vydětež z prostředku jejich, a oddělte se . . . a nečistého se nedotýkejte.‘ A naplňuje se jim zaslíbení: ‚Já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán Všemohoucí.‘ (2 Korintským 6:17, 18.)“ — *Testimonies for the Church, vol. 6, p. 91.*

b. Co se prohlašuje o zlu naší lidské přirozenosti a o Božím plánu nás proměnit? Jan 3:6; Jeremiáš 17:9; Efezským 5:26, 27.

Jan 3:6. Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest.

Jeremiáš 17:9. Nejlstivější jest srdce nade všecko, a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu?

Efezským 5:26, 27. Aby ji posvětil, očistiv obmytím vody skrze slovo, 27. Aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poškrvny, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá, a bez úhony.

„Je pro nás nemožné, abychom se sami od sebe dostali z jámy hříchu, do níž jsme pohřiveni. Naše srdce jsou zlá a my je nemůžeme změnit. . . . Výchova, vzdělání, cvičení vůle, lidské úsilí, všechny tyto věci mají své náležité pole působnosti, ale zde jsou bezmocné. Mohou vytvořit vnější správnost chování, ale nemohou změnit srdce; nemohou vyčistit prameny života. Musí tu být moc působící zevnitř, nový život shůry, dříve než se člověk může obrátit od hříchu k svatosti. Tou mocí je Kristus. Pouze Jeho milost může oživit neživé schopnosti duše a přitáhnout ji k Bohu, k svatosti.“ — *Steps to Christ, p. 18.*

a. Jaké poselství měli apoštolové později napsat ohledně změny zaměření, která přichází se znovuzrozením? Galatským 2:20; 1 Jan 2:15–17.

Galatským 2:20. S Kristem ukřižován jsem. Žít jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.

1 Jan 2:15–17. Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Miluje-liť kdo svět, neníť lásky Otcovy v něm. 16. Nebo všechno, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa. 17. Svět pak hyne i žádost jeho, ale kdož činí vůli Boží, tent' trvá na věky.

„Obracející moc Boží může proměnit zděděné a vypěstované sklony; neboť náboženství Ježíšovo je povznášející. ‚Znovuzrození‘ znamená proměnu, nové narození v Kristu Ježíši.“ — *The Adventist Home*, p. 206.

„[Pavel] byl přesvědčen, že kdyby se podařilo přimět myslí lidí k pochopení úžasné oběti učiněné Majestátem nebes, bylo by z jejich srdcí vyhnáno veškeré sobectví. On vede mysl nejprve k postavení, které Kristus zaujímal v nebi, v lůně Svého Otce; potom Jej zjevuje, jak odložil Svou slávu, dobrovolně se podrobil všem ponižujícím podmínkám lidské přirozenosti, vzal na sebe odpovědnost služebníka a stal se poslušným až do smrti, a to smrti nejpotupnější a nejodpornější, nejhanebnější a nejmučivější – smrti kříže. Mohou Křesťané rozjímat o tomto úžasném projevu lásky Boží k člověku bez emocí lásky a bez uvědomění si smyslu skutečnosti, že nejsme sami svoji? Takovému Mistru by se nemělo sloužit z lakotných, chamtivých, sobeckých pohnutek.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 4, p. 458.

„Chtěla bych vás oslovit tak, jak Kristus oslovil Nikodéma: ‚Musíte se znovu zroditi.‘ Ti, kdož mají v sobě vládnoucího Krista, nebudou cítit žádnou touhu napodobovat světskou okázalost. Všude ponosou korouhev kříže a budou stále vydávat svědectví o vyšších cílech a ušlechtlejších tématech, než jsou ty, do kterých jsou pohlceni světští lidé. Náš oděv, naše příbytky, naše rozhovory, by měly svědčit o našem zasvěcení Bohu. Jaká moc by provázela ty, kteří by takto ukazovali, že se všeho vzdali pro Krista.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 189.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

1. Jak na sebe Nikodém pohlížel kvůli svým dobrým skutkům?
2. Jak se Nikodém choval v Kristově přítomnosti?
3. Co to znamená být „znovuzrozený“?
4. Jak se uskutečňuje nové narození?
5. Jaká změna v postoji nastává v důsledku nového narození, a proč?

Působení Ducha Svatého

„A jakož Mojžíš povýšil hada na poušti, takť musí povýšen býti Syn člověka, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3:14, 15).

Doporučená četba: *Christ's Object Lessons*, pp. 95–102.

„Pohleďte, ó, pohleďte na Ježíše a žijte!“ — *Christian Education*, p. 76.

1. PODNĚCUJÍCÍ DOTAZ

Ne 2. 2..

a. Jaká Nikodémova otázka ukazuje, že se jeho srdce obměkčilo? Jan 3:9.

Jan 3:9. Odpověděl Nikodém a řekl jemu: Kterak mohou tyto věci býti?

„Ježíš prakticky říká Nikodémovi: Není to spor, který pomůže tvému případu: nejsou to argumenty, které přinesou světlo do duše. Musíš mít nové srdce, jinak nemůžeš rozeznat království nebeské. Není to větší důkaz, který tě uvede do správného postavení, nýbrž nové záměry, nové prameny činnosti. Musíš se znovu zrodit. Dokud nenastane tato změna, činící všechno nové, pak nejsilnější důkazy, které by mohly být předloženy, nebudou k ničemu. Potřeba je ve tvém vlastním srdci; všechno se musí změnit, jinak nemůžeš vidět království Boží.

„Toto bylo pro Nikodéma velice ponižující sdělení. . . . Neměl dost duchovní mysl, aby rozpoznal význam slov Kristových. Spasitel však argumentu nečelil argumentem. . . .

„Do myslí knížete pronikaly jisté záblesky pravdy. Kristova slova ho naplnila bázní a vedla ho k otázce: ‚Kterak mohou tyto věci býti?‘ Ježíš mu s hlubokou vážností odpověděl: ‚Ty jsi mistr v Izraeli, a toho neznáš?‘ Jeho slova dávají Nikodémovi ponaučení, že místo toho, aby se cítil pobouřen nad jasnými slovy pravdy a oddával se ironii, by měl mít o sobě mnohem skromnější mínění kvůli své duchovní nevědomosti. Přesto byla slova Kristova pronášena s tak vážnou důstojností, a pohled i tón hlasu vyjadřovaly tak vážnou lásku k němu, že se neurazil, když si uvědomil své ponižující postavení.“ — *Testimonies to Ministers*, pp. 368, 369.

a. Čím se Farizeové pyšnili? Lukáš 18:9–12.

Lukáš 18:9–12. I řekl také proti některým, kteříž v sebe doufali, že by spravedliví byli, jiných za nic nevážíce, podobenství toto: 10. Dva muži vstupovali do chrámu, aby se modlili, jeden farizeus, a druhý publikán. 11. Farizeus stojí, takto se sám v sobě modlil: Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé, dráči, nespravedliví, cizoložníci, aneb jako i tento publikán. 12. Postím se dvakrát do téhodne, desátky dávám ze všech věcí, kterýmiž vládnu.

„Židé byli první povoláni na vinici Páně, a proto byli pyšní a samospravedliví. Svá dlouhá léta služby považovali za opravňující je k tomu, aby obdrželi větší odměnu než ostatní. Nic je nepopouzelo víc než naznačení, že pohané mají být připuštěni k stejným výsadám ve věcech Božích jako oni sami.“ — *Christ's Object Lessons*, p. 400.

b. Jak Ježíš znázornil působení Ducha Svatého v srdci? Jan 3:8.

Jan 3:8. Vítr, kam chce věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde. Takť jest každý, kdo se z Ducha narodil.

„Vítr je slyšet ve větvích stromů, jak šelestí v listí a květech; přesto je neviditelný a žádný člověk neví, odkud přichází ani kam jde. Tak je to i s působením Ducha Svatého na srdce. Nedá se lépe vysvětlit než jako pohyby větru. Člověk nemusí být schopen uvést přesný čas ani místo, nebo popsat všechny okolnosti v procesu obrácení; to však nedokazuje, že nebyl obrácen. Činitelem, který je právě tak neviditelný jako vítr, působí Kristus stále na srdce.“ — *The Desire of Ages*, p. 172.

c. Jak jsou Božské dojmy upevňovány v srdci? Izaiáš 30:21; Jeremiáš 42:3; Matouš 16:17.

Izaiáš 30:21. A ušima svýma slychati slovo tobě po zadu řkoucích: Toť jest ta cesta, chodte po ní, buď že byste se na pravo neb na levo uchýlili.

Jeremiáš 42:3. Ať nám oznámí Hospodin Bůh tvůj cestu, po níž bychom jíti, a co činiti měli.

Matouš 16:17. A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích.

„Poznenáhlu, aniž si to třeba příjemce uvědomuje, působí na něho dojmy, které mají sklon přitahovat duši ke Kristu. Tyto dojmy se mohou přijímat skrze přemýšlení o Kristu, skrze čtení Písma svatého nebo skrze slyšení slova od živého kazatele. A náhle, když Duch přichází s přímějši výzvou, se duše ráda odevzdává Ježíši. Mnozí to nazývají náhlým obrácením; je to však výsledek dlouhých námluv Duchem Božím – trpělivý, zdlouhavý proces.“ — *The Desire of Ages*, p. 172.

„Dovolte svým srdcím, aby byla obměkčena a podmaněna Duchem Božím. Necht' zamrzlé duše roztají pod působením Ducha Svatého.“ — *Letters and Manuscripts*, vol. 12, Letter 53, 1897.

a. Jak se vnitřní působení Ducha Svatého projevuje navenek? Galatským 5:22–25.

Galatským 5:22–25. Ovoce pak Ducha jestiť: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrotá, věrnost, krotkost, středmost. 23. Proti takovýmť není zákon. 24. Nebo kteříž jsou Kristovi, ti své tělo ukřižovali s vášněmi a s žádostmi. 25. Jsme-liť Duchem živi, Duchem i chodme.

„Ačkoli vítr je sám o sobě neviditelný, vytváří účinky, které jsou vidět a cítit. Stejně tak působení Ducha na duši se projeví v každém činu toho, kdo pocítil jeho spásnou moc. Když se Duch Boží zmocňuje srdce, proměňuje to život. Hříšné myšlenky jsou odstraňovány, zlé skutky jsou zapuzovány; namísto hněvu, závisti a sporu nastupuje láska, pokora a pokoj. Namísto smutku nastupuje radost, a tvář odráží světlo nebeské.“ — *The Desire of Ages*, p. 173.

b. Kdy člověk obdrží požehnání proměny? Římanům 10:9, 10; 1 Jan 1:9.

Římanům 10:9, 10. Vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše, a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš. 10. Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání se děje k spasení.

1 Jan 1:9. Jestliže pak budeme vyznávatí hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.

„Nikdo nevidí ruku, která nadzvedává břímě, ani nespátřuje světlo, které sestupuje ze síní nebeských. Požehnání přichází, když se duše vírou odevzdává Bohu. Pak ta moc, kterou žádné lidské oko nemůže spatřit, vytváří novou bytost k obrazu Božímu.“ — *The Desire of Ages*, p. 173.

„Jestliže Duch Svátý denně formuje a utváří tvé srdce, pak budeš mít Božský vhled, abys vnímal povahu království Božího. Nikodém přijal poučení Kristovo a stal se pravým věřícím.“ — *Testimonies to Ministers*, pp. 369, 370.

c. Jak Kristus znázorňuje tento proces? Matouš 13:33.

Matouš 13:33. Jiné podobenství mluvil jim: Podobno jest království nebeské kvasu, kterýž vzavši žena, zadělala ve třech měřicích mouky, až by zkysalo všecko.

„Kvas skrytý v mouce působí neviditelně, aby celou hmotu uvedl do procesu jejího kynutí; tak i kvas pravdy působí skrytě, tiše, vytrvale, aby proměnil duši. Přirozené sklony jsou změkčovány a podmaňovány. Jsou implantovány nové myšlenky, nové pocity, nové pohnutky. Je stanoveno nové měřítko povahy – život Kristův. Mysl je změněna; schopnosti jsou vyburcovány do činnosti v nových liniích. Člověk není obdařen novými schopnostmi, ale schopnosti, které má, jsou posvěceny. Svědomí je probuzeno. Jsme obdařeni povahovými rysy, které nás uschopňují sloužit Bohu.“ — *Christ's Object Lessons*, pp. 98, 99.

a. Jak Ježíš znázornil své ukřižování, které mělo brzy nastat? Jan 3:14, 15.

Jan 3:14, 15. A jakož Mojžíš povýšil hada na poušti, takť musí povýšen býti Syn člověka, 15. Aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.

„[Citováno Jan 3:14, 15.] To byla věc, kterou Nikodém dobře znal. Symbol povýšeného hada mu objasňoval Spasitelovo poslání. Když lid Izraelský umíral od štipání ohnivými hady, nařídil Bůh Mojžíšovi, aby udělal hada měděného a postavil ho vysoko uprostřed shromáždění. Pak se po celém táboře roznesla zpráva, že všichni, kdož na toho hada pohlédí, budou žít. Lidé dobře věděli, že ten had nemá sám v sobě žádnou moc, aby jim pomohl. Byl to symbol Krista. Jako socha vytvořená v podobnosti hubičích hadů byla vyzdvížena k jejich uzdravení, tak Ten, který byl učiněn ,v podobnosti těla hřícha,‘ měl být jejich Vykupitel. (Římanům 8:3.) Mnozí z Izraelských považovali obětní službu za ctnost, která je sama o sobě osvobozuje od hříchu. Bůh je chtěl naučit, že ona nemá větší cenu než onen měděný had. Měla vést jejich mysli ke Spasiteli. Ať už k uzdravení svých ran nebo k odpuštění svých hříchů, nemohli pro sebe udělat nic jiného, než ukázat svou víru v Dar Boží. Měli pohlédět a žít.“ — *The Desire of Ages*, pp. 174, 175.

b. Proč navzdory tomuto opatření někteří zemřeli? 1 Korintským 10:9; Židům 3:12.

1 Korintským 10:9. Ani pokoušejme Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a od hadů zhynuli.

Židům 3:12. Viztež, bratří, aby snad v někom z vás nebylo srdce zlé a nevěrné, kteréž by odstupovalo od Boha živého.

„Mnozí z Izraelských neviděli žádnou pomoc v léku, který jim Nebe bylo určilo. Mrtví a umírající byli všude kolem nich, a oni věděli, že bez Božské pomoci je jejich vlastní osud jistý; ale pokračovali v naříkání nad svými ranami, nad svými bolestmi, nad svou jistou smrtí, dokud jim nedošla síla a jejich oči se nezakalily, zatímco by se mohli okamžitě uzdravit.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 432.

c. Chceme-li být spaseni, kam se musíme dívat? Židům 6:19, 20.

Židům 6:19, 20. Kterouž máme jako kotvu duše, i bezpečnou i pevnou, a vcházející až do vnitřku za oponu, 20. Kdežto předchůdce pro nás všel Ježíš, jsa učiněn podlé řádu Melchisedechova nejvyšším knězem na věky.

„Osudové účinky hříchu mohou být odstraněny pouze opatřením, které učinil Bůh. Izraelští zachránili své životy tím, že pohlédli na vyzdvíženého hada. Ten pohled vyjadřoval víru. Žili, protože věřili Božímu slovu a doufali v prostředky poskytnuté k jejich uzdravení. Tak může hříšník vzhlízet ke Kristu a žít. Dostává odpuštění skrze víru ve smírující oběť. . . Kristus má v Sobě moc a ctnost, aby uzdravil hříšníka činícího pokání.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 431.

a. Jaké ponaučení, které Nikodém později pochopil, si musíme osvojit – a vždy ho mít na paměti? Efezským 2:8; Lukáš 13:20, 21.

Efezským 2:8. Nebo milostí spasení jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, darť jest to Boží).

Lukáš 13:20, 21. A opět řekl: K čemu připodobním království Boží? 21. Podobno jest kvasu, kterýž zavšši žena, zadělala ve třech měřicích mouky, až zkysalo všecko.

„Často vyvstává otázka: Proč je tedy tak mnoho lidí, kteří tvrdí, že věří Božímu slovu, a přitom u nich není vidět náprava ve slovech, v duchu a v povaze? Proč je tak mnoho těch, kteří nesnesou odpor proti svým záměrům a plánům, kteří projevují bezbožnou povahu a jejichž slova jsou tvrdá, panovačná a vášnivá? V jejich životech je vidět tatáž sebeláska, totéž sobecké požitkářství, tatáž povaha a ukvapená řeč, jako je vidět v životech světských lidí. Je v nich stejná citlivá pýcha, stejná poddajnost přirozeným sklonům, stejná zvrácenost povahy, jako by jim pravda byla zcela neznámá. Důvodem je, že nejsou obrázení. Nemají skrytý kvas pravdy v srdci. Neměl možnost dělat svou práci. Jejich přirozené a vypěstované sklony ke zlu nebyly podrobeny jeho proměňující moci. Jejich životy zjevují nepřítomnost milosti Kristovy, nevíru v Jeho moc proměnit povahu.

„Věra ze slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží.“ (Římanům 10:17.) Písmo je velkým činitelem v proměně povahy. Kristus se modlil: „Posvětiž jich v pravdě Svě, slovo Tvé pravda jest.“ (Jan 17:17.) Jestliže se slovo Boží studuje a dodržuje, pak působí v srdci, potlačujíc všechny nesvaté vlastnosti. Duch Svátý přichází, aby usvědčil z hříchu, a víra, která raší v srdci, působí skrze lásku ke Kristu, utvářejíc nás tělesně, duševně a duchovně k Jeho vlastnímu obrazu. Pak nás Bůh může použít, abychom činili Jeho vůli. Moc, která nám byla dána, působí zevnitř navenek, vedouc nás, abychom sdělovali druhým pravdu, která byla sdělena nám.“ — *Christ's Object Lessons, pp. 99, 100.*

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 7. 2.

- 1. Co bylo hlavním charakteristickým rysem Farizeů ve dnech Kristových?**
- 2. Vysvětlete, jak jsme obnoveni do podobnosti Kristovy.**
- 3. Jak se projevuje proměna srdce?**
- 4. Vysvětlete symbol vyzviženého hada.**
- 5. Jak podobenství o kvasu zjevuje růst v Boží milosti?**

Ježíš a Jan Křtitel

„Onť musí růsti, já pak menšiti se“ (Jan 3:30).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church, vol. 5, pp. 721–729.*

„Jan Křtitel byl naším Spasitelem prohlášen za největšího z proroků. Jaký je však rozdíl mezi řeči tohoto muže Božího a řeči mnohých, kteří vyznávají, že jsou služebníci kříže. Když se ho ptali, zda on je Kristus, Jan o sobě prohlásil, že není hoden ani rozvázat svému Mistru sandály.“ — *Testimonies for the Church, vol. 5, p. 224.*

1. PROBLÉM MEZI UČEDNÍKY

Ne 9. 2.

a. Jaká otázka vyvstala mezi Janovými učedníky a Židy? Jan 3:25.

Jan 3:25. Tedy vznikla otázka mezi učedníky Janovými a Židy o očišťování.

„Janovi učedníci hleděli s žárlivostí na vzrůstající popularitu Ježíšovu. Byli připraveni kritizovat Jeho dílo a zanedlouho k tomu našli příležitost. Mezi nimi a Židy vyvstala otázka, zda křest slouží k očištění duše od hříchu; tvrdili, že křest Ježíšův se v podstatě liší od křtu Janova. Brzy se dostali do sporu s Kristovými učedníky o to, jaká forma slov se má používat při křtu, a nakonec o to, zda mají posledně jmenovaní vůbec právo křtít.“ — *The Desire of Ages, p. 178.*

b. Jak Janovi učedníci vyjádřili svou závist nad Kristovým dílem – a jakou ušlechtilou odpověď on dal? Jan 3:26, 27.

Jan 3:26, 27. I přišli k Janovi a řekli jemu: Mistře, ten kterýž byl s tebou za Jordánem, jemužs ty svědectví vydal, aj, on křtí, a všickni jdou k němu. 27. Odpověděl Jan a řekl: Nemůžít člověk vzítí ničeho, leč by jemu dáno bylo s nebe.

„Jan měl od přírody chyby a slabosti běžné pro lidství, ale dotek Božské lásky ho byl proměnil. Přebýval v ovzduší neznečištěném sobectvím a ctižádostí, a daleko mimo nákazu žárlivosti. Neprojevil žádné pochopení pro nespokojenost svých učedníků, ale ukázal, jak jasně chápe svůj vztah k Mesiáši, a jak rád uvítal Toho, pro kterého byl připravil cestu.“ — *The Desire of Ages, p. 179.*

a. Jak Jan projevil, že rozumí svému poslání? Jan 3:28, 29.

Jan 3:28, 29. Vy sami svědkové jste mi, že jsem pověděl: Nejsem já Kristus, ale že jsem poslán před ním. 29. Kdož má nevěstu, ženichů jest, přítel pak ženicha, kterýž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas ženicha. Protož ta radost má naplněna jest.

„Jan sebe představil jako přítele, který jedná jako posel mezi snoubenci a připravuje cestu pro manželství. Když ženich přijal svou nevěstu, bylo poslání přítele naplněno. Radoval se ze štěstí těch, jejichž svazek byl podporoval. Jan byl tedy povolán, aby vedl lid k Ježíši, a bylo jeho radostí být svědkem úspěchu Spasitelova díla.“ — *The Desire of Ages*, p. 179.

b. Popište Janovu práci – a naši. Jan 1:23, 29.

Jan 1:23, 29. Řekl: Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok. . . . 29. Druhého dne uzřel Jan Ježíše, an jde k němu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.

„Vzhlížeje ve víře k Vykupiteli, dosáhl Jan vrcholu sebezapření. Nesnažil se přitahovat lidi k sobě, ale pozvedat jejich myšlenky stále výš a výš, dokud nespočinou na Beránku Božím. On sám byl pouze hlasem, voláním na poušti. Nyní s radostí přijal ticho a ústraní, aby oči všech mohly být obráceny ke Světlu života.

„Ti, kteří jsou věrni svému povolání jako poslové Boží, nebudou usilovat o poctu pro sebe. Láska k vlastnímu já bude pohlcena v lásce ke Kristu. Žádné soupeření nebude mařit drahocennou věc evangelia. Poznají, že je jejich prací hlásat, jako hlásal Jan Křtitel: ‚Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.‘ (Jan 1:29.) Budou vyzdvihovat Ježíše a s Ním bude vyzdvihováno lidstvo. ‚Takto dí Ten důstojný a vyvýšený, kterýž u věčnosti přebývá, jehož jméno jest Svatý: Na výsosti a v místě svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest skroušeného a poníženého ducha přebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce skroušených.‘ (Izaiáš 57:15.)“ — *The Desire of Ages*, pp. 179, 180.

„Nehleďte své vlastní potěšení a pohodlí, ale snažte se poznat a činit vůli Boží. Necht' se každý ptá: Nemohu ukázat některé duši na Beránka Božího, který snímá hřích světa? Nemohu potěšit nějakého malomyslného? Nemohu být prostředkem k záchraně nějaké duše v království Božím? Chceme mít ve svých srdcích hluboká působení Ducha Božího, abychom mohli nejen být schopni si zajistit bílé roucho, ale abychom mohli také působit na druhé tak, aby jejich jména byla zapsána do knihy života a nikdy nebyla vymazána.“ — *Historical Sketches*, p. 140.

a. Jak většina lidí reagovala na Kristovo poselství? Jan 3:32.

Jan 3:32. A což viděl a slyšel, toť svědčí, ale svědectví jeho žádný nepřijímá.

„Janovi učedníci prohlásili, že všichni lidé přicházejí ke Kristu; ale s jasnějším zřením Jan řekl: ‚Svědectví jeho žádný nepřijímá;‘ tak málo lidí bylo připraveno přijmout Jež jako Spasitele od hříchu. Ale ‚kdož přijímá svědectví jeho, zpečetil to, že Bůh pravdomluvný jest.‘ (Jan 3:33.)“ — *The Desire of Ages*, p. 181.

b. Komu je dán dar Ducha Svatého? Jan 3:34.

Jan 3:34. Nebo ten, kteréhož Bůh poslal, slovo Boží mluví, nebo jemu ne v míru dává Bůh Ducha.

„Nebeské světlo můžeme přijmout jen tehdy, když jsme ochotni se zprostit vlastního já. Nemůžeme rozeznat povahu Boží ani přijmout Krista vírou, pokud nesouhlasíme s tím, aby byla každá myšlenka uvedena do zajetí k poslušnosti Kristu. Všem, kdož tak činí, je Duch Svatý dán bez míry. V Kristu ‚přebývá všechna plnost Božství tělesně. A v něm jste doplnění.‘ (Kolossenským 2:9, 10.)“ — *The Desire of Ages*, p. 181.

c. Jak je klíč k přijetí větší míry Ducha Svatého dále zjeven v Písmu? Jan 14:15–17; Skutky 5:32.

Jan 14:15–17. Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte. 16. A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, 17. Toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá, a v vás bude.

Skutky 5:32. A my jsme svědkové toho, což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož dal Bůh těm, kteříž jsou poslušní jeho.

„Nemáme pouze říkat: ‚Věřím,‘ ale praktikovat pravdu. Je to shoda s vůlí Boží v našich slovech, v našem chování, v naší povaze, čím prokazujeme naše spojení s Ním. Kdykoli se někdo zřekne hříchu, který je přestoupením zákona, jeho život bude uveden do shody se zákonem, do dokonalé poslušnosti. Toto je dílo Ducha Svatého. Světlo slova pečlivě studovaného, hlas svědomí, snahy Ducha, vyvolávají v srdci pravou lásku ke Kristu, který dal sám Sebe jako úplnou oběť, aby vykoupil celého člověka, tělo, duši i ducha. A láska se projevuje v poslušnosti. Hraniční čára bude jasná a zřetelná mezi těmi, kdož milují Boha a ostříhají Jeho přikázání, a těmi, kdož Jež nemilují a nedbají Jeho příkazů.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 92.

a. Proč je důležité rozumět tomu, jaký krok pro Krista děláme, když se rozhodneme být pokřtěni? Jan 3:36.

Jan 3:36. Kdož věří v Syna, má život věčný; ale kdožť jest nevěřící Synu, neužítí života, ale hněv Boží zůstává na něm.

„Oddělen od Krista je křest, stejně jako každá jiná služba, bezcennou formou.“ — *The Desire of Ages, p. 181.*

„Není třeba polemizovat o tom, zda křest Kristův nebo Janův očišťoval od hříchu. Je to milost Kristova, která dává život duši.“ — *The Desire of Ages, p. 181.*

„Pouze skrze Krista lze získat nesmrtelnost. Ježíš řekl: ‚Kdož věří v Syna, má život věčný; ale kdožť jest nevěřící Synu, neužítí života.‘ (Jan 3:36.) Každý člověk může získat toto neocenitelné požehnání, pokud bude dodržovat podmínky. Všichni, kteříž trvajíce v dobrém skutku, slávy a cti a nesmrtelnosti hledají, budou obdařeni životem věčným.‘ (Římanům 2:7.)“ — *The Great Controversy, p. 533.*

„Křest je nejvážnějším zřeknutím se světa. Ti, kdož se křtí v trojitě jméno Otce, Syna a Ducha Svatého, na samém počátku svého Křesťanského života veřejně vyjadřují, že opouštějí službu Satanovu a stávají se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále.“ — *Testimonies for the Church, vol. 6, p. 91.*

b. Vysvětlíte překvapivá slova Jana Křtitele, která zjevila hloubku opravdového životního závazku, který křest znamená. Lukáš 3:7, 8.

Lukáš 3:7, 8. Privil pak zástupům vycházejícím, aby se křtili od něho: Plemeno ještěrcí, kdo vám ukázal, kterak byste utekli budoucího hněvu? 8. Protož neste ovoce hodné pokání, a neříkejtež u sebe: Otce máme Abrahama. Neboť pravím vám, že jest mocen Bůh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi.

„Jan přikládal sekeru ke kořenu stromů. Káral hřích, beze strachu z následků, a připravoval cestu pro Beránka Božího.“

„Herodes byl zasažen, když naslouchal Janovým mocným, ostrým svědectvím, a s hlubokým zájmem se ptal, co musí udělat, aby se stal jeho učedníkem. Jan byl obeznámen se skutečností, že se on chystá oženit se s manželkou svého bratra, zatímco její manžel ještě žil, a věrně Herodovi řekl, že to není zákonné.“ — *Early Writings, p. 154.*

„Jan Křtitel čelil hříchu otevřeným káráním u lidí skromného povolání i u lidí o vysoké hodnosti. Hlásal pravdu králům a šlechticům, ať už ji vyslyší nebo ji odmítnou. Mluvil osobně a přímo.“ — *Selected Messages, bk. 2, p. 149.*

a. Když si Ježíš uvědomil, že se Farizeové snaží vytvořit krizi mezi Ním a Janem, co udělal? Jan 4:1–3.

Jan 4:1–3. A jakž poznal Pán, že slyšeli farizeové, že by Ježíš více učedníků činil a křtil než Jan, 2. (Ačkoli Ježíš sám nekřtil, ale učedníci jeho), 3. Opustil Judstvo, a odšel opět do Galileje.

„Ježíš věděl, že [Farizeové] nebudou šetřit úsilím, aby vytvořili rozdělení mezi Jeho vlastními učedníky a učedníky Janovými. Věděl, že se blíží bouře, která smete jednoho z největších proroků, jaký kdy byl světu dán. Chtěje se vyhnout všem příležitostem k nedorozuměním nebo rozkolům, v tichosti zanechal Své práce a odešel do Galileje. Také my, zatímco jsme věrní pravdě, měli bychom se snažit vyhnout se všemu, co by mohlo vést k nesouladu a nedorozumění. Neboť kdykoli tyto povstanou, mají za následek ztrátu duší. Kdykoli nastanou okolnosti, které hrozí způsobit rozdělení, měli bychom následovat příklad Ježíše a Jana Křtitele.“ — *The Desire of Ages, p. 181.*

b. Co bychom se měli naučit z Janova postoje ke zneškodnění krize? Jan 3:30.

Jan 3:30. Ont' musí růsti, já pak menšiti se.

„Stejně jako Janovi učedníci se mnozí domnívají, že úspěch díla závisí na pracovníkovi, který ho začal jako první. Pozornost se upírá na to, co je lidské, místo na Božské, přichází žárlivost a dílo Boží je mařeno. Ten, kdo je takto přehnaně poctěn, je v pokušení pěstovat sebedůvěru. Neuvědomuje si svou závislost na Bohu. Lidé se učí spoléhat na lidské vedení, a tak upadají do bludu a jsou odváděni od Boha.

„Dílem Božím není nést obraz a nápis člověka. Čas od času Pán přivede různé činitele, skrze které může být Jeho záměr nejlépe uskutečněn. Šťastní jsou ti, kteří jsou ochotni se pokořit, říkajíce s Janem Křtitelem: ‚Ont' musí růsti, já pak menšiti se.‘“ — *The Desire of Ages, p. 182.*

1. Proč Janovi učedníci začali žárlit na Kristovo dílo?
2. Co Jan prohlásil svým učedníkům?
3. Za jakým účelem je dar Ducha Svatého udělen?
4. Jak křest plní svůj pravý účel?
5. Co Ježíš a Jan udělali, když si uvědomili nebezpečí krize mezi svými učedníky?

Ježíš a Samaritánka

„Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému“ (Jan 4:14).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church, vol. 4, pp. 384–387.*

„Ten, kdo se snaží uhasit svou žízeň u studnic tohoto světa, bude pít pouze, aby opět žíznil. Všude jsou lidé nespokojeni. Touží po něčem k uspokojení potřeby duše. Jen Jeden může naplnit tuto potřebu. Potřebou světa, „Žádoucím všechněm národům,“ je Kristus.“ — *The Desire of Ages, p. 187.*

1. JEŽÍŠ V SICHAR

Ne 16. 2..

a. Kde se Ježíš a Jeho učedníci na své cestě do Galileje zastavili? Jan 4:5, 6.

Jan 4:5, 6. I přišel k městu Samařskému, kteréž slove Sichar, vedlé popluží, kteréž byl dal Jákob Jozefovi, synu svému. 6. Byla pak tu studnice Jákobova. Protož ustav na cestě Ježíš, posadil se tak na studnici. A bylo okolo šesté hodiny.

„Když Ježíš seděl po straně studny, byl zesláblý hladem a žízní. Cesta byla od rána dlouhá a nyní na Něj pražilo polední slunce. Jeho žízeň se zvětšila při pomyslení na chladnou, osvěžující vodu tak blízkou, přesto pro něj nedostupnou; neboť neměl provaz ani vědro a studna byla hluboká. Nesl úděl lidství, a čekal, až někdo přijde, aby načerpal vodu.“ — *The Desire of Ages, p. 183.*

b. Kdo přišel ke studni a o jakou laskavost ji Ježíš požádal – a co bychom se z toho měli naučit? Jan 4:7.

Jan 4:7. I přišla žena z Samaří vážiti vody. Kteréž řekl Ježíš: Dej mi píti.

„Nenávist mezi Židy a Samaritány bránila ženě poskytnout Ježíšovi laskavost; Spasitel se však snažil nalézt klíč k tomuto srdci, a s taktem zrozeným z Boží lásky žádal, nikoli nabízel, laskavost. Nabídka laskavosti by mohla být odmítnuta; ale důvěra budí důvěru. Král nebeský přišel k této vyvržené duši, žádaje o službu z jejích rukou. On, který stvořil oceán, který ovládá vody veliké propasti, který otevřel prameny a kanály země, odpočíval od Své únavy u Jákobovy studny, a byl závislý na laskavosti cizinky, i když šlo jen o dar doušky vody.“ — *The Desire of Ages, p. 184.*

a. Jak Ježíš obrátil ženinu pozornost k daru spasení? Jan 4:10.

Jan 4:10. Odpověděl Ježíš a řekl jí: Kdybys znala ten dar Boží, a kdo jest ten, kterýž praví tobě: Dej mi pít, ty bys prosila jeho, a dal by tobě vody živé.

„Voda, na kterou Kristus poukazoval, je zjevení Jeho milosti v Jeho slově; Jeho Duch, Jeho učení je jako uspokojující studnice pro každou duši. Každý jiný zdroj, ke kterému se duše uchýlí, se ukáže jako neuspokojivý. Slovo pravdy je však jako chladné proudy, které jsou představovány jako vody Libanonské, které jsou vždy uspokojující. V Kristu je plnost radosti navěky.“ — *Testimonies to Ministers*, p. 390.

b. Jaká byla reakce ženy na Kristovu nabídku? Jan 4:11, 12.

Jan 4:11, 12. I dí jemu žena: Pane, aniž máš, čím bys navázil, a studnice jest hluboká. Odkudž tedy máš tu vodu živou? 12. Zdaliž jsi ty větší nežli otec náš Jákob, kterýž nám dal tuto studnici, a sám z ní pil, i synové jeho, i dobytek jeho?

„Ženin rozum nepochopil mínění Kristovo; domnívala se, že mluví o studni před nimi.“ — *The Spirit of Prophecy*, vol. 2, pp. 140, 141.

c. Jak Ježíš rozlišoval mezi jedním druhem vody a druhým – a jak má toto poselství požehnat i nám? Jan 4:13, 14; Zjevení 22:17.

Jan 4:13, 14. Odpověděl Ježíš a řekl jí: Každý, kdož pije vodu tuto, žízniti bude opět. 14. Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýštlící se k životu věčnému.

Zjevení 22:17. A Duch i nevěsta řkou: Pod'. A kdož slyší, rciž: Přid'. A kdož žízní, přijdiž, a kdo chce, nabeř vody života darmo.

„Měli bychom pěstovat lásku a vděčnost, měli bychom vzhlížet k Ježíši a být proměňováni k Jeho obrazu. Výsledkem toho bude vzrůstající důvěra, naděje, trpělivost a odvaha. Budeme pít vodu života, o které Kristus mluvil k Samaritánce. Řekl: ‚Kdybys znala ten dar Boží, a kdo jest ten, kterýž praví tobě: Dej mi pít, ty bys prosila jeho, a dal by tobě vody živé. . . . Kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýštlící se k životu věčnému.‘ Tato voda představuje život Kristův a každá duše ji musí mít tím, že přichází do živého spojení s Bohem. Pak požehnaná, pokorná, vděčná důvěra bude trvalou zásadou v duši. Nedůvěřující strach bude smeten pryč před živou vírou. Budeme přemýšlet o povaze Toho, který první miloval nás.“ — *Testimonies to Ministers*, p. 226.

a. Jak Samaritánka ukázala, že stále nerozumí Kristovým slovům? Jan 4:15.

Jan 4:15. Řekla jemu žena: Pane, dej mi té vody, abych nežíznila, ani chodila sem vážiti.

„Božská milost, kterou může udělit pouze On, je jako živá voda, očišťující, osvěžující a posilující duši.

„Ježíš nevyjádřil myšlenku, že pouze jeden doušek vody života by mohl příjemci stačit. Ten, kdo okusí lásky Kristovy, bude stále žádat více; nezatouží však už po ničem jiném. Bohatství, pocty a požitky světa ho nepřitahují. Jeho srdce bude stále volat: Tebe více. A Ten, který zjevuje duši její potřebu, čeká na to, aby uspokojil její hlad a žízeň. Všechny lidské zdroje a závislosti selžou. Cisterny budou vyprázdněny, tůně vyschnou; ale náš Vykupitel je nevyčerpatelná studnice. Můžeme pít, a zase pít, a vždy najít novou zásobu. Ten, v němž přebývá Kristus, má v sobě studnici požehnání – ‚studnici vody prýstící se k životu věčnému.‘ Z tohoto zdroje může čerpat sílu a milost dostatečnou pro všechny jeho potřeby.“ — *The Desire of Ages*, p. 187.

b. Jak to, že podobně jako Samaritánka a lidé putující po poušti v Exodu často nerozpoznáváme úžasnou milost, která proudí z Krista? Žalmy 78:15, 16, 19, 20 (první část); 114:7, 8.

Žalm 78:15, 16, 19, 20 (první část). Protrhl skály na poušti, a napájel je jako z propastí velikých. 16. Vyvedl potoky z skály, a učinil, aby vody tekly jako řeky. . . . 19. A mluvili proti Bohu, řkouce: Zdaliž bude moci Bůh silný připravit stůl na této poušti? 20. Aj, udeřil? jest v skálu, a tekly vody, a řeky se rozvodnily. . . .

Žalm 114:7, 8. Pro přítomnost Panovníka třásla jsem se já země, pro přítomnost Boha Jákobova, 8. Kterýž obrací i tu skálu v jezero vod, a škfemen v studnici vod.

„Mojžíš udeřil v skálu, ale byl to Syn Boží, který, zahalen v oblakovém sloupu, stál vedle Mojžíše a způsobil, aby tekla životodárná voda. Nejen Mojžíš a starší, ale i celé shromáždění, které stálo opodál, patřilo na slávu Hospodinovu; ale kdyby byl oblak odstraněn, byli by zabiti strašnou září Toho, jenž v něm přebýval.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 298.

„Kristova milostivá přítomnost v Jeho slově stále promlouvá k duši, představujíc Její jako studnici živé vody k občerstvení žíznivé duše. Je naší výsadou mít živého, trvalého Spasitele. On je zdrojem duchovní moci vložené do nás, a Jeho vliv bude proudit dál ve slovech a skutečích, a občerstvovat všechny ve sféře našeho vlivu, plodit v nich žádosti a touhy po síle a čistotě, po svatosti a pokoji, a po oné radosti, která s sebou nepřináší žádný smutek. Toto je ovoce Spasitele, který přebývá v člověku.“ — *Testimonies to Ministers*, p. 390.

a. Jaké nové téma Ježíš zavedl ve Svém rozhovoru se Samaritánkou – a jak ona reagovala? Jan 4:16, 17 (první část).

Jan 4:16, 17 (první část). Řekl jí Ježíš: *Jdi, zavolej muže svého, a přid' sem. 17. Odpověděla žena a řekla: Nemám muže. . . .*

„Ježíš nyní náhle obrátil rozhovor. Dříve než mohla tato duše přijmout dar, který jí toužil udělit, musí být přivedena k rozpoznání svého hříchu a svého Spasitele. Řekl jí: ‚Jdi, zavolej muže svého, a přid' sem.‘ Ona odpověděla: ‚Nemám muže.‘ Takto doufala, že zabrání všem otázkám v tomto směru.“
— *The Desire of Ages*, p. 187.

b. Jak Ježíš doplnil její odpověď – a co nám to připomíná o všem, co On ví o každém z nás? Jan 4:17 (poslední část), 18; Žalm 139:7, 8, 11, 12.

Jan 4:17 (poslední část), 18. . . . Dí jí Ježíš: Dobřes řekla: Nemám muže. 18. Nebos pět mužů měla, a nyní kteréhož máš, není tvůj muž. To jsi pravdu pověděla.

Žalm 139:7, 8, 11, 12. Kamž bych zašel od ducha tvého? Aneb kam bych před tváří tvou utekl? 8. Jestliže bych vstoupil na nebe, tam jsi ty; pakli bych sobě ustlal v hrobě, aj, přítomen jsi. . . . 11. Dí-li pak: Aspoň tmy, jako v soumrak, přikryjí mne, ale i noc jest světlem vůkol mne. 12. Aniž ty tmy před tebou ukryti mohou, anobřž noc jako den tobě svítí, rovně tma jako světlo.

„Velikost Boží je pro nás nepochopitelná. ‚Trůn Hospodinův v nebi jest‘ (Žalm 11:4); přesto je Svým Duchem přítomný všude. Má důvěrnou znalost všech výtvorů Svých rukou a osobní zájem o ně.“ — *Education*, p. 132.

„Nebeští andělé zkoumají dílo, které je vloženo do našich rukou; a kde došlo k odchýlení se od zásad pravdy, tam je v záznamech zapsáno ‚nevyhovující.‘“ — *Child Guidance*, p. 155.

„Boží zákon se dotýká jak pocitů a pohnutek, tak vnějších skutků. Zjevuje tajemství srdce, vrhaje světlo na věci, které byly dříve pohřbeny v temnotě. Bůh zná každou myšlenku, každý záměr, každý plán, každou pohnutku. Nebeské knihy zaznamenávají hříchy, které by byly spáchány, kdyby se byla naskytila příležitost. Bůh přivede veškerý skutek na soud, i každou věc tajnou. Svým zákonem On měří povahu každého člověka. Jako umělec přenáší na plátno rysy tváře, tak jsou rysy povahy každého jedince přenášeny do knih nebeských. Bůh má dokonalou fotografii povahy každého člověka, a tuto fotografii porovnává se Svým zákonem. Zjevuje člověku nedostatky, které kazí jeho život, a vyzývá ho, aby činil pokání a odvrátil se od hříchu.“ — *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments]*, vol. 5, p. 1085.

a. Co si žena u studny nakonec uvědomila o Ježíši? Jan 4:19. Bylo toto uznání dostatečné?

Jan 4:19. Řekla jemu žena: Pane, vidím, že jsi ty prorok.

„Posluchačka se zachvěla. Tajemná ruka obracela stránky jejího životního příběhu, odhalujíc to, co doufala, že zůstane navždy skryto. Kdo byl Ten, který mohl číst tajemství jejího života? Dostavily se k ní myšlenky na věčnost, na budoucí Soud, kdy všechno, co je nyní skryto, bude zjeveno. V jeho světle se probudilo svědomí.

„Nemohla nic popřít; snažila se však vyhnout veškeré zmínce o předmětu tak nevídanému. S hlubokou úctou řekla: ‚Pane, vidím, že jsi ty prorok.‘ Pak v naději, že umlčí přesvědčení, se obrátila k náboženským sporným bodům. Kdyby tento byl prorok, jistě by jí mohl dát poučení o těchto věcech, které byly tak dlouho diskutovány.“ — *The Desire of Ages*, pp. 187, 188.

b. Když ta žena projevila naději v příchod Mesiáše, co jí Ježíš řekl? Jan 4:25, 26.

Jan 4:25, 26. Dí jemu žena: Vím, že Mesiáš přijde, kterýž slove Kristus. Ten, když přijde, oznámí nám všecko. 26. Dí jí Ježíš: Jáť jsem, kterýž mluvím s tebou.

„Pozvání evangelia nemá být zúženo a předkládáno pouze několika vyvoleným, kteří, jak se domníváme, nám prokáží čest, pokud je přijmou. Poselství má být předáno všem. Kdekoli jsou srdce otevřena k přijetí pravdy, tam je Kristus připraven je poučit. On jim zjevuje Otce, a bohoslužbu přijatelnou Tomu, který čte v srdci. Pro takové nepoužívá žádných podobenství. Jim, stejně jako ženě u studny, říká: ‚Jáť jsem, kterýž mluvím s tebou.‘“ — *The Desire of Ages*, p. 194.

1. Proč Ježíš nikdy nevykonal zázrak ve Svůj vlastní prospěch?
2. Jaký prostředek použil Ježíš, aby přivedl Samaritánku k evangeliu?
3. Co řekl Mistr o vodě života?
4. Proč se Kristus zmínil o osobním životě Samaritánky?
5. Uved'te zaslíbení spojené s příchodem Mesiáše.

Vzdělávací centrum „Děti charakteru“ v Rumunsku

„Předškolní vzdělávání malých dětí všeobecně formuje jejich povahy pro celý život.“ — *Testimonies for the Church, vol. 3, p. 135.*

Inspirace vypráví o povzbuzující zkušenosti, kdy „dětská shromáždění, neboli Biblická mateřská škola, vykonala dobré dílo. Dané lekce děti opakují ve svých domovech a matky projevují svůj zájem tím, že děti pečlivě připravují pro školu. Většina z nich jsou děti rodičů, kteří nejsou naší víry.“ — *Evangelism, p. 583.*

Vzdělávací Centrum „Děti Charakteru“ bylo založeno v roce 2019 ve Fagaraš, horském městě v Rumunsku. Děti ve věku od 2 do 5 let se zde krásně vyvíjejí. Kromě aktivit specifických pro jejich věk se učí Biblické příběhy, modlit se, zpívat a činit Boha svým přítelem. I když jsou mladé, chápou, že Bůh má vše pod kontrolou, a učí se Jej prosit o pomoc se svými problémy. Jejich povaha se buduje den co den. Z Boží milosti můžeme v životech těchto malých dětí vidět pozoruhodné proměny. Do budoucna bychom rádi vzdělávali ty, kterým to materiální situace nedovoluje.

V prvním roce jsme začínali s 12 dětmi; ve čtvrtém roce jsme měli 32 dětí, z toho 31 z vně církve. V současné době probíhá činnost ve 4 místnostech poskytnutých v ústředí Rumunské Unie, ale tyto se ukazují jako přeplněné, protože žádosti o zápis přesahují naši kapacitu. Tímto rozumíme, že Bůh chce, abychom pokračovali a rozvíjeli tuto úžasnou činnost, a takto přišli do styku s co největším počtem dětí a jejich rodin. Takže v roce 2021 jsme zakoupili pozemek mimo město a získali jsme potřebná povolení k zahájení stavby. Nyní je základ již položen. Jsme velmi vděční Bohu za to, že se dotkl vašich srdcí – těch z vás, kteří jste sponzorovali projekt až do této fáze, i těch z vás, kteří tak budete štědrě činit nyní. Svým darem dáte dětem, které neznají Boha, šanci se k Němu přiblížit a přijmout Křesťanské vzdělání. Vyzýváme vás k dobré vůli a jsme si jisti, že nezůstanete lhostejní, ale podpoříte nás, abychom tento projekt dotáhli do zdárného konce, a poneseťe nás také ve svých modlitbách.

Vaši bratři a sestry z Rumunské Unie

Zrození misionáře

„Však vy pravíte, že ještě čtyři měsíkové jsou, a žeň přijde. Aj, pravím vám: Pozdvihněte oči svých, a patřte na krajiny, žeť se již bělejí ke žni“ (Jan 4:35).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church, vol. 5, pp. 182–187.*

„Ježíš začal bořit dělicí zeď mezi Židy a pohany a kázat světu spasení. Ačkoli byl Židem, volně se mísil se Samaritány, za nic pokládaje Farizejské zvyky Svého národa.“ — *The Desire of Ages, p. 193.*

1. NOVÝ ŽIVOT, NOVÉ PRIORITY

Ne 23. 2.

a. Co Samaritánka okamžitě udělala, když uznala Ježíše jako Mesiáše? Jan 4:28, 29.

Jan 4:28, 29. I nechala tu žena vědra svého, a šla do města, a řekla těm lidem: 29. Pod'te, vizte člověka, kterýž pověděl mi všecko, což jsem koli činila. Není-li on ale Kristus?

„Žena byla naplněna radostí, když naslouchala Kristovým slovům. To úžasné odhalení bylo téměř přemáhající. Nechajíc svého vědra, vrátila se do města, aby nesla poselství ostatním. Ježíš věděl, proč byla odešla. To, že zanechala svého vědra s vodou, mluvilo neklamně o účinku Jeho slov. Byla to vážná touha její duše, aby získala živou vodu; a zapomněla na svou pochůzku ke studni, zapomněla na Spasitelovu žízeň, kterou měla v úmyslu ukojit. Se srdcem přetékájícím radostí spěchala svou cestou, aby předala druhým vzácné světlo, které byla obdržela.“ — *The Desire of Ages, p. 191.*

b. Co učinili obyvatelé Sicharu, když uslyšeli svědectví své spoluobčanky? Jan 4:30.

Jan 4:30. Tedy vyšli z města, a přišli k němu.

„Slova [té ženy] se dotkla jejich srdcí. Byl tu nový výraz v její tváři, změna v celém jejím vzhledu. Měli zájem vidět Ježíše.“ — *The Desire of Ages, p. 191.*

a. Když Ježíš viděl přicházet obyvatele Sicharu, co řekl Svým učedníkům? Jan 4:35–38.

Jan 4:35–38. Však vy pravíte, že ještě čtyři měsíkové jsou, a žeň přijde. Aj, pravím vám: Pozdvihněte oči svých, a patřte na krajiny, žeť se již bělejí ke žni. 36. Kdož pak žne, odplatů' běře, a shromažďuje užitek k životu věčnému, aby i ten, kdož rozsívá, radoval se spolu, i kdo žne. 37. Nebo v tom pravé jest slovo, žeť jiný jest, kdož rozsívá, a jiný, kterýž žne. 38. Ját jsem vás poslal žíti, o čemž jste vy nepracovali. Jiníť pracovali, a vy jste v jejich práce vešli.

„Kdož pak žne,‘ pravil, ‚odplatů' běře, a shromažďuje užitek k životu věčnému, aby i ten, kdož rozsívá, radoval se spolu, i kdo žne. Nebo v tom pravé jest slovo, žeť jiný jest, kdož rozsívá, a jiný, kterýž žne.‘ Zde Kristus poukazuje na posvátnou službu, kterou se Bohu zavazují ti, kdož přijímají evangelium. Mají být Jeho živými činiteli. On vyžaduje jejich individuální službu. A ať už zaséváme nebo sklízíme, pracujeme pro Boha. Jeden rozsívá sítě; druhý shromažďuje ve žni; a jak rozsívá, tak žnec dostávají mzdu. Společně se radují z odměny za svou práci.“ — *The Desire of Ages, pp. 191, 192.*

b. Jaký účinek mělo svědectví ženy o Kristu – a co se můžeme naučit z toho, jaký mělo dopad? Jan 4:39.

Jan 4:39. Z města pak toho mnozí z Samaritánů uvěřili v něho, pro řeč té ženy, svědčící: Že mi pověděl všechno, což jsem činila.

„Když jsme sjednoceni s Kristem, máme mysl Kristovu. Čistota a láska vyzařují v povaze, mírnost a pravda ovládají život. Samotný výraz tváře se mění. Kristus, který přebývá v duši, uplatňuje proměňující moc, a vnější stránka svědčí o pokoji a radosti, jež panují uvnitř. Nasáváme lásku Kristovu, jako ratolest čerpá výživu z vinného kmene. Budeme-li naroubováni na Krista, budeme-li vlákno po vlákně spojeni s Živým Vinným Kmenem, budeme o tom podávat důkaz tím, že poneseme bohaté hrozny živého ovoce. Budeme-li spojeni se Světlem, budeme kanály světla, a svými slovy a skutky budeme odrážet světlo světu. . . .

„Patřením se měníme; a když uvažujeme o dokonalostech Božského Vzoru, budeme si přát, abychom se zcela proměnili a obnovili k obrazu Jeho čistoty. Je to vírou v Syna Božího, že probíhá proměna v povaze a dítě zloby se stává dítětem Božím. Člověk přechází ze smrti do života; stává se duchovním a rozeznává duchovní věci. Moudrost Boží osvětluje jeho mysl a on spatřuje divné věci ze zákona Božího. Když je člověk obrácen pravdou, dílo proměny povahy pokračuje.“ — *Selected Messages, bk. 1, pp. 337, 338.*

a. Jakou prosbu Samaritáni vznesli Ježíši – a proč? Jan 4:40.

Jan 4:40. A když k němu přišli Samaritáni, prosili ho, aby s nimi zůstal. I pobyl tu za dva dni.

b. Popište následek Kristova pobytu v Samaří. Jan 4:41.

Jan 4:41. A mnohem jich více uvěřilo pro řeč jeho.

„Slovy řečenými ženě u studny bylo zaseto dobré semeno, a jak rychle byla přijata žen. Samaritáni přišli a slyšeli Ježíše a uvěřili v Něho. Hromadíce se kolem Něho u studny, zasypávali Jej otázkami a dychtivě přijímali Jeho vysvětlení mnohých věcí, které jim byly nejasné. Jak tak naslouchali, jejich zmatky se začínaly rozplývat. Podobali se lidem ve veliké temnotě, kteří sledují náhlý paprsek světla, dokud nenalezli den. S tímto krátkým zasedáním však nebyli spokojeni. Byli dychtiví slyšet více, a také aby jejich přátelé naslouchali tomuto úžasnému učiteli. Pozvali Jej do svého města a prosili Jej, aby u nich zůstal. Po dva dny On zůstával v Samaří a mnohem více jich v Něho uvěřilo.“ — *The Desire of Ages*, p. 192.

„Kristus zjevil Boha Svým učedníkům způsobem, který v jejich srdcích vykonal zvláštní dílo, takové, jaké On na nás dlouho naléhá, abychom ho Jemu dovolili vykonat v našich srdcích. Jsou mnozí, kteří zabývajíce se příliš dlouhou teorií, ztratili ze zřetele živou moc Spasitelova příkladu. Ztratili ze zřetele Jeho jako pokorného, sebezapírajícího pracovníka. To, co potřebují, je patřit na Ježíše. Každý den potřebujeme nově zjevení Jeho přítomnosti.“ — *Reflecting Christ*, p. 302.

c. Co prohlásili mnozí Samaritáni poté, co přijali Ježíše jako Mesiáše? Jan 4:42.

Jan 4:42. A ženě té řekli: Již ne pro tvé vypravování věříme; nebo sami jsme slyšeli, a víme, že tento jest právě spasitel světa, Kristus.

„Farizeové pohrdali Ježíšovou prostotou. Ignorovali Jeho zázraky a požadovali znamení, že je Synem Božím. Samaritáni však nežádali žádné znamení, a Ježíš mezi nimi neučinil žádné zázraky, kromě toho, že ženě u studny zjevil tajemství jejího života. Přesto Jej mnozí přijali. Ve své nové radosti řekli ženě: „Již ne pro tvé vypravování věříme; nebo sami jsme slyšeli, a víme, že tento jest právě Spasitel světa, Kristus.““ — *The Desire of Ages*, pp. 192, 193.

4. MOC PROROCTVÍ

a. Na jakém proroctví založili Samaritáni svou víru v zaslíbeného Mesiáše? Genesis 49:10.

Genesis 49:10. Nebude odjata berla od Judy, ani vydavatel zákona od noh jeho, dokudž nepřijde Sílo; a k němu se shromáždí národové.

„Samaritáni věřili, že Mesiáš má přijít jako Vykupitel nejen Židů, ale celého světa. Duch Svatý Jej skrze Mojžíše předpověděl jako proroka poslaného od

Boha. Skrze Jáкова bylo oznámeno, že k Němu má být shromážděn lid; a skrze Abrahama, že v Něm budou požehnány všechny národy země. Na těchto písmech založil lid Samařský svou víru v Mesiáše. Skutečnost, že Židé nesprávně vykládali pozdější proroky, připisující prvnímu příchodu slávu Kristova druhého příchodu, vedla Samaritány k tomu, že zavrhli všechny posvátné spisy kromě těch, které byly dány skrze Mojžíše. Avšak když Spasitel smetl tyto falešné výklady, mnozí přijali pozdější proroctví a slova samotného Krista ohledně království Božího.“ — *The Desire of Ages*, p. 193.

b. Co se dnes můžeme naučit ze skutečnosti, že Samaritáni byli úžasné otevření pravdě? Kazatel 11:4, 5.

Kazatel 11:4, 5. Kdo šetří větru, nebude síti; a kdo hledí na husté oblaky, nebude žítí. 5. Jakož ty nevíš, která jest cesta větru, [a] jak [rostou] kosti v životě těhotné, tak neznáš díla Božího, kterýž činí všecko.

„Po celém světě muži a ženy toužebně vzhlížejí k nebi. Modlitby a slzy a dotazy vycházejí z duší toužících po světle, po milosti, po Duchu Svatém. Mnozí jsou na pokraji království, čekajíce jen na to, aby byli shromážděni.“ — *The Acts of the Apostles*, p. 109.

c. Čím se lidé stávají, když opravdově přijímají Krista? Uved'te příklady. Marek 5:18–20; 7:31–37.

Marek 5:18–20. A když vstoupil na lodí, prosil ho ten, kterýž trápen býval od d'ábelství, aby s ním byl. 19. Ježíš pak nedopustil mu, ale řekl jemu: Jdi k svým do domu svého, a zvěstuj jim, kterak veliké věci učinil tobě Pán, a že slitoval se nad tebou. 20. I odšel, a počal ohlašovati v krajině Desíti měst, kterak veliké věci učinil mu Ježíš. I divili se všickni.

Marek 7:31–37. Tedy vyšel zase z končin Tyrských a Sidonských, přišel k moři Galilejskému, prostředkem krajin Desíti měst. 32. I přivedli jemu hluchého a zajikavého, a prosili ho, aby na něj ruku vzložil. 33. A pojav jej soukromí ven z zástupu, vložil prsty své v uši jeho, a plinuv, dotekl se jazyka jeho. 34. A vzezřev k nebi, vzdechl a řekl jemu: Efata, to jest, otevři se. 35. A hned otevřiny jsou uši jeho, a rozvázán jest svazek jazyka jeho, i mluvil právě. 36. I přikázal jim, aby žádnému nepravili. Ale jakžkoli on jim přikazoval, oni mnohem více ohlašovali. 37. A převelmi se divili, řkouce: Dobře všechny věci učinil. I hluchým rozkázal slyšeti, i němým mluvití.

„[Kristův] Duch bude v člověku rozvíjet vše, co zušlechťí povahu a povýší přirozenost. Vybuduje člověka k slávě Boží na těle a duši a duchu. . . . A duše, které byly degradovány na nástroje Satanovy, jsou stále skrze moc Kristovu proměňovány v posly spravedlnosti a vysílány Synem Božím, aby zvěstovaly, jaké ‚veliké věci učinil tobě Pán, a že slitoval se nad tebou.‘“ — *The Desire of Ages*, p. 341.

a. Jakým lekcím se učíme od Samaritánky? 1 Jan 1:1–3; 2 Korintským 5:14.

1 Jan 1:1–3. Což bylo od počátku, což jsme slyšeli, co jsme očima svýma viděli, a co jsme pilně spatřili, a [čeho se] ruce naše dotýkaly, o slovu života, 2. (Nebo ten život zjeven jest, a my jsme viděli, a svědčíme, i zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám), 3. Což jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše [aby bylo] s Otcem i s Synem jeho Jezukristem.

2 Korintským 5:14. Láska zajisté Kristova víže nás.

„Jakmile Samaritánka našla Spasitele, přivedla k Němu další. Ukázala se být účinnější misionářkou než Jeho vlastní učedníci. Učedníci neviděli v Samaři nic, co by naznačovalo, že je to povzbudivé pole. Jejich myšlenky byly upřeny na velké dílo, které má být vykonáno v budoucnosti. Neviděli, že právě kolem nich je úroda, která má být sklizena. Avšak skrze ženu, kterou pohrdali, bylo přivedeno celé město, aby slyšelo Spasitele. Ona okamžitě nesla světlo svým krajanům.

„Tato žena představuje působení praktické víry v Krista. Každý pravý učedník se rodí do království Božího jako misionář. Ten, kdo pije živou vodu, stává se studnicí života. Příjemce se stává dárce. Milost Kristova v duši je jako pramen v poušti, který vyvěrá, aby vše osvěžil a učinil ty, kdož jsou připraveni zahynout, dychtivými napít se vody života.“ — *The Desire of Ages*, p. 195.

b. Jak nás tato zkušenost má motivovat dnes? Kazatel 11:6.

Kazatel 11:6. Hned z jitra rozsívej símě své, a u večer nedávej odpočinutí ruce své; nebo ty nevíš, co jest lepšího, to-li či ono, čili obě jednostejně dobré jest.

„Nemusíme odcházet do cizích zemí, abychom se stali misionáři Božími. Všude kolem nás se pole ‚již bělejí ke žni‘ a kdokoli chce, může shromažďovat ‚užitek k životu věčnému.‘ Bůh vyzývá mnohé v Battle Creeku, kteří skomírají z duchovní lenosti, aby šli tam, kde je jejich práce potřebná v Jeho věci. Odejděte z Battle Creeku, i kdyby to vyžadovalo finanční obět'. Jděte někam, abyste byli požehnáním pro druhé. Jděte tam, kde můžete posílit nějakou slabou církev. Využijte síly, které vám Bůh dal.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 187.

1. Co udělala žena, když viděla Ježíše jako jediného Spasitele?
2. Vysvětlíte, co se míní tím, že se pole již bělejí ke žni.
3. Kolik dní zůstal Ježíš se Samaritány?
4. Jaké svědectví vydali Samaritáni o Ježíšovi?
5. Co se stane s lidmi, jakmile přijmou Ježíše do svých životů?

Ježíš a šlechticův syn

„Tomu pak, kterýž mocen jest nade všecko učiniti mnohem hojněji, než my prosíme aneb rozumíme, podlé moci té, kterouž dělá v nás, tomu buď sláva v církvi skrze Krista Ježíše po všecky věky věků. Amen“ (Efezským 3:20, 21).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church, vol. 9, pp. 107, 108, 164–166.*

„Máme věřit ne proto, že vidíme nebo cítíme, že nás Bůh slyší. Máme doufat v Jeho zaslíbení. Když k Němu přicházíme ve víře, každá prosba vstupuje do srdce Božího. Když prosíme o Jeho požehnání, měli bychom věřit, že je dostáváme, a děkovat Jemu, že jsme je obdrželi. Pak máme jít za svými povinnostmi s jistotou, že požehnání bude uskutečněno, když ho budeme nejvíce potřebovat.“ — *The Desire of Ages, p. 200.*

1. UPOUTÁNÍ POZORNOSTI

Ne 2. 3.

a. Kam Ježíš šel po dvou dnech strávených se Samaritány – a čím pozornost upoutala tato zpráva? Jan 4:43–46.

Jan 4:43–46. Po dvou pak dnech vyšel odtud, a šel do Galilee. 44. Nebo sám Ježíš byl svědectví vydal, že prorok v vlasti své v poctivosti není. 45. A když přišel do Galilee, přijali jej Galilejští, všecko viděvše, co činil v Jeruzalémě v svátek; nebo i oni byli přišli k svátku. 46. Tedy opět přišel Ježíš do Kány Galilejské, kdež učinil byl z vody víno. I byl jeden královský služebník v Kafarnaum, jehožto syn nemocen byl.

„Zpráva o Kristově návratu do Kány se brzy rozšířila po celé Galilei, přinášejíc naději postiženým a trpícím. V Kafarnaum tato zpráva upoutala pozornost jednoho Židovského šlechtice, který byl úředníkem v královských službách.“ — *The Desire of Ages, p. 196.*

b. Proč šel úředník navštívit Ježíše? Jan 4:47.

Jan 4:47. Ten uslyšev, že by Ježíš přišel z Judstva do Galilee, šel k němu, a prosil ho, aby sstoupil a uzdravil syna jeho; nebo počínal umíratí.

„Syn úředníka trpěl něčím, co se zdálo být nevyhléditelnou nemocí. Lékaři by ho nechali zemřít; ale když otec uslyšel o Ježíši, rozhodl se, že u Něj vyhledá pomoc.“ — *The Desire of Ages, p. 197.*

a. Popište, jak Kristus zjevil vnitřní utrpení srdce šlechtice, který Jej vyhledal, aby uzdravil jeho syna v Kafarnaum. Jan 4:48.

Jan 4:48. I řekl jemu Ježíš: Neuzříte-li divů a zázraků, neuvěříte.

„Dítě bylo ve velice bídném stavu a panovaly obavy, že se nedožije jeho návratu; šlechtic však cítil, že musí případ předložit osobně. Doufal, že otcovy modlitby by mohly vzbudit soucit Velkého Lékaře.

„Když dorazil do Kány, našel zástupy lidí obklopující Ježíše. S úzkostlivým srdcem se protlačil do Spasitelovy přítomnosti. Jeho víra ochabla, když spatřil jen prostě oblečeného muže, zaprášeného a unaveného putováním. Pochyboval, že by tento Člověk mohl udělat to, o co Jej přišel požádat; přesto si zajistil rozhovor s Ježíšem, vyprávěl mu o účelu své návštěvy a prosil Spasitele, aby ho doprovodil do jeho domova. Avšak Ježíš již věděl o jeho zármutku. Dříve než úředník odešel z domova, uzřel Spasitel jeho trápení.

„Věděl však také, že otec si ve své mysli kladl podmínky týkající se jeho víry v Ježíše. Pokud by jeho prosba nebyla vyslyšena, nepřijal by Jej jako Mesiáše. . . .

„Navzdory všem důkazům, že Ježíš je Kristus, se žadatel rozhodl uvěřit v Něj za podmínky, že vyhoví jeho vlastní žádosti.“ — *The Desire of Ages*, pp. 197, 198.

b. Co bychom si měli připomenout, když jsme v pokušení hledat znamení? Matouš 12:38, 39.

Matouš 12:38, 39. Tehdy odpověděli někteří z zákonníků a farizeů, řkouce: Mistře, chceme od tebe znamení viděti. 39. On pak odpovídaje, dí jim: Pokolení zlé a cizoložné znamení hledá, ale znamení jemu nebude dáno, jediné to znamení Jonáše proroka.

„Krista bolelo, že Jeho vlastní lid, jemuž byla svěřena Svatá Proctví, neslyší hlas Boží mluvící k němu v Božím Synu.“ — *The Desire of Ages*, p. 198.

„Lidé chtějí znamení, jako za dnů Kristových. Tehdy jim Pán řekl, že jim nemá být dáno žádné znamení. Znamení, které by se mělo projevit nyní a vždy, je působení Ducha Svatého na mysl učitele, aby učinil Slovo co nejpůsobivější. Slovo Boží není mrtvá, suchá teorie, ale duch a život. Satan by si nepřál nic víc, než odvrátit mysl lidí pryč od Slova, aby hledali a očekávali něco mimo Slovo, aby jim vytvořilo pocity.“ — *Selected Messages*, bk. 2, p. 95.

a. Vysvětlete rozdíl mezi Židy a Samaritány, pokud jde o jejich víru v Ježíše. Marek 6:2–6; Jan 4:40–42.

Marek 6:2–6. A když bylo v sobotu, počal učiti v škole, a mnozí slyšíce, děsili se, řkouce: Odkud tento má tyto věci? A jaká jest to moudrost, kteráž

jest dána jemu, že i takové moci dějí se skrze ruce jeho? 3. Zdaliž tento není ten tesař, syn Marie, bratr pak Jakubův a Jozesův a Judův a Šimonův? A zdaliž nejsou i sestry jeho zde u nás? I horšili se na něm. 4. I řekl jim Ježíš: Není prorok beze cti, jedině v vlasti své a v rodině své a v domě svém. 5. I nemohl tu divu žádného učiniti, jedině málo nemocných, vzkládaje na ně ruce, uzdravil. 6. I podivil se jejich nevěře, a obcházel vůkol po městečkách, uče.

Jan 4:40–42. *A když k němu přišli Samaritáni, prosili ho, aby s nimi zůstal. I pobyl tu za dva dni. 41. A mnohem jich více uvěřilo pro řeč jeho. 42. A ženě té řekli: Již ne pro tvé vypravování věříme; nebo sami jsme slyšeli, a víme, že tento jest právě spasitel světa, Kristus.*

„Jak horlivě se Farizeové snažili dokázat, že Kristus je podvodník! Jak číhali na každé Jeho slovo, snažice se překroutit a nesprávně vyložit všechny Jeho výroky! Pýcha a předsudky a vášně uzavřely každou cestu duše proti svědectví Syna Božího. Když On jasně pokáral jejich nepravost a prohlásil, že jejich skutky dokazují, že jsou syny Satanovými, hněvivě to obvinění zavrhli, řkouce: ‚Zdaliž my dobře nepravíme, že jsi ty Samaritán, a ďábelství máš?‘“ — *Selected Messages, bk. 1, p. 70.*

„Spasitel postavil do protikladu tuto zpochybnující nevíru s prostou vírou Samaritánů, kteří nežádali žádný zázrak ani znamení. Jeho slovo, ten stále přítomný důkaz Jeho Božství, mělo přesvědčivou moc, která zasáhla jejich srdce.“ — *The Desire of Ages, p. 198.*

„Ačkoli byl [Ježíš] Židem, stýkal se volně se Samaritány, pokládaje za nic Farizejské zvyky Židů vzhledem k těmto opovrhovaným lidem. Spal pod jejich střechami, jedl u jejich stolů a učil v jejich ulicích.“ — *The Acts of the Apostles, p. 19.*

b. Popište zkušenost mnohých, kteří v průběhu věků mluvili přítomnou pravdu k údajnému lidu Božímu. Jeremiáš 20:8–11.

Jeremiáš 20:8–11. *Nebo jakž jsem začal mluvit, úpím, pro ukrutenství a zhoubu křičím; slovo zajisté Hospodinovo jest mi ku potupě a ku posměchu každého dne. 9. I řekl jsem: Nebuduť ho připomínati, ani mluvit více ve jménu jeho. Ale jest v srdci mém jako oheň hořící, zavřený v kostech mých, jehož snažuje se zdržeti, však nemohu, 10. Ačkoli slychám utrhaní mnohých, i Magor missabiba, říkajících: Povězte něco na něj, a oznámíme to králi. Všickni, kteříž by měli býti přátelé moji, číhají na poklesnutí mé, říkajíce: Snad někde podveden bude, a zmocníme se ho, a pomstíme se nad ním. 11. Ale Hospodin jest se mnou jakožto rek udatný, protož ti, kteříž mne stíhají, zurázejí se, a neodolají; styděti se budou náramně, nebo se jim šťastně nezvede, aniž potupa věčná v zapomenutí dána bude.*

„Všechny argumenty vedené proti Kristu byly založeny na lži. Tak tomu bylo i v případě Štěpána a Pavla. Avšak i ty nejslabší a nejnespolehlivější výroky, které byly proneseny na nesprávné straně, měly vliv, protože bylo mnoho těch, jejichž srdce byla neposvěcená, kteří si přáli, aby tyto výroky byly pravdivé. Takoví jsou vždy horliví upnout se k nějakému domnělému bludu nebo omylu těch, kteří jim říkají hořkou pravdu.

„Nemělo by nás překvapit, když se zlých domněnek chamtivě chopí jako nepochybných faktů ti, kteří mají chuť na lež. Kristovi odpůrci byli znovu a znovu zahanbeni a umlčeni moudrostí Jeho slov; přesto stále horlivě naslouchali každé fámě a našli si nějakou záminku, aby Jej znovu zasypali protichůdnými otázkami.“ — *Selected Messages, bk. 1, pp. 70, 71.*

4. PROSBA V POKOŘE

St 5. 3.

a. Když se šlechticova víra uchopila Krista, jak on zopakoval svou prosbu? Jan 4:49.

Jan 4:49. Dí jemu ten královský služebník: Pane, podiž prvé, nežli umře syn můj.

„Spasitelova slova ke šlechtici, jako záblesk světla, obnažila jeho srdce. Viděl, že jeho pohnutky ve vyhledání Ježíše byly sobecké. Jeho kolísavá víra se mu ukázala ve své pravé povaze. V hluboké tísní si uvědomil, že jeho pochybování by mohlo stát život jeho syna. Věděl, že je v přítomnosti Toho, který může číst myšlenky a jemuž je všechno možné. . . . Jeho víra se chopila Krista, stejně jako když Jákob zápasil s andělem a zvolal: ‚Nepustím Tě, leč mi požehnáš.‘ (Genesis 32:26.)“ — *The Desire of Ages, p. 198.*

b. Co bychom se měli naučit z toho, co Ježíš udělal, místo aby šel do šlechticova domu? Jan 4:50.

Jan 4:50. Dí jemu Ježíš: Jdi, syn tvůj živ jest. I uvěřil člověk řeči, kterouž mluvil jemu Ježíš, a šel.

„Ježíš měl větší dar k udělení. Toužil nejen uzdravit dítě, ale také učinit úředníka a jeho domácnost podílníky na požehnáních spasení a zažehnout světlo v Kafarnaum, které se tak brzy mělo stát polem Jeho vlastní práce. Šlechtic si však musí uvědomit svou potřebu dříve, než bude toužit po milosti Kristově. Tento dvořan představoval mnoho příslušníků svého národa. Zajímali se o Ježíše ze sobeckých pohnutek. Doufali, že skrze Jeho moc získají nějaký zvláštní prospěch, a svou víru vsadili na udělení této časné přízně; ale nevěděli o své duchovní nemoci a neviděli svou potřebu Božské milosti. . . .

„Spasitel se nemůže odvrátit od duše, která se k Němu upíná, odvolávajíc se na svou velkou nouzi. ‚Jdi,‘ řekl; ‚syn tvůj živ jest.‘ Šlechtic opustil Spasitelovu přítomnost s pokojem a radostí, jaké nikdy předtím nepoznal. Nejenže věřil, že jeho syn bude uzdraven, ale s pevnou důvěrou doufal v Krista jako Vykupitele.“ — *The Desire of Ages, pp. 198, 199.*

„Všichni toužíme po okamžitých a přímých odpovědích na naše modlitby, a jsme v pokušení ztratit odvalu, když se odpověď zdržuje nebo přichází v neočekávané formě. Bůh je však příliš moudrý a dobrý, než aby na naše modlitby odpověděl právě v ten čas, a právě tím způsobem, jak si přejeme. Udělá pro nás více a lépe, než aby splnil všechna naše přání. . . . Tyto zkušenosti, které zkoušejí víru, jsou pro náš prospěch.“ — *The Ministry of Healing, pp. 230, 231.*

a. Jakým způsobem uzdravil Ježíš šlechticova syna? Jan 4:51–53. Jakou skutečnost to připamatovává? Efezským 3:20, 21.

Jan 4:51–53. Když pak on již šel, potkali se s ním služebníci jeho a zvěstovali, řkouce: Syn tvůj živ jest. 52. Tedy otázal se jich na hodinu, v kterou by se lépe měl. I řekli jemu: Včera v hodinu sedmou přestala mu zimnice. 53. Tedy poznal otec, že právě ta hodina byla, v kterouž řekl byl jemu Ježíš: Syn tvůj živ jest. I uvěřil on i dům jeho všecken.

Efezským 3:20, 21. Tomu pak, kterýž mocen jest nade všechno učiniti mnohem hojněji, než my prosíme aneb rozumíme, podlé moci té, kterouž dělá v nás, 21. Tomu buď sláva v církvi skrze Krista Ježíše po všechny věky věků. Amen.

„Právě v té chvíli, kdy se otcova víra chopila ujištění: ‚Syn tvůj živ jest,‘ se Božská láska dotkla umírajícího dítěte.“ — *The Desire of Ages*, p. 199.

„V tu samou hodinu ti, kdož bděli u umírajícího dítěte v domě v Kafarnaum, spatřili náhlou a záhadnou změnu. Stín smrti se z tváře trpícího vytratil. Zápal horečky ustoupil měkkému ruměnci vracejícího se zdraví. Zakalené oči se rozjasnily inteligencí a do slabé, vyhublé postavy se vrátila síla. U dítěte nezůstaly žádné známky jeho nemoci. Jeho rozpálené tělo změklo a zvlhlo, a dítě se ponořilo do tichého spánku. Horečka ho opustila v samotném žáru dne. Rodina byla ohromena a radost byla veliká.“ — *The Desire of Ages*, p. 199.

b. Jak Ježíš reaguje na každého, kdo prosí o pomoc? Matouš 11:28–30.

Matouš 11:28–30. Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. 29. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. 30. Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.

„Spasitel se nemůže odvrátit od duše, která se k Němu upíná, odvolávajíc se na svou velkou nouzi.“ — *The Desire of Ages*, p. 198.

„Cítíš, že proto, že jsi hříšník, nemůžeš doufat, že obdržíš pozeňání od Boha? Pamatuj, že Kristus přišel na svět, aby spasil hříšníky. Nemáme nic, co by nás doporučovalo Bohu; prosba, kterou můžeme naléhat nyní a vždy, je náš naprosto bezmocný stav, který činí Jeho vykupitelskou moc nutností. Vzdávajíc se veškeré závislosti na sobě, můžeme vzhlednout ke kříži Golgotskému a říci:

„Ve své ruce nepřináším žádnou cenu; prostě k Tvému kříži se upínám.“ — *The Ministry of Healing*, p. 65.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

1. Proč proroci ve svých vlastních zemích nejsou všeobecně dobře přijímáni?
2. Která slova šlechticova zjevila jeho nevíru?
3. Jak Kristus reagoval na nevíru lidí?
4. Kdo projevil větší víru v Ježíše – Židé, nebo pohané?
5. Co Ježíš zaslubuje všem, kdož přijmou Jeho pozvání?

Ježíš a ochrnutý z Bethesdy

„Ježíš pak odpověděl jim: Otec můj až dosavad dělá, i jáť dělám“ (Jan 5:17).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church, vol. 1, pp. 560–567.*

„Kristovo dílo v uzdravování nemocných bylo v dokonalém souladu se zákonem. Ono ctilo Sobotu.“ — *The Desire of Ages, p. 207.*

1. LÉČIVÉ VODY

Ne 9. 3.

a. Za jakým účelem se mnoho postižených lidí vydalo do Jeruzaléma? Jan 5:2, 3.

Jan 5:2, 3. *Byl pak v Jeruzalémě rybník bravný, kterýž slove Židovsky Bethesda, patero přístřeší maje. 3. Kdež leželo množství veliké neduživých, slepých, kulhavých, suchých, očekávajících hnutí vody.*

b. Jakou víru měli lidé ohledně rybníka Bethesda? Jan 5:4.

Jan 5:4. *Nebo anděl jistým časem sstupoval do rybníka, a kormoutil vodu. Protož kdož nejprve sstoupil po tom zkormoucení vody, uzdraven býval, od kterékoli nemoci trápen byl.*

„V určitých obdobích byly vody tohoto rybníka rozbouřeny a všeobecně se věřilo, že je to důsledek nadpřirozené síly a že kdokoli první po rozbouření rybníka vstoupí do vody, bude uzdraven z jakékoli nemoci, kterou měl. Místo navštívily stovky trpících; ale když se voda rozbouřila, zástupy byly tak velké, že se hnaly vpřed a šlapaly po mužích, ženách a dětech, slabších než ony samy. Mnozí se nemohli k rybníku přiblížit. Mnozí, kterým se podařilo k němu dostat, zemřeli na jeho břehu. Kolem toho místa byly postaveny přístřešky, aby nemocní mohli být chráněni před horkem ve dne a před chladem v noci. Byli někteří, kdož strávili noc v těchto přístřešcích, plazíce se den co den k okraji rybníka, v marné naději na úlevu.“ — *The Desire of Ages, p. 201.*

c. Jak začalo vzájemné jednání mezi Ježíšem a jedním mužem u rybníka? Jan 5:5–7.

Jan 5:5–7. *I byl tu člověk jeden, kterýž osm a třidceti let nemocen byl. 6. Toho uzřev Ježíš ležícího, a poznav, že jest již dávno nemocen, dí jemu: Chceš-li zdrav býti? 7. Odpověděl mu ten nemocný: Pane, nemám člověka, kterýž by, když se zkormoutí voda, uvrhl mne do rybníka, ale když já jdu, jiný přede mnou sstupuje.*

a. Jaký lidsky nemožný úkol přikázal Ježíš ochrnutému udělat – a s jakými výsledky? Jan 5:8, 9 (první část).

Jan 5:8, 9 (první část). Dí jemu Ježíš: Vstaň, vezmi lože své a chod'. 9. A hned zdrav jest učiněn člověk ten, a vzav lože své, i chodil. . . .

„Ježíš nežádá od tohoto trpícího, aby v Něj projevil víru. Prostě říká: ‚Vstaň, vezmi lože své a chod'.‘ Víra tohoto muže se však chopí toho slova. Každý nerv a sval se chvěje novým životem, a do jeho zmrzačených údů přichází zdravá činnost. Bez námitek svou vůli nastavuje na uposlechnutí příkazu Kristova, a všechny jeho svaly na jeho vůli reagují. Vyskakuje na nohy a zjišťuje, že je aktivním mužem.

„Ježíš mu nedal žádné ujištění o Božské pomoci. Muž by se mohl zastavit, aby pochyboval, a ztratil by svou jedinou šanci na uzdravení. On však uvěřil Kristovu slovu, a když podle něho jednal, obdržel sílu.“ — *The Desire of Ages*, pp. 202, 203.

b. V jakém duchovním stavu se nacházejí lidé, kteří jsou odděleni od Krista? Izaiáš 1:5, 6; Římanům 7:24.

Izaiáš 1:5, 6. Proč, čím více biti býváte, tím více se odvracujete? Všecka hlava jest neduživá, a všechno srdce zemdlené. 6. Od spodku nohy až do vrchu hlavy není na něm místa celého, jen rána a zsinalost, a zbití zahnojené, aniž se vytlačuje, ani uvazuje, ani olejem změkčuje.

Římanům 7:24. Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?

„Hříchem jsme byli odloučeni od života Božího. Naše duše jsou ochrnuté. Sami od sebe nejsme o nic více schopni žít svatým životem, než byl nemohoucí muž schopen chodit. Jsou mnozí, kteří si uvědomují svou bezmocnost, a kteří touží po onom duchovním životě, který by je uvedl do souladu s Bohem; marně se ho snaží získat.“ — *The Desire of Ages*, p. 203.

c. Jaký je jediný lék na takový stav? Skutky 9:34.

Skutky 9:34. I řekl mu Petr: Eneáš, uzdravuje tebe Ježíš Kristus; vstaň, a ustel sobě. A hned vstal.

„Spasitel se sklání nad koupí Svě krve a říká s nevýslovnou něžností a soucitem: ‚Chceš-li zdrav býti?‘ Vybízí vás, abyste povstali ve zdraví a pokoji. Nečekejte na to, abyste pocítili, že jste uzdraveni. Věřte Jeho slovu a ono se splní. Umístěte svou vůli na stranu Kristovu. Chtějte Jemu sloužit, a když budete jednat podle Jeho slova, obdržíte sílu. Ať už je zlovyk jakýkoliv, hlavní vášeň, která dlouhým požitkářstvím svazuje duši i tělo, Kristus je schopen vysvobodit a touží vysvobodit. On dá život duším, které jsou ‚mrtvé ve vinách a hříších.‘ (Efezským 2:1.) On osvobodí zajatce, kteří jsou drženi slabostí a neštěstím a řetězy hříchu.“ — *The Desire of Ages*, p. 203.

a. Jak nám Kristus pomáhá přemáhat? Efezským 2:1–6.

Efezským 2:1–6. 1. V vás obživil mrtvé v vinách a hříších, 2. V nichž jste někdy chodili podle obyčeje světa tohoto, a podlé knížete mocného v povětrí, ducha toho, kterýž nyní dělá v synech zpoury. 3. Mezi nimiž i my všickni obcovali jsme někdy v žádostech těla svého, činivše to, což se líbilo tělu a mysli, a byli jsme z přirození synové hněvu jako i jiní. 4. Ale Bůh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kterouž zamiloval nás, 5. Také i nás, když jsme mrtví byli v hříších, obživil spolu s Kristem, (milostí spasení jste), 6. A spolu s ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši,

„Člověk má přirozený sklon následovat Satanova našeptávání, a nemůže úspěšně vzdorovat tak hroznému nepříteli, pokud v něm nepřebývá Kristus, mocný Přemožitel, který vede jeho touhy a dává mu sílu. . . . Satan ví lépe než Boží lid, jakou moc nad ním mohou lidé mít, když je jejich síla v Kristu. Když oni pokorně prosí mocného Přemožitele o pomoc, i ten nejslabší věřící v pravdu, pevně spoléhající na Krista, může úspěšně odrazit Satana a celé jeho vojsko.“ — *Testimonies for the Church, vol. 1, p. 341.*

„Musíme se učit od Krista. Musíme vědět, čím On je pro ty, které vykoupil. Musíme si uvědomit, že skrze víru v Něho je naší výsadou být účastníky Božské přirozenosti, a utéci tak porušení, které je na světě v žádostech. Pak jsme očištěni ode všech hříchů, všech kazů povahy. Nesmíme si uchovat ani jeden hříšný sklon. . . .

„Když se účastníme Božské přirozenosti, dědičné a vypěstované sklony ke zlému jsou odříznuty od povahy a my jsme učiněni živou mocí pro dobro. Vždy, když se učíme od Božského Učitele, majíce denně účast na Jeho přirozenosti, spolupracujeme s Bohem na překonávání Satanových pokušení. Bůh pracuje, i člověk pracuje, aby byl člověk jedno s Kristem, jako je Kristus jedno s Bohem. Potom sedíme spolu s Kristem na nebeských místech. Mysl spočívá s pokojem a s jistotou v Ježíši.“ — *The Review and Herald, April 24, 1900.*

b. Popište pokoj, který přichází skrze sílu od Krista. Římanům 8:3–6.

Římanům 8:3–6. Nebo seč nemohl býti zákon, jelikož byl mdlý pro tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hřícha, a příčinou hřícha, potupil hřích na těle, 4. Aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podlé těla, ale podlé Ducha. 5. Ti zajisté, kteříž jsou podlé těla, chutnají to, což jest těla, ale ti, kteříž podlé Ducha, to, což jest Ducha. 6. Nebo opatrnost těla jest smrt, opatrnost pak Ducha život a pokoj,

„Každé dítě žije životem svého otce. Jste-li Boží děti, zplazené Jeho Duchem, žijete životem Božím. . . . [A] život Ježíšův je zjeven ‚na smrtelném těle našem‘ (2 Korintským 4:11). Tento život ve vás bude vytvářet stejnou povahu a projevovat stejné skutky, jako to činil v Něm. Takto budete v souladu s každým příkazem Jeho zákona; neboť ‚zákon Hospodinův jest dokonalý, očerstvující duši.‘ (Žalm 19:8.) Skrze lásku bude ‚spravedlnost zákona vyplněna . . . v nás, kteříž nechodíme podlé těla, ale podlé Ducha.‘ (Římanům 8:4.)“ — *Thoughts From the Mount of Blessing, p. 78.*

a. Proč byli Farizeové popuzeni, ignorující požehnání udělené ochrnutému? Jan 5:9 (poslední část), 10.

Jan 5:9 (poslední část), 10. . . . Byla pak sobota v ten den. 10. Tedy řekli Židé tomu uzdravenému: Sobota jest, nesluší tobě lože nositi.

„Když [uzdravený ochrnutý] pospíchal po cestě pevným, volným krokem, chválil Boha a radoval se ze své nově nalezené síly, potkal několik Farizeů a okamžitě jim řekl o svém uzdravení. Byl překvapen chladem, s jakým naslouchali jeho vyprávění.

„Se svraštělým obočím ho přerušili, tázajíce se, proč nese své lože v Sobotní den. Přísně mu připomněli, že není zákonné nosit břemena v den Páně. Ve své radosti muž byl zapomněl, že je Sobota; přesto necítil žádné odsouzení za to, že uposlechl příkazu Toho, který měl takovou moc od Boha. Směle odpověděl: ‚Ten, kterýž mne uzdravil, onť mi řekl: Vezmi lože své a chod‘. Ptali se, kdo to byl, který toto byl učinil, ale on nebyl schopen říci. Tito přední mužové dobře věděli, že pouze Jeden se ukázal být schopen vykonat tento zázrak; ale chtěli přímý důkaz, že to byl Ježíš, aby Jej mohli odsoudit jako rušitele Soboty. Podle jejich soudu On nejen porušil zákon, když uzdravil nemocného muže v Sobotu, ale dopustil se rouhání, když mu přikázal, aby odnesl své lože.“ — *The Desire of Ages*, pp. 203, 204.

b. Co Židé učinili ze Soboty? Matouš 23:4.

Matouš 23:4. Svazujíť zajisté břemena těžká a nesnesitelná, a vzkládají na ramena lidská, ale prstem svým nechťí jimi ani pohnouti.

„Židé tak převrátili zákon, že z něj učinili jho otroctví. Jejich nesmyslné požadavky se staly příslovím mezi ostatními národy. Zvláště Sobota byla ohrazena všelijakými nesmyslnými omezeními. Nebyla pro ně rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou. Zákonníci a Farizeové učinili její zachovávání nesnesitelným břemenem. Židům nebylo dovoleno rozdělovat oheň, ba ani zapalovat svíčku v Sobotu. Následkem toho byli lidé závislí na pohanech v mnoha službách, které jim jejich pravidla zakazovala vykonávat pro sebe samé. Nepřemýšleli, že pokud jsou tyto skutky hříšné, ti, kteří k jejich vykonání zaměstnávají jiné, jsou stejně vinní, jako kdyby tu práci byli dělali sami. Mysleli, že spasení je omezeno na Židy a že situace všech ostatních, která je již beznadějná, se nemůže zhoršit. Bůh však nedal žádná přikázání, která by nemohli poslouchat všichni. Jeho zákony neschvalují žádná nerozumná nebo sobecká omezení.“ — *The Desire of Ages*, p. 204.

a. Jaký vztah měl Ježíš k zákonu Božím a k Sobotě? Izaiáš 42:21.

Izaiáš 42:21. Měť jest Hospodin líbost v něm pro spravedlnost svou, zvelebil jej zákonem, a slavného učinil.

„Ježíš přišel, aby ‚zvelebil zákon a váženým ho učinil.‘ [Izaiáš 42:21, angl. verze.] Neměl snižovat jeho důstojnost, ale vyvyšovat ji. . . . Přišel, aby osvobodil Sobotu od oněch tíživých požadavků, které ji učinily prokletím místo požehnáním.“ — *The Desire of Ages*, p. 206.

b. Co by se mělo a nemělo dělat v Sobotu? Exodus 20:8–11.

Exodus 20:8–11. Pomni na den sobotní, abys jej světil. 9. Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své; 10. Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj i děvka tvá, hovado tvé i příchozí, kterýž jest v branách tvých. 11. Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.

„Mezi trpícími u rybníka vybral [Kristus] ten nejhorší případ, aby na něm použil Svou uzdravující moc, a přikázal muži, aby nesl své lože přes město, aby mohl zveřejnit veliké dílo, které na něm bylo vykonáno. To vyvolá otázku, co je zákonné dělat v Sobotu, a otevře cestu k Tomu, který odsoudí omezení Židů ohledně dne Páně, a který prohlásí jejich tradice za neplatné.

„Ježíš jim řekl, že dílo ulevování trpícím je v souladu se Sobotním zákonem. Bylo to v souladu s dílem Božích andělů, kteří stále sestupují a vystupují mezi nebem a zemí, aby sloužili trpícímu lidstvu. . . .

„A také člověk má v tento den práci k vykonávání. Musí se starat o základní životní potřeby, musí pečovat o nemocné, musí doplňovat potřeby chudých. Nebude bez viny ten, kdo zanedbává zmírnit utrpení v Sobotu. Boží svatý den odpočinku byl učiněn pro člověka, a skutky milosrdenství jsou v dokonalém souladu s jeho účelem. Bůh si nepřeje, aby Jeho stvoření hodiny trpělo bolestí, která může být zmírněna v Sobotu nebo v kterýkoli jiný den.“ — *The Desire of Ages*, pp. 206, 207.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

1. Jaká víra převládala ohledně rybníka Bethesda?
2. Jaký zvláštní případ upoutal Kristovu pozornost?
3. Jak může být naše duchovní ochrnutí vyléčeno?
4. Co Židy velmi popudilo na zázračném uzdravení?
5. Jaké skutky jsou v souladu s přikázáním o Sobotě?

Autorita Synova

„Nebo jakož Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život v samém sobě. A dal jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest“ (Jan 5:26, 27).

Doporučená četba: *Thoughts From the Mount of Blessing*, pp. 123–129.

„Má autorita, řekl [Ježíš], pro konání díla, z něhož Mě obviňujete, spočívá v tom, že jsem Syn Boží, jedno s Ním v přirozenosti, ve vůli a v záměru. Ve všech Jeho dílech stvoření a prozřetelnosti spolupracuji s Bohem.“ — *The Desire of Ages*, p. 208.

1. ROVNÝ S BOHEM

Ne 16. 3.

a. Kromě uzdravení ochrnutého v Sobotu, z jakého jiného důvodu Židé Ježíše nenáviděli? Jan 5:17, 18.

Jan 5:17, 18. Ježíš pak odpovéděl jim: Otec můj až dosavad dělá, i jáť dělám. 18. Tedy Židé ještě víc hledali ho zamordovati, že by netoliko rušil sobotu, ale že Otce svého pravil býti Boha, rovného se čině Bohu.

„Ježíš si nárokoval stejná práva jako Bůh. . . .

„Celý Židovský národ nazýval Boha svým Otcem, a proto by nebyli tak rozzuřeni, kdyby se Kristus představoval jako ten, kdo stojí ve stejném vztahu k Bohu. Oni Jej však obviňovali z rouhání, ukazující, že Jemu rozumějí jako tomu, kdo toto tvrzení činí v nejvyšším smyslu.“ — *The Desire of Ages*, pp. 207, 208.

b. Jak Kristus obhajoval autoritu Božích přikázání nad lidskými tradicemi? Matouš 15:1–9, 13.

Matouš 15:1–9, 13. A v tom přistoupí k Ježíšovi Jeruzalémští zákonníci a farizeové, řkouce: 2. Proč učedníci tvoji přestupují ustanovení starších? Nebo neumývají rukou svých, když mají jísti chléb. 3. A on odpovídaje, řekl jim: Proč i vy přestupujete přikázání Boží pro ustanovení svá? 4. Nebo přikázal Bůh, řka: Cti otce svého i matku, a kdož by zlořečil otci neb mateři, smrti at' umře. 5. Ale vy pravíte: Kdož by koli řekl otci neb mateři: Dar jest to, čímž by tobě ode mne pomoženo býti mohlo. A neucitil by otcem svého neb matere své. 6. I zlehčili jste přikázání Boží pro své ustanovení. 7. Pokrytci, dobře prorokoval o vás Iziaš, řka: 8. Přibližuje se ke mně lid tento ústy svými, a rty mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne. 9. Ale nadarmoť mne ctí, učíce učení přikázání lidských. . . . 13. A on odpovídaje, řekl: Všeliké štípení, jehož neštípil Otec můj ten nebeský, vykořeněno bude.

„Tito Kristovi protivníci neměli žádné argumenty, kterými by mohli čelit pravdám, které On vštěpoval do jejich svědomí. Mohli se jen odvolávat na své zvyky a tradice, a ty se zdály slabé a mdlé ve srovnání s argumenty, které Ježíš čerpal ze slova Božího a z neustálého koloběhu přírody.“ — *The Desire of Ages*, p. 208.

a. Jak Ježíš vysvětlil Svůj vztah s Otcem? Jan 5:19, 20.

Jan 5:19, 20. I odpověděl Ježíš a řekl jim: Amen, amen pravím vám: Nemůžeť Syn sám od sebe nic činiti, jediné což vidí, an Otec činí. Nebo cožkoli on činí, toť i Syn též podobně činí. 20. Otec zajisté miluje Syna, a ukazuje mu všecko, což sám činí; a větší nad to ukáže jemu skutky, abyste vy se divili.

b. Jakou autoritu a moc náležející Otci Kristus prohlásil, že také vlastní? Jan 5:21–23.

Jan 5:21–23. Nebo jakož Otec křísí mrtvé a obživuje, tak i Syn, kterěz chce, obživuje. 22. Aníž zajisté Otec soudí koho, ale všecken soud dal Synu. 23. Aby všickni ctili Syna, tak jakž Otce ctí. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, kterýž ho poslal.

„Kněží a knížata se ustanovili za soudce, aby odsoudili Kristovo dílo, ale On se prohlásil za jejich soudce a za soudce celé země. Svět byl odevzdán Kristu, a skrze Něho přichází každé požehnání od Boha k padlému lidstvu. Byl Vykupitelem jak před Svým vtělením, tak po něm. Jakmile tu byl hřích, byl tu i Spasitel. On dává světlo a život všem, a podle míry daného světla má být každý souzen. A Ten, který dává světlo, Ten, který následuje duši s nejněžnější prosbou a snaží se ji získat od hříchu ke svatosti, je zároveň její obháje i soudce.“ — *The Desire of Ages*, p. 210.

c. Popište změnu v postoji, ke které dochází, když si uvědomíme, že Kristus je náš soudce. Římanům 2:1–3; Matouš 7:1.

Římanům 2:1–3. Protož nemůžeš se vymluviti, ó člověče, každý potupující. Nebo tím, že jiného potupuješ, sám sebe odsuzuješ, poněvadž totéž činíš, což tupíš. 2. Vímeť zajisté, že soud Boží jest podle pravdy proti těm, kteříž takové věci činí. 3. Zdali se domníváš, ó člověče, kterýž soudíš ty, kdož takové věci činí, a sám totéž čině, že ty ujdeš soudu Božího?

Matouš 7:1. Nesud'tež, abyste nebyli souzeni.

„Ten, kdo se oddává kritizujícímu duchu, je vinen větším hříchem, než je ten, kterého obviňuje, neboť se nejen dopouští stejného hříchu, ale přidává k tomu domýšlivost a kritičnost.

„Kristus je jediný pravý standard povahy, a ten, kdo se staví za standard pro druhé, staví sám sebe na místo Kristovo. A jelikož Otec ‚všecken soud dal Synu‘ (Jan 5:22), každý, kdo se opovažuje soudit pohnutky druhých, si opět uchvacuje výsadu Syna Božího. Ti, kdož ze sebe dělají soudce a kritiky, se stavějí na stranu antikristovu, ‚protivící a povyšující se nade všecko, což slove Bůh, aneb čemuž se děje Božská čest, tak že se v chrámě Božím jako Bůh posadí, počínaje sobě, jako by byl Bůh.‘ (2 Tessalonicenským 2:4.)“ — *Thoughts From the Mount of Blessing*, pp. 125, 126.

„Nemůžeme číst v srdci. Sami jsou vadní, nejsme způsobilí soudit druhé. Konečný člověk může soudit jen podle vnějšího zdání. Jedině Tomu, který zná tajné prameny jednání a který jedná něžně a soucitně, je dáno rozhodnout případ každé duše.“ — *Thoughts From the Mount of Blessing*, p. 124.

3. DRAHOCENNÉ UJIŠTĚNÍ

Út 18. 3.

a. Jaké ujištění je dáno každému oddanému věřícímu v Krista? Jan 5:24.

Jan 5:24. Amen, amen pravím vám: Že kdož slovo mé slyší, a věří tomu, kterýž mne poslal, máť život věčný, a na soud nepřijde, ale přešelť jest z smrti do života.

„V každém příkazu a v každém zaslíbení slova Božího je moc, samotný život Boží, kterým může být příkaz splněn a zaslíbení uskutečněno. Ten, kdo vírou přijímá slovo, přijímá samotný život a povahu Boží.“ — *Christ's Object Lessons*, p. 38.

„Veliké dílo, které se vykonává pro hříšníka, který je poskvrněn a pošpiněn zlem, je dílem ospravedlnění. Skrze Toho, který mluví pravdu, je hříšník prohlášen za spravedlivého. Pán připisuje věřícímu spravedlnost Kristovu a prohlašuje ho před vesmírem za spravedlivého. Přenáší jeho hříchy na Ježíše, hříšníkova představitele, zástupce a ručitele. Klade na Krista nepravost každé duše, která věří. „Toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učiněni byli spravedlností Boží v něm“ (2 Korintským 5:21). . . .

„Ačkoli jsme jako hříšníci pod odsouzením zákona, přesto Kristus Svou poslušností vůči zákonu žádá pro kající duši zásluhu své vlastní spravedlnosti. Aby hříšník mohl získat spravedlnost Kristovu, je pro něho nezbytné, aby věděl, co je ono pokání, které působí radikální změnu mysli a ducha a jednání. Dílo proměny musí začít v srdci a projevit svou moc skrze každou schopnost bytosti; avšak člověk není schopen vytvořit takovéto pokání, a může je prožít pouze skrze Krista, který vystoupil na výsost, jaté vedl vězně a dal dary lidem.“ — *Selected Messages*, bk. 1, pp. 392, 393.

b. Jaké Božské výsady Kristus zjevil, že má? Jan 5:25–29.

Jan 5:25–29. Amen, amen pravím vám: Že přijde hodina, a nyníť jest, když mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteříž uslyší, živi budou. 26. Nebo jakož Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život v samém sobě. 27. A dal jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest. 28. Nedivtež se tomu; neboť přijde hodina, v kterouž všickni, kteříž v hrobích jsou, uslyší hlas jeho. 29. A půjdou ti, kteříž dobré věci činili, na vzkříšení života, ale ti, kteříž zlé věci činili, na vzkříšení soudu.

„Protože On zkusil samé dno lidského utrpení a pokušení, a rozumí slabostem a hříchům lidským; protože v náš prospěch vítězně odolal pokušením Satanovým, a bude spravedlivě a něžně jednat s dušemi, pro

jejichž záchranu byla prolita Jeho vlastní krev – proto je Syn člověka určen k tomu, aby vykonal soud.“ — *The Desire of Ages*, p. 210.

„Kristus je obdařen mocí dát život všemu stvoření.“ — *Selected Messages*, bk. 1, p. 249.

4. JEŽÍŠ, ÚSTŘEDNÍ TÉMA PÍSMÁ

St 19. 3.

a. Jak Ježíš vysvětlil příčinu nevíry Židů? Jan 5:37, 38.

Jan 5:37, 38. A kterýž mne poslal, Otec, onť svědectví vydal o mně, jehož jste vy hlasu nikdy neslyšeli, ani tváři jeho neviděli. 38. A slova jeho nemáte v sobě zůstávajícího. Nebo kteréhož on poslal, tomu vy nevěříte.

„Místo aby se Ježíš omluvil za čin, na který si stěžovali, nebo vysvětlil Svůj záměr v jeho vykonání, obrátil se na knížata, a obviněný se stal žalobcem. Pokáral je za tvrdost jejich srdcí a za jejich neznalost Písma. Prohlásil, že zavrhli slovo Boží, poněvadž zavrhli Toho, kterého Bůh poslal.“ — *The Desire of Ages*, p. 211.

b. Proč Židé nerozuměli Písmu? Jan 5:39, 40.

Jan 5:39, 40. Ptejte se na písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně. 40. Ale nechcete přijíti ke mně, abyste život měli.

„Na každé stránce, ať už historie nebo předpisů nebo proroctví, jsou Písma Starého Zákona prozářena slávou Syna Božího. Pokud šlo o Božské ustanovení, byl celý systém Židovství zhutněným proroctvím evangelia. Kristu ‚všickni proroci svědectví vydávají.‘ (Skutky 10:43.) Od zaslíbení daného Adamovi, přes patriarchální linii a zákonní organizaci, slavné nebeské světlo objasňovalo stopy Vykupitele. Vidoucí spatřili Hvězdu Betlémskou, budoucí Sílu, jak se před nimi v tajemném průvodu přehnalý budoucí věci. V každé oběti byla ukázána Kristova smrt. V každém oblaku kadidla vystupovala Jeho spravedlnost. Každým výročním troubením zaznívalo Jeho jméno. Ve strašném tajemství svatyně svatých přebývala Jeho sláva.

„Židé měli Písmo ve svém vlastnictví a domnívali se, že ve svém pouhém vnějším poznání slova mají věčný život. Ježíš však řekl: ‚Slova Jeho nemáte v sobě zůstávajícího.‘ Zavrhnuvše Krista v Jeho slově, zavrhli Jej osobně. ‚Nechcete přijíti ke Mně,‘ pravil, ‚abyste život měli.‘

„Židovští vůdcové studovali učení proroků o království Mesiáše; nedělali to však s upřímnou touhou poznat pravdu, ale s cílem najít důkazy, které by podpořily jejich ctižádostivé naděje. Když Kristus přišel způsobem, který byl v rozporu s jejich očekáváním, nechtěli Jej přijmout; a aby se ospravedlnili, snažili se Jemu dokázat, že je podvodník. Když jednou vstoupili na tuto stezku, bylo pro Satana snadné posílit jejich odpor vůči Kristu. Právě ta slova, která by měla být přijata jako důkaz Jeho Božství, byla vykládána proti Němu. Takto obrátili pravdu Boží v lež.“ — *The Desire of Ages*, pp. 211, 212.

a. Co vedlo Židy k tomu, že zavrhli Ježíše a vyhledávali falešné učitele? Jan 5:41–44.

Jan 5:41–44. Chvály od lidí nepřijímám. 42. Ale poznal jsem vás, že milování Božího nemáte v sobě. 43. Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu svém, toho přijmete. 44. Kterak vy můžete věřit, chvály jedni od druhých hledající, poněvadž chvály, kteráž jest od samého Boha, nehledáte?

„Ježíš řekl: ‚Chvály od lidí nepřijímám.‘ Nebyl to vliv velerady, nebyl to její souhlas, co si přál. Z jejich schválení nemohl získat žádnou poctu. Byl obdařen poctou a autoritou Nebes. Kdyby si to byl přál, přišli by andělé, aby Jemu vzdali poctu; Otec by opět svědčil o Jeho Božství. Avšak kvůli nim, kvůli národu, jehož vůdci oni byli, si přál, aby Židovští přední mužové poznali Jeho povahu a přijali požehnání, která jim přišel přinést.

„Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu svém, toho přijmete.‘ Ježíš přišel z moci Boží, nesl Jeho obraz, plnil Jeho slovo a hledal Jeho slávu; přesto nebyl přijat vůdci v Izraeli; ale kdyby přišli jiní, předstírající povahu Kristovu, ale byli by vedeni svou vlastní vůlí a hledali svou vlastní slávu, byli by přijati. A proč? Neboť ten, kdo hledá svou vlastní slávu, podněcuje v druhých touhu po sebevyvýšení. Na takové podněty by mohli Židé odpovědět. Přijali by falešného učitele, protože by lichořil jejich pyše schvalováním jejich opatrovaných názorů a tradic. Kristovo učení se však neshodovalo s jejich idejemi. Bylo duchovní a vyžadovalo obětování vlastního já; proto ho nechtěli přijmout. Neznali Boha, a Jeho hlas skrze Krista byl pro ně hlasem cizího člověka.

„Neopakuje se to samé v naší době? Nejsou tu mnozí, dokonce i náboženští vůdcové, kteří zatvrzují svá srdce proti Duchu Svatému, znemožňující sobě rozpoznat hlas Boží? Nezavrhují snad slovo Boží, aby si zachovali své vlastní tradice?“ — *The Desire of Ages*, pp. 212, 213.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

1. Jakou autoritu a práva si Kristus nárokoval?
2. Jaký vztah vždy existoval mezi Ježíšem a Otcem?
3. Jakou životodárnou moc má Kristus?
4. Vysvětlete verš Jan 5:39.
5. Popište následek toho, že Židovský národ zavrhl Ježíše jako Mesiáše.

Ježíš sytí zástupy

„Ježíš pak řekl jim: Není jim potřebí odcházeti, dejte vy jim jísti“
(Matouš 14:16).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church, vol. 6, pp. 341–348.*

„Často váháme, nejsme ochotni dát všechno, co máme, bojíce se utrácet a vyčerpávat se pro druhé. Ježíš nám však přikazuje: ‚Dejte vy jim jísti.‘ Jeho přikaz je zaslíbení; a za ním je tatáž moc, která nasýtila zástupy u moře.“ — *The Desire of Ages, p. 369.*

1. HLADOVĚJÍCÍ DUŠE

Ne 23. 3..

a. Kdo kromě učedníků doprovázel Ježíše, když se vydal přes moře Galilejské před Velikonocemi? Jan 6:1, 2.

Jan 6:1, 2. Potom odšel Ježíš za moře Galilejské neb Tiberiadské. 2. A šel za ním zástup veliký; nebo viděli divy jeho, kteréž činil nad nemocnými.

„Kristus se odebral se svými učedníky do ústraní, ale toto vzácné období pokojného klidu bylo brzy přerušeno. Učedníci si mysleli, že se byli uchýlili tam, kde nebudou rušeni; ale jakmile zástupy postrádaly Božského Učitele, ptaly se: ‚Kde je?‘ Někteří z nich si všimli směru, kterým se Kristus a Jeho učedníci ubírali. Mnozí se jim vydali vstříc po souši, zatímco jiní je následovali ve svých lodích přes vodu. Blížily se Velikonoce a z daleka i z blízka se shromažďovaly zástupy poutníků na své cestě do Jeruzaléma, aby viděly Ježíše. Jejich počet narůstal, až se kromě žen a dětí shromáždilo pět tisíc mužů. Předtím než Kristus dosáhl břehu, čekaly na Něj zástupy. On však přistál jimi nepozorován, a strávil krátký čas odděleně s učedníky.“ — *The Desire of Ages, p. 364.*

b. Popište duchovní stav shromažďujícího se lidu. Marek 6:34.

Marek 6:34. Tedy vyšed Ježíš, uzřel zástup mnohý, a slitovalo mu se jich, že byli jako ovce, nemajíce pastýře. I počal je učiti mnohým věcem.

2. STAROST O NAŠE POTŘEBY

Po 24. 3.

a. Co Ježíš citlivě rozpoznal, že lidé potřebují – a jak využil této příležitosti k tomu, aby vyzkoušel víru svého učedníka Filipa? Jan 6:3–6.

Jan 6:3–6. I všel na horu Ježíš, a tam seděl s učedníky svými. 4. Byla pak blízko velikanoc, svátek Židovský. 5. Tedy pozdvih oči Ježíš, a viděv, že zástup veliký jde k němu, dí Filipovi: Kde nakoupíme chlebě, aby pojedli tito? 6. (Ale to řekl, pokoušeje ho; nebo on věděl, co by měl učiniti.)

„Ze svahu hory pohlédli [Ježíš] na pohybující se zástup a Jeho srdce bylo pohnuto soucitem. I když byl vyrušen a oloupen o Svůj odpočinek, nebyl nedůtklivý. Viděl větší potřebu, která vyžadovala Jeho pozornost, když pozoroval lidi, jak přicházejí a stále přicházejí. ‚Slitovalo Mu se jich, že byli jako ovce, nemajíce pastýře.‘ Opouštěje Své útočiště, našel vhodné místo, kde by jim mohl sloužit. Od kněží a předních mužů se jim nedostalo žádné pomoci; ale uzdravující vody života vyvěraly z Krista, když učil zástupy cestě spasení. . . .

„Ten den jim připadal jako nebe na zemi, a vůbec si neuvědomovali, jak je to dlouho od té doby, kdy něco byli jedli.

„Délky dne značně ubylo. Slunce klesalo k západu, a přesto lidé zůstávali. Ježíš pracoval celý den bez jídla a odpočinku. Byl bledý únavou a hladem a učedníci Jej prosili, aby zanechal své námahy. On se však nemohl vymanit ze zástupu, který se na Něj tlačil. . . .

„Ten, který učil lid cestě k zajištění pokoje a štěstí, myslel právě tak na jejich časné potřeby jako na jejich potřeby duchovní. Lidé byli unavení a zesláblí. Byly tu matky s nemluvněty v náručí, a malé děti, které se jich držely za sukně. Mnozí stáli celé hodiny. . . .

„Mnozí byli přišli z daleka a od rána nic nejedli. V okolních městech a vesnicích by si mohli koupit jídlo. . . . Ježíš však řekl: ‚Dejte vy jim jísti,‘ a pak, obraceje se k Filipovi, zeptal se: ‚Kde nakoupíme chlebě, aby pojedli tito?‘ To řekl, aby vyzkoušel víru učedníkovu.“ — *The Desire of Ages*, pp. 364, 365.

b. Jaká byla reakce Filipova? Jan 6:7.

Jan 6:7. Odpověděl jemu Filip: Za dvě stě peněz chlebě nepostačí jim, aby jeden každý z nich něco maličko vzal.

„Filip se díval na moře hlav a pomyslel si, jak by bylo nemožné opatřit potravu k uspokojení potřeb takového zástupu. Odpověděl, že za dvě stě peněz chlebě by ani zdaleka nestačilo k rozdělení mezi ně tak, aby každý dostal trochu.“ — *The Desire of Ages*, pp. 364, 365.

3. CO BYLO K DISPOZICI

Út 25. 3.

a. Jakou informaci dal Ondřej Ježíšovi – a co potom Pán nařídil učedníkům, aby udělali? Jan 6:8–10.

Jan 6:8–10. Dí jemu jeden z učedníků jeho, Ondřej, bratr Šimona Petra: 9. Jestit' mládenček jeden zde, kterýž má pět chlebě ječných a dvě rybičky. Ale co' jest to mezi tak mnohé? 10. I řekl Ježíš: Rozkažte lidu, ať se usadí. A bylo trávy mnoho na tom místě. I posadilo se mužů v počtu okolo pěti tisíců.

„Ježíš se zeptal, kolik jídla se dá najít ve společnosti. ‚Jestit' mládenček jeden zde,‘ řekl Ondřej, ‚kterýž má pět chlebě ječných a dvě rybičky. Ale co' jest to mezi tak mnohé?‘ Ježíš nařídil, aby je Jemu přinesli. Pak učedníkům nařídil posadit lid na trávu ve skupinách po padesáti nebo sto lidech, aby byl zachován pořádek a aby všichni mohli být svědky toho, co se chystá učinit.“ — *The Desire of Ages*, p. 365.

b. Vysvětlete, jaké kroky Kristus podnikl v rozmnožení pokrmu – a jakým lekcím se z toho můžeme naučit. Matouš 14:19; Marek 6:37–41; Jan 6:11.

Matouš 14:19. A rozkázav zástupu posaditi se na trávě, a vzav těch pět chlebů a dvě rybě, vzhledl v nebe, požehnal, a lámaje, dával učedníkům ty chleby, a učedníci zástupům.

Marek 6:37–41. On pak odpověděv, řekl jim: Dejte vy jim jísti. I řkou jemu: Jdouce, koupíme za dvě stě grošů chleba, a dáme jim jísti? 38. I dí jim: Kolik chlebů máte? Jděte a zvězte. A když zvěděli, řekli: Pět, a dvě rybě. 39. I rozkázal jim, aby se kázali posaditi všechněm po houfích na zelené trávě. 40. I usadili se rozdílňě, po stu a po padesáti. 41. A vzav těch pět chlebů a ty dvě rybě, popatřiv do nebe, dobrořečil, i lámal chleby, a dal učedníkům svým, aby kladli před ně. A dvě rybě rozdělil mezi všecky.

Jan 6:11. Tedy Ježíš vzal ty chleby, a díky učiniv, rozdával učedníkům, učedníci pak sedícím; též podobně z těch rybiček, jakž mnoho chtěli.

„Ježíš se nesnažil přilákat lidi k Sobě skrze uspokojování jejich touhy po přepychu. Pro tento velký zástup, unavený a hladový po dlouhém, vzrušujícím dni, byla prostá strava ujištěním jak o Jeho moci, tak o Jeho něžné péči o ně v běžných životních potřebách. Spasitel nezaslíbil svým následovníkům světský přepych; jejich úděl může být zavřen v chudobě; ale Jeho slovo se zavazuje, že jejich potřeby budou uspokojeny, a On zaslubuje to, co je lepší než pozemské dobro – trvalou útěchu Svě vlastní přítomnosti.“ — *The Ministry of Healing*, pp. 47, 48.

„V tomto zázraku Kristus přijímal od Otce; udílel učedníkům, učedníci lidu, a lid sobě navzájem. Tak všichni, kdož jsou spojeni s Kristem, přijmou od Něho chléb života a budou jej předávat jiným. Jeho učedníci jsou určenými prostředky obcování mezi Kristem a lidem.“ — *The Ministry of Healing*, p. 49.

c. Jaké poučení o pravé službě se nám zde připomíná? Izaiáš 61:6.

Izaiáš 61:6. Vy pak kněží Hospodinovi nazváni budete, služebníci Boha našeho slouti budete, zboží pohanů užívati budete, a v slávě jejich zvýšení budete.

„Učedníci přinesli Ježíšovi všechno, co měli; ale On je nepozval k jídlu. Vyzval je, aby sloužili lidu. Pokrm se v Jeho rukou rozmnožil, a ruce učedníků, vztahující se ke Kristu, nebyly nikdy nenaplněny. Malá zásoba stačila pro všechny. Když se zástup byl nasýtil, učedníci jedli s Ježíšem z drahocenného, nebem poskytnutého pokrmu.“ — *The Ministry of Healing*, p. 49.

a. Co bychom se měli naučit z důležitého nařízení, které Ježíš dal po nasycení zástupu? Jan 6:12, 13.

Jan 6:12, 13. A když byli nasyceni, řekl učedníkům svým: Zběrte ty drobtý, kterých zůstali, ať nezhynou. 13. I sebrali a naplnili dvanácte košů drobtů z těch pěti chlebě ječných, kterých zůstali po těch, kterých jedli.

„Když byly koše s drobtý sesbírány, lidé mysleli na své přátele doma. Chtěli, aby se podíleli na chlebu, který Kristus byl požehnal. Obsah košů byl rozdělen mezi dychtivý zástup a byl roznesen do celého okolního kraje.“ — *The Desire of Ages*, p. 368.

„Ježíš přikázal svým učedníkům: ‚Zběrte ty drobtý, kterých zůstali, ať nezhynou.‘ (Jan 6:12.) Tato slova znamenala víc než jen vkládání pokrmu do košů. Poučení bylo dvojí. Nic se nemá promarnit. Nemáme si nechat ujít žádnou časnou výhodu. Neměli bychom zanedbat nic, co by sloužilo k prospěchu lidské bytosti. Necht' je shromážděno vše, co ulehčí potřebám hladovějících lidí na zemi. Se stejnou pečlivostí máme uchovávat chléb z nebe k uspokojení potřeb duše. Každým slovem Božím máme žít. Nic z toho, co Bůh řekl, nemá být ztraceno. Ani jedno slovo, které se týká naší věčné spásy, nemáme zanedbávat. Ani jedno slovo nemá padnout bez užítku na zem.“ — *The Ministry of Healing*, p. 48.

b. I když se to může zdát nepohodlné nebo nemožné, jakou Křesťanskou vlastnost jsme vybízeni pěstovat? Izaiáš 58:6–8; 1 Petr 4:9.

Izaiáš 58:6–8. Není-liž toto půst, kterýž oblíbují: Rozvázati svazky bezbožnosti; roztrhnouti snopy obtěžující, a potřežené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli? 7. Není-liž: Abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem svým abys se neskrýval. 8. Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvete; předcházezí tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zbere tě.

1 Petr 4:9. Buďte vespolek přívětiví k hostem, bez reptání.

„V každé nouzi máme hledat pomoc od Toho, který má k dispozici nekonečné zdroje. . . .

„Když vidíme potřeby chudých, nevědomých, trpících, jak často naše srdce poklesnou. Ptáme se: ‚Co jsou platné naše chabé síly a skromné zdroje k uspokojení této ohromné potřeby? Nemáme počkat na někoho schopnějšího, aby dílo řídil, nebo na nějakou organizaci, aby se ho ujala?‘ Kristus říká: ‚Dejte vy jim jísti.‘ Použijte prostředky, čas, schopnosti, které máte. Přineste své ječné chleby Ježíšovi.

„I když vaše zdroje nemusí stačit k nasycení tisíců, mohou stačit k nasycení jednoho. V ruce Kristově mohou nasytit mnohé. Stejně jako učedníci, dávejte to, co máte. Kristus ten dar rozmnoží. On odmění upřímné, prosté spoléhání se na Něj. To, co se zdálo být jen skrovnou zásobou, se ukáže být bohatou hostinou.“ — *The Ministry of Healing*, pp. 49, 50.

a. Na jakou úžasnou Boží vlastnost nesmíme nikdy zapomenout? Žalm 37:25, 26; Filipenským 4:19.

Žalm 37:25, 26. Mlad jsem byl, a sstaral jsem se, a neviděl jsem spravedlivého opuštěného, ani semene jeho žebrati chleba. 26. Každého dne milost činí, i půjčuje, a však simě jeho jest v požehnání.

Filipenským 4:19. Bůh pak můj naplní všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši.

„Je to milost Boží spočívající na malé porci, která ji činí zcela dostačující. Boží ruka ji může rozmnožit stonásobně. Ze Svých zdrojů může Bůh prostřít stůl na poušti. Dotekem Své ruky může rozmnožit skrovné zaopatření a učinit je dostatečným pro všechny. Byla to Jeho moc, která rozmnožila chleby a obilí v rukou synů prorockých. . . .

„Když Ježíš vyzval Své učedníky, aby dali jíst zástupům, odpověděli: ‚Nemámeť víc než pět chlebů a dvě rybě, leč bychom my snad šli a nakoupili na tento všecken lid pokrmů.‘ (Lukáš 9:13.) Co je to mezi tak mnohé?

„Lekce je to pro Boží děti v každé době. Když Pán dává nějakou práci, která se má vykonat, neměli by se lidé pozastavovat, aby zkoumali rozumnost příkazu nebo pravděpodobný výsledek svého úsilí uposlechnout. Může se zdát, že zásoba v jejich rukou nestačí k tomu, aby potřeba byla naplněna; ale v rukou Páně se ukáže jako více než dostačující. . . .

„Plnější smysl pro Boží vztah k těm, které On vykoupil darováním Svého Syna, větší víra v pokrok Jeho věci na zemi – toto je velká potřeba dnešní církve. Necht' nikdo nemarní čas naříkáním nad nedostatkem svých viditelných zdrojů. Vnější zdání může být neslibné, ale činnost a doufání v Boha budou rozvíjet zdroje. Dar, který byl Jemu přinesen s díkůvzdáním a s modlitbou za Jeho požehnání, On rozmnoží tak, jako rozmnožil pokrm daný synům prorockým i unavenému zástupu.“ — *Prophets and Kings, pp. 241–243.*

1. Popište postoj lidu při naslouchání Kristovým slovům.
2. Jak Pán zaopatřil jejich tělesné potřeby?
3. Co se učíme ze způsobu, jakým Kristus udržoval zástupy v pořádku?
4. Na co bychom měli pamatovat, kdykoli jsme vyzváni: „Dejte vy jim jísti“?
5. Uved'te časy, kdy byla Boží prozřetelnost pro vás obzvláště pozoruhodná.

Sbírký První Soboty

Sobota 4. ledna

Víceúčelové centrum pro zdraví
a vzdělávání v Paraguayi

Vaše štědré dary oživi zdraví a víru mnohých
(viz str. 6)

Sobota 1. února

Pomoc při světových
katastrofách

Tato sbírka poskytuje pomoc jednotlivcům v
oblastech zasažených katastrofami, nemocemi,
úmrtími nebo náročnými podmínkami (viz str. 30)

Sobota 1. března

Vzdělávací centrum
“Děti charakteru”

Pomozte dokončit výstavbu nového zařízení pro
předškolní vzdělávání malých dětí v Rumunsku
(viz str. 51)